

NHIỀU TÁC GIẢ

táo xanh

hãy để anh thương em

NHIỀU TÁC GIẢ

táo xanh

hãy để anh thương em

nhà xuất bản
VĂN HÓA - VĂN NGHỆ TP HCM

NHIỀU TÁC GIẢ

táo xanh

hãy để anh thương em

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ
TP.HCM - 2015

“TÁO XANH - Hãy để anh thương em”

Nhiều tác giả

Được xuất bản theo hợp đồng trao quyền sử dụng tác phẩm giữa tác giả và
Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý của Công ty TNHH Sách
Phương Nam.

Hai chiếc cốc

Krad

Tôi là một chiếc cốc. Không phải cốc thường đâu, mà là cốc đôi đấy nhé. Bạn biết cốc đôi là gì không? Là hai chiếc cốc làm thành một đôi đấy (giải thích như vậy thì thà rằng đừng giải thích còn hơn). Tôi và bạn tôi đều được sơn màu xanh da trời nhạt rất dễ thương. Chúng tôi được đóng gói lại trong một cái hộp, sau đó được đưa vào siêu thị và nằm yên trên giá đợi chủ nhân của mình.

Chúng tôi phải đợi khá lâu ở đó. Một vài người bạn khác của chúng tôi có màu hồng hay vàng thì bán rất chạy. Các cô gái (những người thường hay đi siêu thị nhất) khi nhìn thấy họ liền kêu lên: “Ô, dễ thương chưa kìa! Mình sẽ mua cho mình và anh í một đôi.” Hừm, tại tôi cũng dễ thương mà. Sao không mua tại tôi cơ chứ? Nghe mấy người quản lý nói màu xanh không được ưa chuộng cho lắm, có lẽ vì là màu lạnh, lại là màu thường dùng cho nam giới nhiều hơn. Bạn tôi thấy vậy buồn lắm. Tôi phải an ủi cậu ấy: “Không sao đâu, đừng lo mà. Chắc chắn vẫn có người thích tại mình chứ.” Nói vậy thôi chứ tôi cũng lo lắm, giả sử mãi mà không có ai mua thì tại tôi sẽ bị đem vào kho mất.

Một buổi tối muộn, siêu thị sắp đóng cửa, bọn tôi nằm dài trên giá hàng và đợi tới giờ đi ngủ. Bỗng một bàn tay thon mảnh chạm vào cái hộp đựng, hai đứa bọn tôi đều giật thót mình. Trái với dự đoán, người vừa nhắc chúng tôi xuống là một cậu con trai. Cậu ngắm nghía bọn tôi với vẻ hài lòng. Tôi khắp khởi mong cậu sẽ mua chúng tôi. Lúc ấy, một cậu con trai khác tới phía sau cậu, nhắc:

“Muộn rồi đấy. Về thôi không siêu thị đóng cửa bây giờ.”

Cậu cười rạng rỡ, đưa cái hộp có chứa chúng tôi cho cậu con trai kia xem:

“Xem này, hay không? Mình mua một đôi nhé.”

“Trời! Sao em trẻ con quá vậy?” - Cậu trai kia vừa nói vừa cười nhưng rốt cuộc cũng cầm lấy cái hộp và bỏ vào giỏ hàng. Cả hai chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì chúng tôi cũng không phải kết thúc cuộc đời mình trong nhà kho tắm tối, bẩn thỉu.

Hai cậu mang chúng tôi về nhà. Bởi vì họ chỉ gọi nhau là “anh... anh...”, “em... em...” nên tôi đành gọi cậu đã lấy chúng tôi từ trên giá xuống là Tóc Nâu (còn mắt cậu ấy thì màu xanh nhạt, giống như màu của chúng tôi ấy. Có lẽ vì thế mà cậu chọn mua chúng tôi chẳng ?!), cậu kia thì là Mắt Đen (tóc cậu ấy cũng màu nâu nên gọi thế này cho dễ phân biệt). Tóc Nâu mang chúng tôi về, liền lấy ra lau rửa rất sạch sẽ. Tôi cứ tưởng các cậu ấy mua chúng tôi để làm quà tặng, nhưng Tóc Nâu lại xếp bọn tôi vào một cái khay để trên bàn. Thế là chúng tôi bắt đầu một cuộc đời mới.

Tôi được Tóc Nâu chọn làm cốc của cậu ấy. Để phân biệt với người anh em sinh đôi của tôi, cậu nghĩ ra một trò rất thú vị (ấy là theo ý cậu thôi). Cậu bảo với Mắt Đen:

“Em vẽ hình mặt cười lên cốc của mình. Còn anh vẽ hình mặt giận lên cốc của anh nhé.”

Mắt Đen chau mày. Có thể thấy rõ cậu ấy không thích cái trò trẻ con vớ vẩn này chút nào.

“Anh không vẽ đâu. Cứ để nguyên nó không đẹp hơn à?!”

Tóc Nâu phụng phịu mất một lúc, nhưng hình như vì cậu không muốn làm Mắt Đen giận nên rốt cuộc chỉ có mình tôi là bị vẽ lên. Tóc Nâu vẽ hình mặt cười ở một bên và hình mặt giận ở bên kia. Vẽ xong, cậu vui vẻ chìa cho Mắt Đen xem:

“Khi nào em buồn, em sẽ quay cái mặt giận về phía chỗ anh ngồi. Còn khi em vui hoặc đã tha thứ cho anh, em sẽ quay mặt cười nhé!”

Mắt Đen cũng phải bật cười trước ý nghĩ ngộ nghĩnh của Tóc Nâu. Cậu tiến lại gần Tóc Nâu, vòng tay qua người và kéo sát cậu ấy về phía mình. Rồi môi hai người chạm vào nhau, rất lâu. À, hình như cái này trên tivi sáng nay có chiếu. Người ta gọi là gì nhỉ? Tôn... à không... Hôn mới đúng. Nhưng mà tôi chỉ thấy hai người nam nữ hôn nhau thôi, chứ chưa thấy hai cậu con trai làm thế bao giờ. Oài, thế giới này quả vẫn còn nhiều điều mà một cái cốc như tôi chưa biết!

Chúng tôi đã cùng sống bên cạnh họ như vậy. Ban ngày, cả Tóc Nâu và Mắt Đen đều phải đi học. Buổi chiều, bao giờ Tóc Nâu cũng là người về nhà sớm hơn. Cậu lau dọn nhà cửa, nấu sẵn đồ ăn đợi Mắt Đen về. Khi Mắt Đen vừa mới tới cửa, Tóc Nâu đã nhận ra ngay lập tức. Cậu lao ra, ôm chầm lấy Mắt Đen và ríu rít đủ mọi thứ trên đời. Tội nghiệp Mắt Đen, vừa phải cố gắng đứng vững cho khỏi bị ngã ngửa ra phía sau, vừa kéo Tóc Nâu vào nhà. Sau bữa cơm, Tóc Nâu pha đồ uống - có thể là nước cam, nước chanh hoặc sữa... - rồi rót ra cốc (tức là chúng tôi ấy) và cùng uống với Mắt Đen trong khi xem tivi. Họ nói rất nhiều chuyện với nhau, tới mức chúng tôi phát buồn ngủ nên không thể theo dõi tiếp được. Cuối cùng, họ cùng nhau đi ngủ.

Nhưng dạo này, mọi chuyện dường như đã có sự thay đổi. Tuy Tóc Nâu vẫn về trước, vẫn lau dọn và nấu ăn, nhưng Mắt Đen thì lại về rất muộn, có khi còn không về. Nhiều hôm, Tóc Nâu ngồi đợi, đợi mãi cho tới khi cơm canh đều nguội lạnh cả. Lúc ấy, nước mắt cậu đã chã tuôn rơi. Giá mà tôi nói được, tôi đã có thể an ủi cậu ấy một chút. Khi khóc chán, Tóc Nâu dọn đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, nhưng cậu luôn để một mảnh giấy trên bàn. Mảnh giấy viết: “Nếu anh về mà thấy đói thì có thức ăn ở trong tủ lạnh đấy.” Xong xuôi, cậu còn đợi thêm một lúc nữa rồi mới chịu đi ngủ. Trước khi tắt đèn, cậu xoay tôi - phía có mặt giận - về hướng chỗ ngồi của Mắt Đen.

Khi Mắt Đen quay về - thường là tận sáng hôm sau - cậu liếc nhìn qua tôi và mảnh giấy; rồi cậu vào phòng ngủ. Khi trở ra, cậu lại đi cùng Tóc Nâu. Tóc Nâu mắt đỏ hoe nhưng khuôn mặt đã vui vẻ như cũ.

Những sự việc như vậy diễn ra ngày càng thường xuyên. Bạn tôi nằm khô cong trên khay, lâu lắm rồi Mắt Đen chẳng sờ tới cậu ấy. Tóc Nâu vẫn chờ đợi, nhưng tôi không còn thấy cậu ấy khóc nữa. Cậu nhìn chăm chăm vào tôi với ánh nhìn buồn bã vô hạn. Nếu tôi không phải là một chiếc cốc thì chắc hẳn tôi cũng đã òa khóc lên rồi.

Khi Mắt Đen quay lại, mọi việc cũng chẳng khác hơn. Hai người thường xuyên cãi nhau. Lần cuối cùng họ đã có một trận khẩu chiến nảy lửa:

“Không phải anh đã nói ngay từ đầu rồi sao? Chuyện này không phải là thực. Có một lúc nào đó nó sẽ phải kết thúc.”

“Kết thúc? Tại sao lại là lúc này? Em đã làm gì sai sao?”

“Anh đã có bạn gái rồi. Anh muốn kết hôn. Anh muốn có sự nghiệp. Anh cần phải ổn định cuộc sống. Sao em không chịu hiểu cho anh cơ chứ?”

“Em hiểu chứ! Nhưng em...”

“Đừng ích kỷ thế! Nên nhớ là hoàn cảnh của hai chúng ta không giống nhau. Anh đi rồi em có thể tìm một người khác tốt hơn anh cơ mà...”

“Đủ rồi! Em không muốn nghe gì hết. Em yêu anh! Em yêu anh! Anh không hiểu sao? Em chỉ cần anh thôi...!”

Kết thúc cuộc tranh cãi, Mắt Đen bất ngờ chộp lấy bạn tôi và ném mạnh vào tường. Cậu ta gào lên:

“Em hãy buông tha cho anh đi. Anh xin em đấy!”

Cả tôi lẫn Tóc Nâu đều chết sững. Tôi thì vì cái chết quá thương tâm của bạn mình, Tóc Nâu thì vì tuyệt vọng và đau đớn. Mắt Đen lao ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Tóc Nâu ngã quỵ xuống, khóc như mưa. Nếu có thể thì

tôi cũng muốn khóc lắm! Người anh em giống y hệt tôi, cùng sống chung với tôi từ khi sinh ra đến giờ nay chỉ còn là những mảnh vỡ màu xanh, nằm tung tóe dưới chân tường. Căn nhà hôm đó tràn ngập nỗi đau.

Tóc Nâu đã nằm trên sàn rất lâu. Mắt cậu mở trừng trừng, nhìn ra phía cửa. Cậu biết chẳng bao giờ Mắt Đen quay lại nữa. Cậu cũng không còn khóc, hai mắt sưng húp. Cứ như vậy cho tới gần hết một đêm...

Rồi cậu trở dậy. Cậu lau dọn nhà cửa. Cậu nấu đồ ăn và để trong tủ lạnh. Cậu thu dọn những mảnh vỡ của bạn tôi, gói lại cẩn thận rồi để lên bàn, vẫn chỗ thường đặt. Cậu đem tôi đi rửa, chưa bao giờ cậu rửa tôi kỹ lưỡng như thế, rồi lau khô. Sau đó, cậu đặt tôi lên bàn. Cuối cùng, cậu thu dọn hết tất cả quần áo của mình, bỏ vào trong một cái vali nhỏ. Gần sáng, khi đã làm xong tất cả mọi việc, cậu mặc áo khoác, xách vali và bước ra khỏi nhà. Trước khi đi, cậu còn nhìn khắp nhà một lượt, ánh mắt vô cùng buồn bã và tiếc nuối.

Tôi đã nằm một mình ở đó rất lâu. Không gian xung quanh tĩnh lặng như tờ. Một thời gian sau, tôi và tất cả đồ đạc trong nhà đều đã bị phủ một lớp bụi dày. Tôi buồn quá! Thế này thì có khác gì ở trong một cái nhà kho đâu cơ chứ. Tóc Nâu ơi! Mắt Đen ơi! Sao hai người không quay trở lại???

Nhưng rồi lời cầu nguyện của tôi cũng linh ứng một phần. Một buổi tối, cánh cửa nhà bật mở. Tôi choàng dậy như sau một giấc ngủ dài. Là Mắt Đen! Tôi định reo lên nhưng nghĩ lại chuyện cậu ta đã làm với bạn tôi lúc trước, tôi sợ hãi đến co rúm người lại.

Mắt Đen đi một vòng quanh nhà. Cậu vào phòng ngủ, rồi trở ra với vẻ mặt thất vọng. Đồ đạc trong nhà vẫn y nguyên như lúc cậu đi. Cậu mở tủ lạnh. Một mùi thức ăn ôi thiu lâu ngày xộc ra, nhưng cậu không đóng lại mà cứ nhìn chăm chăm vào đông đồ ăn đó. Mảnh giấy gắn trên tủ lạnh vẫn ghi: “Nếu anh trở về mà thấy đói thì có sẵn đồ ăn trong tủ lạnh đó.” Đọc xong, cậu vội vàng đóng sập cửa tủ lại.

Cuối cùng, cậu ra bàn ngồi vào chỗ quen thuộc của mình. Cậu nhìn thấy tôi. Một giây... hai giây... Rồi cậu òa lên khóc. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu khóc. Cậu khóc nức nở như một người vừa mất đi điều gì quý giá lắm. Tại sao cậu lại khóc nhỉ?

Bạn có biết không?

Tôi bèn soi mình vào gương.

Hóa ra, phần thân tôi quay về phía cậu ấy vẫn để hình mặt cười...

Shily

Crazy Angel

*Nếu anh biết có một người thích anh thì sao nhỉ!?
Thích từ cái nhìn đầu tiên khi thấy anh đang thay đồ ở cửa sổ nhà bên.*

- Dì có mấy đồng hai trăm lẻ thôi cho con đi!
- Không đủ con ơi, còn có tám trăm à.
- Dạ cũng được... không sao... Dì thôi cho con đi!

Tôi tò mò tự hỏi, không biết cậu con trai có đáng người mảnh khảnh dưới kia cần những đồng hai trăm không ai thèm xài tới ấy để làm gì. Cậu cười với người bán xôi rồi bước vào căn nhà đối diện. Nụ cười rất tươi nhưng rồi cũng mau chóng lịm tắt để lại một nét gì đó thoáng buồn trên khuôn mặt. Cậu vào nhà, tôi lại tiếp tục ngắm nhìn cả khu phố. Gió đêm thổi qua từng đợt mát rượi cả người. Con hẻm tối om và vắng ngắt, chỉ được chiếu sáng mờ mờ bởi những ánh đèn hắt ra từ một vài ngôi nhà. Mới chín giờ tối hơn mà cả xóm như chìm vào giấc ngủ.

Tôi bước vào phòng, đến ngồi xuống bàn cạnh bên cửa sổ, mắt nhướn to hơn đôi chút vì ngạc nhiên trước cảnh tượng mình đang thấy. Cũng có cảm giác ngưỡng ngưỡng nhưng tôi đã không quay đi mà lại càng nhìn chăm chú hơn. Bởi lẽ, người con trai đang thay đồ phía nhà cạnh bên thật đẹp, đẹp cả khuôn mặt lẫn thân hình...

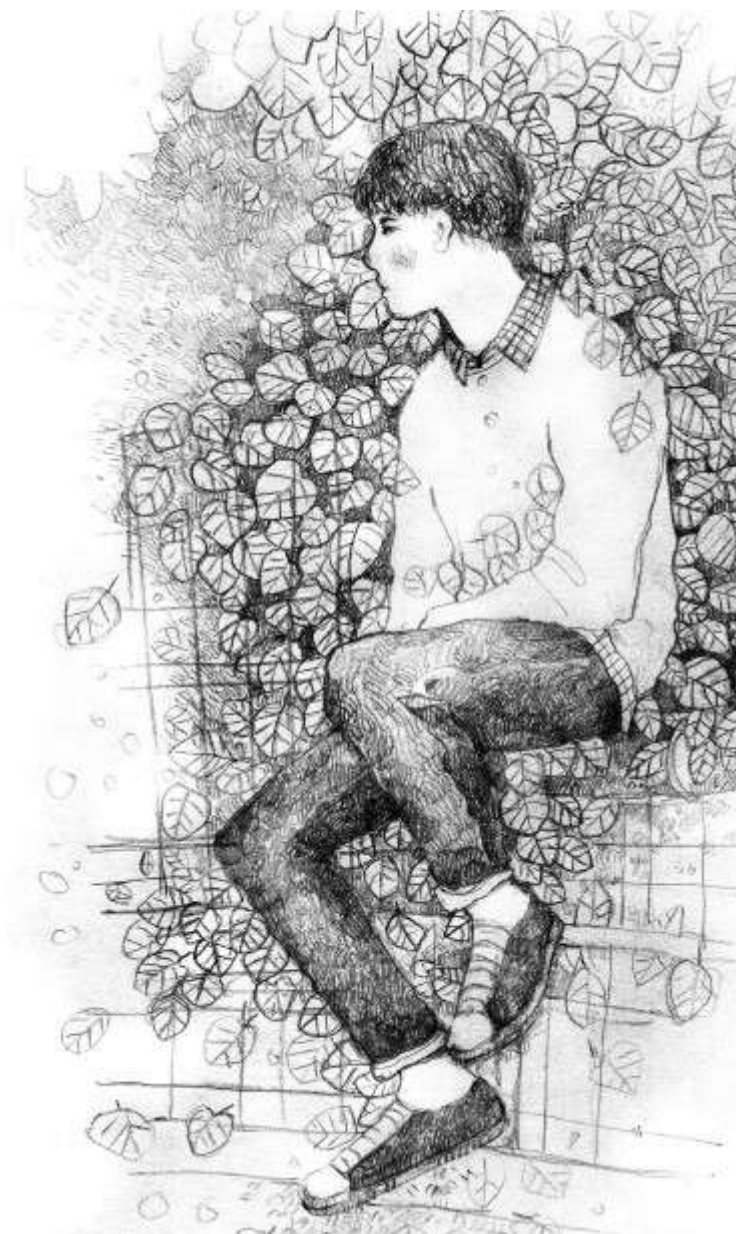
Tôi nằm trên giường mà hình ảnh diễn ra ở cửa sổ nhà bên khi này cứ lẩn quẩn trong đầu.

“Nhà mới cũng thú vị đấy chứ!!” - Tôi thầm nghĩ.

Tối hôm sau, tôi cứ hay ngóng qua phía nhà bên ấy, mong chờ “thước phim nóng” tái diễn. Nhưng lần này tôi chỉ thấy anh ngồi làm bài... vậy mà

tôi vẫn nhìn mãi. Lắm lúc anh nhăn mày nhau mặt. Thỉnh thoảng lại ngậm bút ngó vu vơ đâu đó. Rồi có khi nghĩ ngợi điều gì, anh nở một nụ cười nhếch nửa miệng. Mãi cho đến lúc anh tắt đèn đi ngủ thì tôi vẫn còn nép mình bên cửa sổ đến mấy phút sau. Cả xóm chỉ còn nhà tôi và căn đối diện sáng đèn. Lên giường và đưa tay ấn công tắc điện, tôi thấy ánh sáng từ nhà ấy cũng chợt tắt theo.

*Ước gì anh vô tình đưa ánh mắt qua đây
...để biết rằng có một cậu nhóc vẫn lén nhìn anh mỗi đêm.
Em biết cơ hội ấy thật quá mỏng manh và bé nhỏ.
Nhưng em vẫn muốn ước... dù chỉ một lần.*

Cứ thế, tối hôm sau, cũng như những hôm sau nữa, có một thằng nhóc đứng nép bên cửa sổ để ngắm nhìn anh. Dù anh làm gì tôi cũng thấy anh thật dễ thương và đáng yêu. Đã mấy lần tôi ngượng chín cả người khi bắt gặp lại “cảnh phim hôm ấy”. Thật lạ lùng và khó hiểu nhưng càng ngày tôi càng thấy ngượng hơn trong những lúc anh thay đồ như thế. Chỉ là tôi vẫn không muốn quay đi.

Và mãi như thế, đêm nào trong tôi cũng đầy những tình cảm mơ mộng hảo huyền. Để giờ đây những tình cảm ấy lại chuyển sang giai đoạn mới.

Buổi sáng đầu tiên của năm học mà tôi lại dậy trễ. Đứng trước nhà cùng với chiếc xe đạp hư, tôi vừa tức tối vừa lo lắng. Mặt tôi nhăn nhó thiếu chừng như muốn khóc.

- Bị sao hả nhóc? - Anh vừa ra khỏi nhà trên chiếc xe gập máy.

- Dạ, em trễ học mà xe lại hư. Ba má thì đi làm sớm rồi.

- Trưa tự về được không? Được, thì anh chở giùm cho.

- Ơ... dạ, vậy em cảm ơn anh.

Tôi vui mừng nhảy phóc lên phía sau xe anh. Không kiểm chế được mình, tôi để môi nở một nụ cười mỉm và chẳng thèm quan tâm tới đoạn đường đi bộ khá xa từ trường về nhà.

- Cũng gan ha, dám để người lạ chở.

- Hi, anh là hàng xóm mà. Em thấy anh hoài chứ gì đâu mà lạ.

- Em dọn về lâu chưa, mấy lần thấy em mà cũng không có dịp làm quen.

- Dạ cũng mới hơn tháng nay thôi.

- Ủm, anh thì dọn về xóm này được bốn tháng rồi.

Vậy là anh cũng mới dọn về gần đây. Không biết có phải con tim đang đánh lừa trí óc, nhưng trong lòng tôi cứ nghĩ đó là duyên phận... để những hi vọng bắt đầu le lói nơi tâm hồn.

Trưa hôm nay trời nắng ấm, không gay gắt như mọi khi. Đường từ trường về nhà không quá yên ắng mà có chút gì nhộn nhịp. Phải chăng có ai đó đã thổi vào cảnh vật xung quanh một sức sống mới!? Hay chính lòng tôi đang rộn ràng!? Kể cả khi thấy cậu con trai nhà đối diện bằng lòng lấy những đồng hai trăm tiền thổi một cách thiết thòi như trước; tôi cũng không còn lấy làm lạ mà lại thấy hay hay.

*Em nhớ mãi lần đầu được anh chở đến trường.
Một nụ cười rạng rỡ dưới ánh nắng ban mai
...đã khơi dậy trong em những hi vọng tưởng chừng đang vụt tắt.*

Tối đó tôi lại càng mong ngóng anh hơn thường ngày. Vẫn anh của mọi khi, vẫn những hành động quen thuộc nhưng tôi lại thấy như lần đầu tôi ngắm anh: hồi hộp và vẫn thầm mong một điều gì đó xảy ra từ sâu thẳm đáy lòng. Rồi điều kỳ diệu nhất cũng đã xảy ra như chính bản thân hôm nay là một phép màu, anh vô tình bắt gặp ánh mắt của tôi, nở một nụ cười sét đánh.

Kỳ tích làm thay đổi đi mọi thứ, những ngày gần đây anh hay bắt chuyện với tôi. Thỉnh thoảng chúng tôi còn đi ăn và đi uống nước cùng nhau. Có những đêm chúng tôi tâm sự bằng tin nhắn đến tận khuya. Tôi ngày càng hiểu thêm nhiều điều về anh. Và mỗi đêm chúng tôi bắt gặp ánh mắt của nhau vài lần qua khung cửa sổ. Dường như đêm nào cả xóm cũng chỉ còn mỗi hai nhà chúng tôi sáng đèn. À mà không, hình như chủ nhân căn nhà đối diện với nhà tôi cũng có thói quen thức khuya. Ba nhà, ba nhà cơ... thức đến tận khuya.

Không biết có phải anh đang hạnh phúc, vì em thấy những nụ cười...

Dạo gần đây anh đã biết có một người hằng đêm vẫn mãi ngắm nhìn anh

Anh đâu biết người làm chuyện ngu ngốc như thế, đã làm từ rất lâu rồi...

Có lẽ cuộc đời không bao giờ bằng phẳng. Những hi vọng cùng tình cảm của tôi vừa chớm nở chưa được bao lâu thì nỗi lo âu lần hoài nghi lại le lói trong trí óc. Anh có một sợi dây chuyền mà anh rất quý. Lúc nào, đi đâu, anh cũng đều đeo nó trên cổ. Mặt sợi dây chuyền lại là hai chiếc nhẫn lồng vào nhau. Và việc nhận ra điều đó cũng như nhắc lại một nỗi lo âu trong tôi - “Nếu tôi không có anh.”

Anh vẫn là một người con trai, còn tôi lại là một người không như những thằng con trai khác. Có bao nhiêu cơ hội anh sẽ là của tôi. Tôi buồn và đau

khổ cũng nhiều như khi vui và hạnh phúc. Hôm nay tôi lại thấy cậu con trai ở nhà đối diện, vẫn hình ảnh cậu xin đổi những đồng hai trăm, nhưng lần này cậu không thiệt thòi.

*Anh ơi, thật khó để một người con trai
...yêu một người con trai khác phải không?*

Rồi anh hỏi, sinh nhật này tôi thích quà gì. Tôi đã không kiềm nén được cảm xúc.

“Em thích sợi dây chuyền giống như cái của anh.”

Tôi đang khôn ngoan hay ngu ngốc!? Tôi cũng không biết nữa. Lo lắng, suy tư, hạnh phúc, và ấm áp... tất cả những thứ tình cảm và cảm giác ấy cứ đan xen lẫn lộn trong tôi thời gian này.

Trước ngày sinh nhật, tôi thấy cậu con trai ở căn nhà đối diện sang đưa anh một hộp quà. Tôi cảm thấy lạ lùng, và bao nhiêu câu hỏi cứ dần dần nảy nở trong đầu.

*Em thật ngu ngốc khi cảm thấy hạnh phúc vì
...sở hữu một sợi dây chuyền giống sợi anh đang đeo.
Thật ra cho dù hai sợi dây ấy là một cặp
...thì chúng vẫn chưa bao giờ là một cặp.*

Chuyện cổ tích luôn có một cái kết đầy hạnh phúc. Tôi tự hỏi, có phải cuộc đời mình là một câu chuyện cổ tích. Sợi dây anh đeo chỉ là sợi dây anh rất thích do cậu con trai thường đổi những đồng hai trăm tặng anh nhân ngày sinh nhật. Còn sợi dây tôi đang đeo - một sợi dây giống hệt của anh - là sợi mà anh đã nhờ cậu con trai ấy mua giùm để trao tặng tôi cùng với lời tỏ tình thật dễ thương. Sợi dây chuyền có vẻ hơi cũ nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui.

Tôi không tin vào những giọt nước mắt hạnh phúc, tôi cảm thấy nó thật giả tạo; nhưng khi ai đó thật sự khao khát và mong chờ một thứ gì... thì đến khi có được, họ sẽ hiểu những giọt nước mắt ấy là rất thật. Anh và tôi đã đổi hai sợi dây chuyền cho nhau để chúng sẽ thật sự là một cặp. Tối đó tôi như thăng không khí sang nhà cảm ơn một người chưa từng nói chuyện.

Ngồi ở bên lan can hóng mát là một thói quen của em.

Dẫu nơi đó tối om, nhưng với em

...đó là nơi chứa nhiều kỷ niệm ấm áp.

Tuy nhiên, giờ đây có lẽ em nên thôi không ra ngồi ở lan can nữa.

Vì em đã có một lý do để chỉ nên hóng gió bên cánh cửa sổ mà thôi.

Lý do đó cũng là vì anh!!!

Cậu ấy mời tôi lên phòng ngồi nói chuyện và uống nước. Chúng tôi quyết định ra lan can hóng gió - tôi cũng đã từng có thói quen như thế. Tôi với cậu ấy nói chuyện rất hợp. Cậu ấy cười rất nhiều và rất tươi nhưng cũng như lần đầu tôi gặp cậu, những nụ cười ấy luôn mau chóng tắt lịm để lại khuôn mặt cậu nét thoáng buồn.

- Mình thấy bạn hay đổi những đồng hai trăm lẻ, để làm gì vậy!?

- À giống như bỏ heo vậy, mỗi ngày mình bỏ một đồng hai trăm vào hũ.

- Giống nghĩa là không phải!? Bạn cầu mong điều gì hay đợi ai hả!?

- Hi...

Một nụ cười và ánh mắt xa xăm nhìn về chỗ khác, cậu từ chối câu trả lời một cách khéo léo: tế nhị mà thẳng thắn.

- Được hơn nửa hũ rồi, nhiều ghê ha. - Tôi cũng vội chuyển đề tài.

- Ừm. Trước đây thì trông nó nhiều hơn một tý, nhưng thật ra nó cũng chỉ có vậy mà thôi.

Tôi thấy thật khó hiểu trước câu nói ấy. Bỗng có người bán xôi đi ngang qua nhà. Cậu chạy xuống mua. Tôi ngồi một mình, lại lôi sợi dây chuyền ra

nhìn ngắm. Dưới ánh sáng lờ mờ từ trong phòng hắt ra, tôi thấy dòng chữ “SHILY” bên trong một chiếc nhẫn của sợi dây chuyền. Và có một câu chuyện rất hay mà tôi đã được nghe kể:

“Có một chàng trai và một cô gái quen nhau từ nhỏ. Họ chơi rất thân với nhau và người con trai đã đem lòng yêu người con gái. Cậu ấy lấy hình của hai người để đặt in một bộ xếp hình và tặng cho cô gái. Sau khi xếp xong cô gái đem tấm hình đi lộng vào một khung kiếng tuyệt đẹp. Ngày cô gái đi du học, cô đã đem khung hình ấy tặng lại người con trai cùng với dòng chữ - SHILY - bên dưới. Chàng trai đã rất muốn bày tỏ tình cảm của mình với cô gái nhưng rồi lại thôi. Những ngày tháng sau chàng trai cứ mãi đi tìm ý nghĩa của dòng chữ ấy nhưng chàng vẫn không biết. Thật ra ý nghĩa ấy đã được cô gái viết phía sau tấm hình. Nhưng vì lúc nào cũng sợ làm hư, chàng trai đã chẳng biết được ý nghĩa của dòng chữ ấy - một thông điệp của một tình yêu”.

Tôi bần thần ngược nhìn lên khung cảnh khu phố vào đêm. Ngồi ở góc lan can tối om này, tôi thấy hai cửa sổ của hai nhà đối diện. Anh đang ngồi bên cửa sổ, vẫn làm bài như mọi khi, thỉnh thoảng lại ngóng qua cửa sổ nhà cạnh bên như kiểm một ai đó. Còn cửa sổ nhà tôi thì sáng đèn mà không một bóng người... nhưng thường ngày tôi vẫn ngồi đó, hơi nép vào để ngắm nhìn anh. Ngồi đây, có lẽ cậu ấy đã chứng kiến được nhiều điều, nhưng để ánh mắt ai đó bắt gặp lại cậu ở góc lan can tối tăm này, thì thật khó...

...Chợt vang lên tiếng một cậu con trai đang xin đổi tiền phía dưới nhà.

- Dì có mấy đồng hai trăm lẻ thì thôi giùm con đi.

*Em chừng hững cầm những đồng hai trăm trong tay mà chợt nhớ
...mình đã không còn cần đến chúng nữa.
Chẳng còn sợi dây chuyền nào...*

*Để em chôn giấu trong hũ dưới những đồng xu thương nhớ
...Cũng như chẳng còn anh để em dõi theo và chờ đợi mỗi ngày.*

Quán có ba người đàn ông

Nguyen Phuc

Quán cà phê lúc 3 giờ trưa, hầu như vắng người. Quán nhỏ và không khoa trương, ấm áp với nội thất gỗ nâu sậm và da bọc ghế cùng màu. Một quán cà phê đặc trưng kiểu phố núi với những dãy ghế kê sát nhau không khoảng cách và bàn thấp. Quán cũng là nơi tôi phải ghé mỗi khi có dịp về Đà Lạt, không vì một lí do nào cả. Chỉ đơn giản là một thói quen.

Chọn một góc nhỏ sát cửa ra vào, nơi có nhiều ánh sáng và bắt đầu viết. Trong quán lúc này có ba người đàn ông tính cả tôi và không tính nhân viên phục vụ. Thỉnh thoảng khi ngừng viết, nhấp một ngụm cà phê hay nhìn lãng đãng ra phố, tôi lại bắt gặp một ánh nhìn. Ừ thì một người ngồi viết trong quán cà phê thì có lẽ cũng đáng để nhìn. Tôi không nhìn lại. Lại tiếp tục những dòng chữ...

Con phố nhỏ về chiều không một chút nắng, thừa vắng người và trời thì không lạnh lắm. Tôi ngừng viết và ngả người ra ghế ngắm con phố nhỏ. Bây giờ thì quán vẫn có ba người đàn ông, hết thấy đều nhìn ra đường. Đối diện quán là một tiệm sách cũ có vài cô cậu học trò đang trò chuyện. Học trò phố núi đáng yêu trong những chiếc áo len màu xanh hay đỏ sậm. Tôi bất chợt muốn hình dung ra người yêu của tôi trong chiếc áo len đỏ ngày xưa thì như thế nào. Có lẽ đó là một hình ảnh đáng yêu - một cậu học trò cấp 3 trắng trẻo và tròn trịa trong chiếc áo đỏ giống hệt một món quà Giáng sinh. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng của tôi về một quá khứ rất dịu ngọt mà thôi. Hiện tại đang là một màu nâu trầm và đắng ngắt. Chuyển đi lẽ ra sẽ lãng mạn theo mong muốn lại hóa ra một cuộc cãi vã và tôi ở thì hiện tại đang ngồi một mình trong quán cà phê quen mà bất chấp người yêu của tôi đang ở đâu và làm gì. Có lẽ cả hai đã chịu đựng nhau quá nhiều rồi thì phải...

Bỗng lại có cảm xúc và muốn viết...

§

Tôi nhìn thấy em 20 tuổi, ngồi đối diện tôi trong một không gian bừng sáng duy nhất trong quán cà phê trầm tối này. Em có vẻ là một người lãng mạn, giống tôi của 20 năm trước. Ánh sáng bên ngoài hắt lên khuôn mặt con trai của em, một gương mặt đẹp đúng tuổi. Ở tuổi 20, em có đôi mắt hình như đã chứa quá nhiều ưu phiền mà em ít khi biểu lộ và vẫn thường cất chúng sau cặp kính cận gọng đen không mấy thời trang.

20 tuổi, em ngồi một mình trong quán cà phê toàn người già và viết, nghe nhạc Pháp và nhâm nhi cà phê đen. Ở ngoài cánh cửa kia vẫn có những cậu con trai 20 tuổi nhuộm tóc vàng, mặc đồ thời thượng, ôm gấu bông và ngậm kẹo mút. Nhưng tôi vẫn mang một niềm tin rất mãnh liệt rằng em không hề già hơn chính số tuổi của mình. Em trẻ trong chính tâm hồn trong sáng của em. Tôi đốt một điếu thuốc nhưng chẳng muốn rít, cứ nhìn những làn khói vẫn vện dần tan vào không trung mà cảm thấy như đang đánh mất thứ gì đó rất quý giá.

Bỗng có cảm giác muốn có ai ngồi xuống chiếc ghế đối diện mình lúc nào cũng trống. Và sao lại không thể là em...?

- Alô!

- Chiều nay em về trễ, anh ghé đón con nhé. Anh đang ở đâu đấy?

- Anh ngồi uống nước với mấy người bạn. Được rồi, chút nữa anh sẽ đón con rồi chở nó về nhà bà ngoại ăn cơm. Em nhớ về sớm.

- ...

Chiều qua nắng nặng. Cái cảm giác mới nãy bỗng tan như một bọt bóng nhỏ và tâm trạng cũng u ám theo.

§

Tôi nhìn họ từ phía ngược sáng, chỉ thấy hai bóng đen, một đang cầm cùi viết và cái bóng kia thì lẳng lặng nhìn.

Tôi chẳng có vai trò gì ở đây, tâm trạng không u ám, không buồn nhưng cũng chẳng vui. Có lẽ số người lên phố núi một mình như tôi cũng không ít, chỉ tiếc là họ hiếm khi gặp nhau để xóa đi cái thực tại trống rỗng của mình. Trước mặt tôi là một chiếc ghế trống dù thực sự tôi không đang chờ đợi ai và cũng chẳng quen biết ai ở thành phố xa lạ này. Nó xa lạ đến mức mỗi khi cảm thấy ngột ngạt, tôi lại nhét vội mấy bộ quần áo vào ba lô, rồi bằng cách nào đó xuất hiện ở đây mà vẫn không lần nào có được cảm giác thân quen. Mỗi lần tôi đặt chân đến đây lại có một cảm giác xa lạ mới...

Quán có ba người đàn ông cô đơn. Trước mặt mỗi người là một tách cà phê đen như nhau và xa hơn là một chiếc ghế cũng trống và lạnh như nhau. Tôi nhìn em để thấy một thời tuổi trẻ của mình. Tôi nhìn anh như để thấy được một phần nào đó tương lai của mình. Liệu tôi có đã như thế và sẽ như thế không?

Chiều xuống bằng một màu xám khói nhàn nhạt nhưng không êm. Trời đã lạnh dần, bắt đầu bằng những ngón tay đang tê cóng đi chút ít. Em ngừng viết và nhìn ra nơi con phố nhỏ có hiệu sách cũ rồi nghĩ ngợi gì đó. Chắc là nghĩ về ai đó mà em yêu thương. Khi xưa, mỗi khi nghĩ về người đó tôi cũng hay cười một mình như thế. Anh cũng nhìn ra con phố đó, trầm ngâm thả những lọn khói mỏng tan vào không trung.

Tôi - một người như thế cũng chẳng biết nên làm gì. Vừa may ly cà phê cũng cạn, tôi khoác vội chiếc áo, đi như chạy ra khỏi quán và phóng chiếc mô tô thẳng về hướng Sài Gòn. Đôi khi tôi làm những việc khó hiểu trong mắt người thường và ngay cả bản thân tôi cũng ít khi chủ động tìm cách giải nghĩa cho những hành động đó.

30 tuổi, tôi sẽ sống như một lãng tử đến khi nào? Bỗng tôi nhớ đến nụ cười của cô gái hàng xóm mỗi khi nhìn thấy tôi đi qua. Hay là tôi về ngay

bây giờ và cầu hôn cô ấy...? Liệu đó sẽ là một kết thúc có hậu cho cả hai người?

§

Vậy là quán còn lại hai người đàn ông cô đơn. Người vừa chạy vụt qua cửa trông có vẻ vội vã nhưng hẳn anh ta đang không biết mình đang đi đâu? Tôi chắc thế.

Tôi gấp quyển sổ nhỏ cất vào trong giỏ, ngưng hẳn việc viết lách vô nghĩa. Kì thực tôi cũng đang không biết mình đang viết gì khi mà những suy nghĩ của tôi đang ở cùng với người tôi yêu và cả hai hiện đang tồn tại ở đâu đó không bên cạnh tôi. Lúc này trời đã tối hơn, đèn đường hắt lên ánh sáng vàng vọt ảm đạm và gió bắt đầu len lỏi qua những khe cửa kính làm tay tôi bắt đầu khó cử động. Tôi mang vào chiếc găng tay bằng len xám, chợt nhớ da diết khoảnh khắc hạnh phúc tôi đã từng có. Một bàn tay lúc này có lẽ sẽ ấm áp hơn. Vì sao lại như thế nhỉ. Chúng tôi có yêu nhau, có tôn trọng và chia sẻ cùng nhau. Tôi cũng không nghĩ là trong đó cũng đồng thời tồn tại cả sự chịu đựng lẫn nhau khi mà tôi quá lãng mạn trong khi anh lại thực tế. Việc yêu nhau đã là một việc làm rất khó.

Có người nói Đà Lạt là nơi để chia tay. Tôi cũng nhìn thấy nhiều bạn bè của tôi đã cùng nhau đến nơi lãng mạn này rồi cuối cùng cũng chia tay nhau. Dường như đó là một dự cảm không mấy tốt lành.

- Em đang ở đâu?

- ...

- Anh sẽ đến.

Tôi nhấp ngụm cà phê cuối cùng trong ly. Lạnh như đá.

§

Quán chỉ còn tôi và em. Những cảm xúc cũng thừa dần.

6 giờ 30, tôi còn 20 phút để nấn ná và liệu trong 20 phút đó sẽ có điều gì đó xảy ra và xảy ra theo cách nào đó thật đặc biệt không? Ly cà phê đã cạn và cũng đã châm mấy lần trà, mọi thứ vẫn diễn ra đều đều như vòng quay của thời gian, không nhanh, không chậm, không trở lại và cũng không thể dừng. Tôi vẫn dành cái nhìn kín đáo về phía em, người duy nhất còn lại trong quán ngoài tôi. Quán vẫn thường vắng như thế vào giờ này. Em đã ngừng viết và cứ mãi nhìn ra con phố vắng tênh. Cửa hiệu sách cũ đang đóng cửa, ông chủ tiệm lớn tuổi vừa mệt mỏi kéo tấm cửa sắt vừa thở dài một tiếng nghe thật rõ. Tiếng thở dài in đậm trong không gian lãng đãng sương mù rồi từ từ tan nhẹ vào đêm. Đêm vô hình đổ bóng lên khuôn mặt người đàn ông già nua những vết thời gian. Là khách quen vẫn ngồi ở quán, tôi biết, ông sống một mình không người thân và vẫn đóng cửa hàng lúc 6 giờ 40. Vậy là tôi còn 10 phút.

Tôi cứ canh đồng hồ dù biết mình chẳng có gì để mà trông đợi. Em vừa nghe điện thoại và ánh mắt em ánh lên niềm vui rất hữu hình nhưng rồi lại nhanh chóng bị nỗi buồn lấp mất. Người yêu em gọi chẳng? Tôi bỗng tò mò về người đó. Liệu đó sẽ là một người như thế nào, một chàng trai hay một cô gái, xinh đẹp hay không, tính cách có gì thú vị... Tôi bỗng thấy trong lòng trống rỗng như một khối cảm xúc nào đó vừa rơi ra. Trống như chiếc ghế trước mặt chưa từng một lần nào đó được lấp đầy. Tôi đã định dẹp chiếc ghế ấy đi để em biết tôi ngồi một mình, không đang chờ đợi ai và rất mong em sẽ ngồi xuống đó để lấp đi khoảng trống của chính tôi. Ô hay, tôi đang nghĩ gì vậy nhỉ?

10 phút trôi qua nhanh. Tôi đứng dậy và chậm rãi bước qua bàn em, cố chờ đợi một tiếng gọi. Tôi không chắc liệu sau tiếng gọi mà tôi đang ao ước đó, tôi có đủ nhẫn tâm bỏ cô con gái bé nhỏ của tôi đứng đợi trong thời tiết như bây giờ để ngồi xuống cạnh em mà tiếp tục thả mơ mộng - những mơ mộng tôi đã từng có vào một thời trai trẻ xa xăm nào đó - hay không... Không tiếng gọi nào cất lên. Trong khoảnh khắc tôi cố bước thật nhanh và không nhìn về phía em, sợ một ánh nhìn đáp trả hay nhìn thấy nụ cười chất chứa muộn phiền của em. Bỗng nhận ra mình đã thật lỗ bịch khi tự nhiên

lại có cảm giác muốn yêu và nuối tiếc một điều gì đó rất mơ hồ. Tôi không còn là chàng trai 20 để mà yêu và sống chỉ bằng tình yêu như em được nữa. Tôi lướt nhìn em lần nữa qua lớp cửa kính mờ. Một chàng trai 20 có khuôn mặt hiền, đôi môi lúc nào cũng như đang cười nhưng không có cảm xúc nào toát ra từ em lại có vẻ là vui cả. Em lạc lõng trong quán cà phê nhỏ và chiếc ghế trước mặt em vẫn trống. Bỗng muốn lao đến ôm chầm lấy em nhưng tôi vẫn đứng đó, thấy mình rưng rưng. Người đàn ông đã qua nửa cuộc đời như tôi hẳn đã không dễ rơi nước mắt. Tôi như soi thấy nỗi cô đơn của chính tôi trong nỗi buồn của em, nó lan ra cả quán cà phê nhỏ làm sắc nâu ấm áp dường như xám đi và hẳn nhiên là lạnh hơn. Tôi không dám nhìn về phía em nữa.

Tôi nổ máy xe, chắc con gái tôi đang đợi.

Trời lạnh dần... Hy vọng em sẽ không cô đơn.

§

Vẫn là nhạc Pháp. Tình ca thường buồn nhưng là một nỗi buồn sang trọng. Ai đó đã nói yêu là xa xỉ nhỉ?

Người yêu tôi nói sẽ đến nhưng tôi không hề hy vọng. Tôi rất ghét cái kiểu ngắt điện thoại đột ngột khi câu chuyện chưa đến đâu. Nhưng hình như tôi chưa từng nói cho anh biết. Mà sao lại không nói nhỉ, và nếu nói thì sẽ thế nào? Tôi luôn cảm thấy mình là người nín nhịn để cuộc tình của tôi có thể tồn tại, và khi tôi muốn buông thì nó sẽ tan. Tôi không nghĩ anh sẽ cố gắng gìn giữ.

Người đàn ông trung niên vừa rời khỏi quán, vậy là tôi lại một mình. Một mình không có gì không vui, nhất là khi người ta không có gì để mong đợi. Thỉnh thoảng tôi bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình. Tôi không nhìn lại nhưng những cái nhìn lướt qua cũng đủ để tôi nhìn thấy ở người đàn ông đó một sự u ám trong tâm hồn qua cái nhìn lặng lẽ và bất lực. Tôi không có thói quen xét nét người lạ nhưng rõ ràng ở người đàn ông ấy toát lên một sự đáng thương, một sự thiếu thốn đến cùng cực không nằm ở phương diện vật

chất mà có thể dùng tiền mua được. Tôi không dám thương hại ai cả vì bản thân tôi chưa hề cảm nhận được hạnh phúc nhưng giá như tôi có thể hữu hình được một chút tình yêu, có lẽ tôi sẽ pha nó vào tách cà phê của ông để xoa dịu cái nhìn đó...

Anh đến. Im lặng ngồi xuống, lấp đầy chỗ trống trước mặt tôi. Tôi mỉm cười như hai người mới biết nhau - người đàn ông thứ tư trong quán cà phê chiều muộn.

- Ăn chưa?

Tôi im lặng lắc đầu. Vẫn ghét kiểu nói cộc lốc đó. Nhiều bạn bè chung của cả hai đã cản khi tôi quyết định yêu anh - một người 20 có cái tôi lớn và nhiều tham vọng, chẳng thể nào đặt tôi lên trên tất cả nhưng tôi bỏ qua tất cả vì trên hết là tôi yêu anh. Nhưng với anh tình yêu là gì nhỉ?

- Đi đâu cả buổi chiều không nói tiếng nào.

Tôi vẫn im lặng. Anh lẳng lẳng mở chiếc hộp giấy, đặt lên bàn một chiếc bánh kem phủ đầy bột ca cao và hai cái muffin nhỏ.

- Ăn đi. Nhịn riết đau bao tử bây giờ.

Nói rồi anh xắn một miếng rõ to cho vào miệng. Phì cười. Tôi ngược nhìn anh, vẫn không thể nào nắm bắt được người đàn ông của mình. Hình như anh không cảm nhận được cuộc cãi vã lúc chiều là nghiêm trọng.

Hai đứa con trai ngồi đối diện nhau cùng ăn chung một chiếc bánh. Vị ca cao giòn ngọt, đắng đắng tan dần trong miệng. Không gian giữa hai người rất im lặng và thơm mùi bánh ngọt thoạt nhiên có vẻ dễ chịu. Thỉnh thoảng anh lại mỉm cười nhìn tôi.

- Sao biết em ở đây mà tìm?

- Quên anh là người bản xứ à.

- Có bao giờ tới đây đâu.

- Nhưng anh biết em sẽ tới đây.

- Phải anh không?

- Sao?

- Không có gì. Thấy lạ thôi.

- Sao lại cứ nghĩ chỉ mình em biết trân trọng và giữ gìn chuyện tình của mình vậy? Anh không phải thần thánh, tại sao không bao giờ nói ra mà cứ giữ trong lòng rồi tự nhiên nói chia tay là sao?

- Nói ra thì anh sẽ thay đổi à?

- Em nghĩ khi em muốn buông tay thì cuộc tình sẽ mất hả? Vậy vai trò của anh là gì? Em tưởng anh không cố giữ nó sao?

Anh nói bằng giọng đều đặn và cố giữ cho bình tĩnh nhưng tôi biết anh ít khi xúc động như thế. Có lẽ tôi đã quá đòi hỏi khi cố tìm ở anh một tình yêu lãng mạn, một điều mà tôi có quá nhiều nhưng lại ít thấy ở anh. Tạo hóa chắc không có ý thiên vị khi cho ai đó nhiều hơn những người khác sự lãng mạn đâu, vì họ sẽ chỉ tự mang phiền muộn vào mình khi cứ mong mỏi những điều quá đẹp. Mà hai người lãng mạn cũng không nên yêu nhau. Tôi chợt nhận ra mình giống như một đứa bé mắc lỗi, chỉ lăm lét nhìn người lớn chờ sự thứ tha. Anh nói đúng vào những điều tôi vẫn trăn trở và thường tự giày vò mình. Anh yêu tôi và cũng trân trọng mối quan hệ của chúng tôi, chỉ có điều là anh thể hiện nó không giống với cách mà tôi mong đợi. Có lẽ chính điều đó đã làm tôi tự thất vọng chính mình và cứ áp đặt nó cho anh.

- Vẫn còn muốn chia tay anh chứ?

- Ăn xong cái bánh này rồi mới trả lời được không?

- Không.

- Không.

- Anh coi đó là câu trả lời.

Miếng bánh kem phủ đầy ca cao tan dần trong miệng, thơm như đang ngồi trong một tiệm bánh. Tôi mỉm cười và nhìn thấy anh cũng thế. Ở bên anh, lúc nào tôi cũng thấy mình như trẻ con. Quán cà phê buổi tối vẫn ấm áp một màu nâu ngòn ngọt và cũng đã không chỉ còn mỗi chúng tôi. Tôi bước ra phố, anh đi theo sau cách tôi một khoảng ngắn, nghe gió len lỏi vào khoảng cách giữa hai người.

- Sao lúc nào anh cũng phải giữ khoảng cách với em vậy.

- Để em biết em luôn cần anh.

- Lúc nào cũng có cái kiểu suy nghĩ ích kỉ đấy.

Anh bước đến bên tôi, nghe mùi ca cao thoảng nhẹ rất ấm. Và tôi còn cảm nhận được hơi ấm từ chính anh. Anh thì thầm thật khẽ vào tai tôi nhưng đủ để tôi nghe rõ từng lời.

- Anh biết anh ích kỉ. Chỉ vì anh chưa bao giờ hết cần em... Những khi không nhìn em, anh chỉ nhìn thấy thật nhiều những điều phiền muộn khác. Anh chỉ muốn làm quen với chúng vì anh sợ một ngày nào đó anh sẽ không thể giữ được em bên anh nữa. Liệu sẽ có không em?

- Không.

- Em hết lãng mạn rồi hả. Sao trả lời cộc lốc vậy.

- Vì hai người lãng mạn thì không nên yêu nhau. Và vì anh đang nói những điều lãng mạn và vì em yêu anh, thế nên...

Đêm có một nụ hôn ngọt như một miếng bánh kem phủ đầy ca cao. Hình như chưa bao giờ tôi nói với anh rằng tôi yêu anh nhiều đến thế. Những giây phút lãng mạn như trong truyện cổ tích bỗng trở nên vô nghĩa khi mỗi khoảnh khắc bên anh đã là những khoảnh khắc đẹp, nhiều hơn rất nhiều so với những gì tôi từng mơ.

Tôi nhìn thấy em và người em yêu trong không gian ngập gió đó, những cơn gió thoảng mùi thơm ca cao nóng. Khoảnh khắc khi tôi không nhìn em hẳn đã là một khoảnh khắc thú vị và tuyệt vời với em mà tôi đã bỏ lỡ. Và có lẽ điều tốt nhất tôi có thể làm cho em - người chỉ vô tình ngồi chung trong một quán cà phê chứa nhiều nỗi buồn của tôi - là bỏ qua khoảnh khắc đó.

- Ba ơi, sao hai chú kia hôn nhau?

- Vì họ yêu nhau con à.

- Thế sao ba không hôn mẹ? Ba có yêu mẹ không?

Những cơn gió cao nguyên về đêm thật lạnh, sẽ làm ấm hơn những hạnh phúc và lạnh hơn những tâm hồn cô đơn.

Một mùa gió mới nữa đã lại về...

- Tao... sẽ về Việt Nam lấy vợ.

Tôi nói, giọng hơi ngập ngừng. Phong đang xoay người lại phía tôi. Tấm lưng trần của hắn ta rộng và săn chắc.

- Khi nào?

Phong hỏi với giọng cộc lốc. Chúng tôi đang nằm trên giường, hắn đang đọc sách còn tôi thì nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Tháng Mười hai. Nhưng tháng sau phải về chuẩn bị.

Tôi nghĩ mình nên nói nhiều hơn, nhưng rồi lại im lặng. Bức thư mẹ vừa gửi đến nằm chênh vênh trên bàn. Buổi tối cuối thu ở Canada lạnh hơn tôi tưởng, gió lùa từng cơn vào phòng. Tôi cuộn mình vào chăn, bất chợt chân chạm vào người Phong ấm áp.

- Mà đã tìm hiểu kĩ cô nàng đó chưa?

Có tiếng Phong đặt cuốn sách xuống. Nó vừa dày vừa nặng. Tôi khẽ co người, rút chân lại, nằm nhích ra sát mép giường.

- Rồi. Cũng tốt, có nhan sắc, việc làm ổn định, độ tuổi lại hợp...

- Chúc mừng mày.

Hắn ta ngắt lời tôi có phần hơi thô lỗ rồi rướn người tắt đèn. Căn phòng chìm vào sự im lặng tăm tối. Tôi có cảm giác như nước mắt mình đang chực chờ trào ra. Giấc ngủ đến một cách khó khăn như nó vẫn thường như thế. Tôi đã bắt đầu mất ngủ từ khi nào? Một tháng? Hai tháng? Hay nửa năm?

Một lúc sau, tôi có cảm giác Phong đang chuyển động. Hắn xoay người lại, nhích đến sát gần tôi, thì thào vào tai:

- Đừng đi. Hãy ở lại với tao.

Rồi hắn ôm tôi vào lòng. Người Phong rất ấm, nhất là khi cả hai đứa lại đắp chung chăn.

*

- Mà định chừng nào mới thu xếp đồ?

Phong vừa đánh răng vừa hỏi tôi. Miệng hắn đầy bọt.

- Tao cũng không biết. Hai tuần nữa cũng còn kịp mà.

Tôi đáp lời. Trời chỉ mới tờ mờ sáng. Bức thư vẫn còn nằm chênh vênh trên bàn. Khi tôi tỉnh dậy thì Phong đã ở trong nhà tắm từ bao giờ.

- Tao lên trường. Trưa này mới đi rút hồ sơ mà, phải không? Nhớ coi nhà cho đảng hoàng đó!

Phong xỏ chân vào giày rồi rời khỏi phòng. Chỗ giường sát người tôi lạnh lẽo và trống trải. Những mẫu đối thoại ngắn gọn quen thuộc. Chuyện hân ôm tôi ngày hôm qua có phải là thật hay không tôi cũng chẳng rõ. Nó

mang một cảm giác thật là mơ hồ. Hay nói cách khác, rõ ràng tôi đã kì vọng vào chuyện ảo tưởng, vì những chuyện như vậy sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Tôi nhìn lên cửa phòng nhà tắm. Cái chốt khóa ở đó đã hư từ rất lâu, ít nhất là cả năm trời, mà tôi lẫn Phong chẳng ai thêm sửa. Có lần hai đứa đi uống ở bữa tiệc tổng kết khóa ở trường, về rất khuya, khi đi tắm tôi buột miệng nói vọng ra:

“Nước lạnh quá!”

Sau đó khi tôi tắt vòi nước đi thì Phong đã ở sau lưng từ lúc nào. Hắn gần như xô tôi vào tường để hôn, hơi thở nồng nàn mùi Brandy Táo.

“Mày có còn lạnh không?”

Phong luồn tay vào những lọn tóc dài gần chấm vai của tôi, những nụ hôn dồn dập đến nghẹt thở. Hắn từ từ kéo tôi đến giường, đẩy tôi xuống dễ dàng không vấp phải bất kì sự chống cự nào.

Đầu tôi lúc đó trống rỗng. Người Phong rất ấm, thế là đủ.

*

- Chúng ta ở xa nhà, và có nhiều *vấn đề chung* phải giải quyết, đúng không mày?

Phong vừa nói vừa chan nước dùng vào tô đầy bánh phở. Mùi hồi hiếm hoi len lỏi vào trí óc tôi mang theo nhiều kí ức. Nhà bán phở gia truyền, quán to thế mà vẫn chẳng dư dả cho hắn đi du học là bao. Quen nhau từ những ngày còn cời trần tắm mưa, tháng nào tôi cũng được đãi ăn phở miễn phí, nó gần như trở thành một bữa yến tiệc đáng mong đợi cho một đứa học trò nghèo như tôi.

- Vậy sao mày không chọn mấy đứa con gái đại học chỗ mày để giải quyết cái *vấn đề chung* ấy, mà lại chọn tao?

Phong đẩy tô phở ra trước mặt tôi, bình thản:

- Vì mày là bạn thân của tao.

Tôi chỉ muốn hất tô phở hắn đưa ra xa. Tôi ghét cái cách hắn nói chuyện mà không nhìn vào mắt tôi, ghét cả cái cách hắn bàn luận thẳng, không vòng vo, không màu mè. Chân thật đến đáng hận. Phong gấp cho tôi một miếng thịt gà, miệng giải thích cho hành động của mình:

- Ăn đi. Mày ốm quá.

Tôi tự hỏi có phải là khi tối hôm qua lúc luồn tay vào sau lưng áo tôi Phong cảm thấy đây xương xẩu, hay là do tôi càng ngày càng khẳng khiu trong mấy cái quần jean rộng, phải siết dây nịt lên mấy nấc. Dẫu sao thì một cử chỉ chăm sóc giản đơn của hắn là gấp thêm một miếng thịt gà cũng đã đủ làm tôi cảm động. Thật sự rất cảm động.

Mùi hôi vẫn còn nồng nàn trong phòng. Những giọt mồ hôi rịn ra lấm tấm trên trán tôi làm bết lại những nếp tóc chấm vai. Phong có lần đã bảo hắn thích những người để tóc dài.

*

- Học hết sức mình nha con. Mẹ luôn luôn tự hào về con.

Mẹ đã dặn như thế lúc tiễn tôi ra sân bay. Nhà chẳng lấy gì làm khá giả, bố lại mất sớm, nên khi hay tin tôi nhận được học bổng mẹ mừng rơi nước mắt trong nỗi lo những khó khăn gian khổ mà tôi phải chịu để thành tài.

- Phòng tao còn trống một chỗ. Mày có thể ở chung, tiền trọ chia đôi.

Phong nói qua cú điện thoại mà hiếm lắm hắn mới gọi về. Cả chặng đường dài gần nửa vòng trái đất mà giọng hắn nghe vẫn trầm ấm như thế thời gian và khoảng cách chẳng đáng là bao. Khi nhận ra tình cảm mình dành cho hắn đã không còn dừng ở mức bạn bè thân thiết nữa, tôi đã viết thư kể hết cho mẹ. Tuy nhiên nó vẫn còn dẫn vật tôi cả ngày lẫn đêm, làm tôi ăn không ngon ngủ không yên. Chính tôi, đứa con trai hư hỏng này đã

phản bội lại sự tin tưởng của mẹ mình, người đã vò vò nuôi con khôn lớn, đặt nhiều hi vọng và tự hào vào nó.

Tôi dựa mình lên tường, nhìn băng quơ ra ngoài cửa sổ. Tôi cảm thấy lạnh dù trời đã bắt đầu trưa. Có tiếng ai đó mở cửa sau lưng:

- Tao về rồi.

Tôi uể oải giơ tay lên vẫy nhẹ, không buồn xoay lưng lại lên tiếng chào.

- Mà đang nghĩ gì đấy?

Phong thả cái ba lô xuống sàn, với tay kéo tấm rèm trước mặt tôi lại.

- Không có gì.

Tôi trả lời, rồi im lặng. Hắn bước tới ôm tôi, cảm giác ấm áp tôi trông đợi bao quanh lấy người. Hắn kéo rèm. Hắn không muốn có người thấy. Chuyện này là vấn đề tuyệt mật. Có lần tôi đã nghĩ chúng tôi cứ tiếp tục hết lần này đến lần khác cùng nhau giải quyết vấn đề chung là do quá cô đơn, thiếu thốn về mặt tình cảm và nhu cầu sinh lí. Đại loại là cả hai cần có một người để chia sẻ, để dựa dẫm, để thỏa mãn. Nhưng rồi nó hoàn toàn không phải, ít ra là với tôi, kẻ đang tự đào mồ chôn mình.

- Chờng nào mà về?

Phong dừng việc ôm tôi lại và bắt đầu nhìn chung quanh căn phòng. Chắc hẳn hắn đã chú ý đến những cái thùng giấy lạ được đặt loanh quanh trong phòng, và đồ đạc của tôi bắt đầu biến mất dần dần.

- Mấy ngày nữa thôi.

- Mà chỉ về lấy vợ, cứ mang theo quần áo là được rồi, cần gì phải...

- Có lẽ tao không quay lại đây nữa.

Tôi đã hơi chệnh mảng thời gian, nếu không lầm thì dạo gần đây hắn ra ngoài càng ngày càng nhiều, có khi về trong tình trạng say khướt, mùi

hương lạ, dấu son môi và những sợi tóc dài. Đủ thứ. Hắn đem về cho tôi sự đau đớn, sự nguyên rủa, sự bất lực. Tôi muốn nói, muốn lên tiếng trách móc, muốn la hét quây phá cho rối tinh cả lên nhưng rồi lại thôi, vì nghĩ: “Mình không có quyền”.

Phong áp tay lên má tôi, khẽ cúi đầu xuống và bắt đầu hôn. Câu nói mà tôi mơ thấy hắn ta thì thầm bên tai mình tự nhiên ngân vang: “Đừng đi. Hãy ở lại với tao”. Tôi chưa bao giờ mong hắn ta nói ra điều đó nhiều như bây giờ. Sự ám ảnh nặng đến mức đêm nào tôi cũng mơ thấy. Vòng tay ấm áp của hắn bao lấy tôi, miệng hắn gần như kề sát tai tôi nhưng căn phòng lúc này lại im bật.

Mất hi vọng. Bức thư trên bàn bị xô đẩy chưa bao giờ trở nên chệnh vênh đến như thế. Tôi lặng lẽ gạt nó xuống đất một cách khéo léo trong sự im lặng bí mật. Mẹ sẽ không bao giờ có thể tự hào về tôi.

*

Sân bay vắng người. Tôi đã cố tình chọn giờ bay khuya, lúc Phong đã ngủ say. Thế cũng tốt, nhưng tôi thấy lạnh. Tôi ghét cảm giác lạnh lẽo. Lúc rời khỏi chiếc chăn ấm áp, tôi đã hi vọng hắn sẽ kéo tay tôi xuống và thì thầm câu nói đó. Chỉ cần như thế thôi đã là quá đủ, và rồi tôi sẽ hủy tất cả mọi sắp xếp đã dự tính sẵn: chuyến bay, hành lí, đồ đạc,... Tất cả. Tôi sẽ hủy hết. Toàn bộ.

Nhưng tôi lại chìm ngập trong cảm giác thất vọng. Có lẽ không phải vì hắn, mà là vì chính tôi. Lúc tôi rời đi Phong vẫn im lặng chìm trong giấc ngủ say, hơi thở đều đặn, thậm chí còn không trở mình. Tôi thấy mình thật ngốc nghếch. Chấp nhận để cho hắn chạm vào người ngay từ đầu đã là điều sai trái. Phải dừng lại!

Tôi bất chợt nhớ đến hơi ấm của hắn. Thứ dễ làm cho người ta nghiện, nhất là khi xung quanh mình chỉ là không gian lạnh lẽo. Một hành khách đang băng qua sảnh sân bay một cách hối hả có dáng người rất giống

Phong. Anh ta hướng về phía tôi, càng ngày càng gần. Tôi hốt hoảng toan chạy đi nhưng hai chân cứ chôn chặt xuống đất. Đó chính là hấn.

- Sao mày nói dối tao? - Phong chụp lấy cánh tay tôi.

- Buông tay tao ra. - Tôi gấn lại.

- Mày phải trả lời tao. Mày đâu có về Việt Nam để lấy vợ, đúng không?

Phong rút từ trong túi áo ra bức thư mẹ đã gửi cho tôi. Mẹ bảo nếu bức bối quá hãy về ở với mẹ một thời gian, để bình tĩnh lại, tâm hồn thanh tịnh rồi biết đâu tình cảm đó chỉ là ngộ nhận, sau đó rồi tiếp tục chương trình du học cũng không muộn. Mẹ vẫn nghĩ tôi là một thằng con trai bình thường, vẫn cố gắng để có thể tự hào về tôi. Bức thư đó, hấn đã đọc.

- Tại sao mày lại nói dối tao? Đêm nào tao cũng van xin mày, mày không nghe thấy sao? Tao cứ nghĩ mình đã hết hi vọng.

Phong kéo tay tôi lại và ôm tôi vào lòng. Thật ấm áp. Đầu tôi lại trống rỗng.

- Đừng đi. Hãy ở lại đây với tao. Tao thật lòng yêu mày.

Tôi không biết nước mắt đã lăn dài trên má mình từ khi nào. Hạnh phúc tràn ngập trong tôi. Ngoài kia, những tia nắng đầu tiên của bình minh đang từ từ ló dạng. Hùng đông.

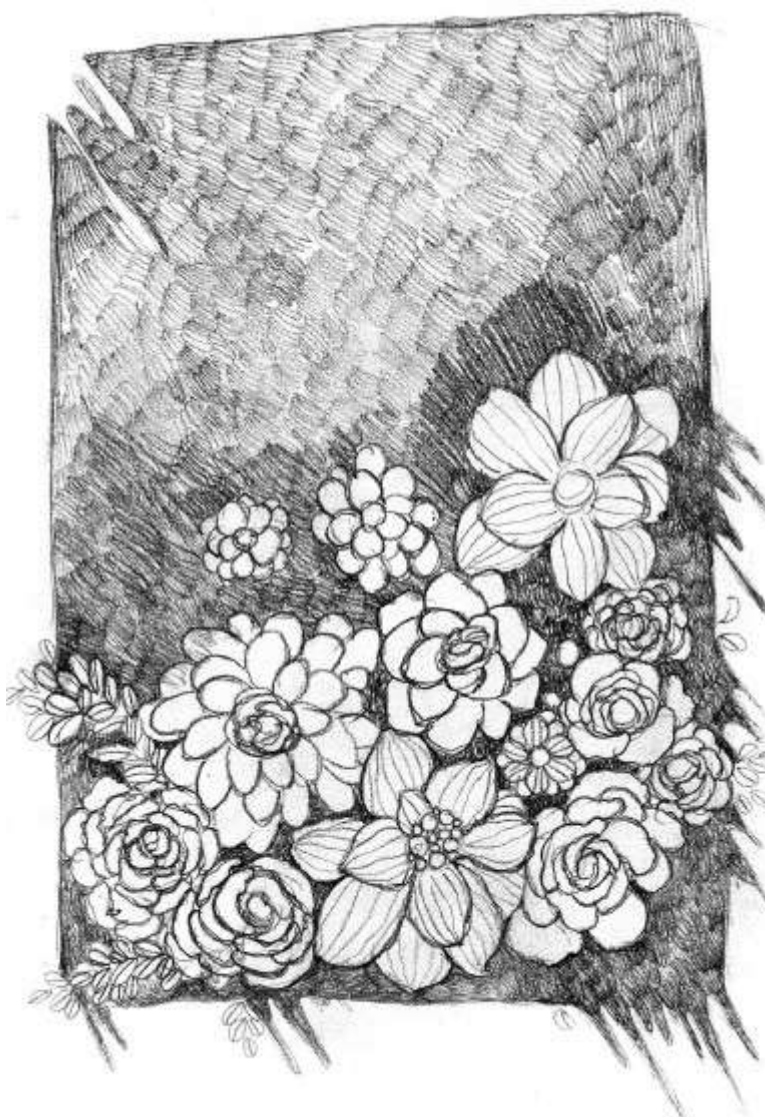
Mồ hoang cỏ dại

Thiên Bình

Thành Phố Sương Mù

Bà ngồi bên cửa sổ, cửa sổ nhìn ra khoảng sân đầy nắng, khoảng sân không ngăn cách với con đường nhựa, con đường chạy đến chân đồi rồi uốn cong theo cánh rừng sồi, rừng sồi càng dày khi lên đến đỉnh, một nửa ngả màu vàng, một nửa cháy đen, đứng ở đỉnh đồi nhìn ra xa có thể thấy một căn nhà nhỏ với một khoảng sân nhỏ, căn nhà có một cửa sổ treo rèm vải bông đã cũ, bên khung cửa sổ là khuôn mặt khắc khổ của bà.

Trên con đường nhựa chằng chéo những lối rẽ vào các nhà và cổng rãnh, các nhà được bao quanh bởi rừng sồi tạo nên một thành phố nhỏ, thành phố dường như biệt lập với thế giới bên ngoài. Cuối con đường nhựa lớn duy nhất này, sau khi đã xuyên qua cánh rừng, là một dòng sông xanh nước quanh năm và một làn sương mù ngăn cách với thế giới bên ngoài. Những người dân của thành phố nhỏ đến được phía cuối con đường chỉ biết đứng nhìn những màu sắc rực rỡ ẩn hiện bên kia làn sương mù.

Thành phố chịu một lời nguyền, những ai tìm cách qua sông bằng bất kì cách nào cũng sẽ bị Thần Sông dìm chết. Chưa ai có thể vượt sông, cũng như chưa ai có thể biết thế giới bên kia có những gì.

Rừng trên đồi vừa trải qua một trận cháy, hầu hết đều bị thiêu rụi. Một phần rừng thoát nạn nằm ở đỉnh đồi sườn bên kia.

Bức Ảnh

Gió đột ngột thốc từ ngoài sân mang mùi cát bụi lẫn với mùi vải bông bụi bặm vào phòng. Bà ho một cơn dữ dội, vết máu dính đầy tay và vòm miệng bà. Bà kéo tấm rèm vải bông lau vết máu, chỗ những vết máu cũ đã

thăm đen trên rèm nay lại đỏ tươi vì vết máu mới. Bà thôi không nhìn khoảng sân trống rỗng ngoài kia nữa. Bà nhìn lên bàn thờ nghi ngút khói, nơi có tấm ảnh một người đàn ông tóc điểm hoa râu, đôi mắt sâu hoắm.

- Vậy là ông đi được ba năm rồi. - Giọng bà khản đặc - Tôi thấy thiếu vắng thật đấy, nhưng tôi thấy thanh thản kì lạ. Hình như trong người ông có âm khí, hoặc nếu không thì cũng là do những việc làm của ông trước kia đã gây ra âm khí, đè nặng lên cái nhà này. Ông đi, tôi cũng buồn lắm, nhưng tôi vẫn vui vẻ làm giỗ cho ông. Mong sao ông đi rồi đừng để lại tàn dư của âm khí!

Bà nhóm dậy đi đến bàn thờ, bà ngắm ông một lúc rồi lấy bức ảnh xuống rồi cắt một phần tóc ông.

- Tôi cắt bớt tóc ông để ông nhìn đỡ già. Ông thấy chưa, tôi nói có sai đâu, nhìn ông như hồi còn trẻ vậy đó.

Bà đặt lại tấm ảnh lên bàn thờ, bà thở hắt ra khiến làn khói từ nén hương lệch đi trong không gian. Bà nhìn khuôn mặt của ông, bà nhìn kĩ đôi mắt ông.

- Đôi mắt ông nhìn đi lắm! Và tàn ác. Thế mà không hiểu sao hồi đó tôi lại mê mết vì đôi mắt ông. Ông đá lông nheo với mọi cô gái ông gặp, kể cả những con đĩ, trước mặt tôi. Tôi biết ông phải đi phẫu thuật nhiều lắm mới có được nó. Tôi có xem bức ảnh của ông lúc nhỏ, mắt ông bị tật. Mẹ ông không muốn để con mình xấu, bà đi làm để kiếm tiền để mổ mắt cho ông...

Bà ho một tiếng ngắn.

- Rồi ông trả ơn cho bà ấy bằng những chuỗi ngày nhốt bà trong căn phòng kín cửa. Chỉ có tôi biết bà ấy giả điên, chỉ có như thế bà mới không sống cùng những dối trá và tàn ác của ông. Cuối cùng, bà chết trong nhà thương điên.

Kí ức dội lên trong ngực bà về thời còn trẻ, bóp nghẹn trái tim già nua của bà. Kí ức đã vỡ vụn vì tuổi già, mà bà đã già đâu, ở tuổi những đứa con

thành đạt các bà mẹ vẫn chưa già. Kí ức của bà là những chuỗi ngày đen tối, lấy đi những niềm tin và sức trẻ của bà.

- Ông biết không, hồi đó tôi đã vui mừng biết bao nhiêu khi đẻ được một thằng con trai, sau hai lần phá thai vì siêu âm cho biết là con gái. Vậy là tôi chỉ đẻ được một thằng con trai.

Những Đứa Con

Đêm đêm, bà mơ, những cơn ác mộng nhuộm đầy máu tươi. Bà mơ thấy những đôi mắt nhìn chòng chọc vào bà. Đôi mắt của những người họ hàng ông, của những đứa con chưa kịp chào đời lơ lửng trong bóng tối. Những đôi mắt trẻ thơ nhưng đầy căm giận. Chỉ có những đôi mắt và tiếng khóc của những đứa bé, tiếng chì chiết và cười nhạo của những người họ hàng. Bà thấy ông đứng ngoài, ông mỉm cười. Bà thức giấc trong cơn sốt mê man. Bà lại nhìn thấy con mèo hoang đen tuyền trên cửa sổ, đêm nào nó cũng đứng ở đó, nhìn chòng chọc vào bà, bà nhác thấy khuôn mặt ông, bà ném bất cứ thứ gì trong tầm tay vào nó, con mèo hoang phóng lên mái nhà bên cạnh, khung cửa kính vỡ toang. Nhiều đêm, bà quên đóng cửa, con mèo hoang vào nhà, nó đến giường bà, đợi khi bà thức giấc sẽ nhìn thấy nó. Nhiều đêm, bà mơ, bà thấy bà ném con dao vào nó.

Đứa con là niềm hi vọng duy nhất của bà, thằng bé kháu khỉnh và thông minh từ thuở nhỏ, không đứa trẻ nào trong thành phố thông minh bằng nó. Những người họ hàng và chồng bà nhìn bà khác đi, họ ca tụng bà, nịnh nọt bà với những lời lẽ giả tạo. Nếu không có đứa con, có lẽ bà sẽ phải giả điên, có lẽ bà sẽ chết trong nhà thương điên.

- Ông về chín tuổi, chắc không thể nào quên được con mình, ông nhỉ. Nó dễ thương thế mà. Nó học giỏi, tính tình hiền lành.

Phải, bà có con trai, con trai bà giỏi. Một lần bà cùng con từ trường về, thấy ông trần trụi cùng một người đàn bà khác. Bà vội che mắt đứa con, vội dẫn nó đến nơi khác. Bà khóc thầm và kinh tởm khi nhớ lại hai tấm thân trần trụi trên giường.

- Thế là ông có con riêng, không chỉ một mà những ba đứa. Nhưng ông trời có mắt lắm, một đứa bị hội chứng Down, một đứa bị mù, một đứa chậm phát triển trí não. Ông nhận ra không ai bằng con mình, không ai bằng vợ mình, ông trở về và khóc lóc kể khổ, ông vin vào cái gọi là truyền-thống của gia đình ông, cái truyền-thống-phong-kiến thối tha như chính ông vậy.

Bà cắt hết phần tóc trong bức ảnh của ông và đổ một cơn ho tức tưởi. Bà lại tìm đến chiếc ghế ngồi cạnh cửa sổ, thở dốc. Bà uống một ngụm nước đã nổi váng trong chiếc bình gỗ.

- Chính vì thế nên ông chẳng biết gì về con mình, đến khi ông chết ông vẫn không hiểu nó. Từ nhỏ, thằng bé đã hiền tính, cái cách nó chơi với mấy con bé nhà hàng xóm mới dễ thương làm sao. Nó hay chơi trò hàng quán, nhảy dây,... Thịnh thoảng nó vẫn chơi đá bóng với bạn bè nên ai cũng quý nó cả. Tôi vẫn thấy tấm và thắc mắc là vì sao cái thằng con rơi của ông bị chậm phát triển trí não, mà ông vẫn mở phim tình cảm éo le cho nó xem. Nhưng ông làm gì thì làm, tôi chỉ biết có thằng bé.

Có đứa con trai, bà xem nó là sinh mệnh của bà, sinh mệnh của một người mẹ bình thường và sinh mệnh của một con người phải ăn đời ở kiếp với lũ người xảo quyệt các ông. Bà mặc ông muốn ngủ với bao nhiêu con đàn bà thì ngủ, muốn làm gì thì làm. Trong thế giới của bà, bà chỉ còn biết có đứa con, bà thương yêu và chăm sóc cho nó. Bà nuôi nó bằng tất cả những gì bà có.

- Rồi ông cầu xin tôi chấp nhận ba đứa con rơi kia của ông. Thật nực cười và cũng thật khó khăn cho tôi, nhưng tôi biết làm sao khi những con đàn bà kia đi theo trai và vứt bỏ con họ. Tôi thiết nghĩ ông đã hối cải nên bằng lòng. Những đứa con rơi, tôi xem chúng cũng như con mình, chăm sóc chúng, rồi chúng chết. Chúng là những đứa bé trai.

Mẹ

Hắn về nhà, thấy mẹ hắn ngồi lom khom ăn cơm với rau muống. Hắn thấy thương mẹ vô cùng, dù mẹ luôn mắng chửi hắn, lạnh lẽo với hắn, nhưng hắn cảm nhận được sự ấm áp của bà. Hắn biết bà từng trải qua những chuỗi ngày đau khổ, nhẫn nhục để nuôi hắn. Càng nhận thức được những gì đang xảy ra trong gia đình, hắn càng thương mẹ. Hắn sống bên ba nhưng không cảm nhận được tình cha con.

Ngày bé hắn còn ngây thơ, hắn thấy thỉnh thoảng ba hắn dắt một người đàn bà mặt đầy phấn son về nhà, có khi ba hắn bảo đó là một người bạn, có khi là một người họ hàng xa. Hắn thấy mẹ hắn không có cảm xúc gì nên tin đó là thật. Rồi hắn lớn lên, những người đàn bà lạ vẫn vào nhà hắn. Lâu dần, hắn sợ mùi nước hoa và những khuôn mặt trắng bệch màu phấn. Cuối cùng rồi hắn biết bản chất của ba hắn. Đêm đêm nằm với mẹ, hắn nghe tiếng rên siết vọng qua từ phòng bên, hắn nhòm dậy, hắn thấy hai tấm thân trần trụi như hai con rắn đang quấn lấy nhau. Hắn thấy khuôn mặt của ba hắn. Hắn hận ba hắn.

- Mày đi tắm rửa rồi ăn cơm. Tao làm cá kho cho mày rồi đó.
- Sao mẹ không ăn cá kho mà ăn rau không vậy?
- Tao ăn rau lành tính, tao muốn sống lâu! Ăn nhiều thịt cá quá cơ thể chỉ nhão ra như bùn!

Mẹ hắn nói vậy thôi chứ hắn biết mẹ để dành miếng ngon cho hắn. Hắn lẳng lặng vào phòng tắm, nước mát rượi khiến hắn tỉnh hẳn sau trận đấu bóng đá ở trường. Hắn vừa tắm vừa mơ tưởng đến tình nhân của hắn, một người con trai cùng lứa có nụ cười thiên thần. Hai người thường theo nhau lên đồi, họ nằm bên nhau hàng giờ, lắng nghe tiếng lá xào xạc và đón ánh nắng hạnh phúc. Họ trải qua lần đầu tiên bên nhau cũng nơi này, dưới bầu trời đầy sao và trong tiếng ru của gió.

Hắn tắm xong, còn dừng lại một chút ngắm nhìn cơ thể đẹp đẽ của mình trong gương, hắn mỉm cười vừa ý rồi mới chịu ra ngoài.

- Chừa rau cho con nữa. Nếu chỉ ăn thịt cá thì con không được như thế này đâu.

- Ủ. Tao biết mày giỏi mà. Đây, ăn đi. Tao nói cái này.

- Dạ, mẹ nói đi - Hấn lùa một nhúm rau vào trong miệng.

- Mày lớn từng này, sao cứ lẻo đẻo theo tụi con gái?

- Bạ bè mà, con chơi đùa hết cả, không phân biệt trai gái.

- Đẹp mã như mày, chắc đã có con nào rồi nhưng cứ giấu tao phải không?

- Có thì con có rồi, nhưng không phải là con nào. Mà thôi, con không muốn nói đâu.

- Mày nói vậy là sao, không lẽ mày có thằng nào?

Hấn lặng người đi, miếng cơm trong họng hấn không hiểu sao nghẹn đắng rồi bỏ ra. Hấn thấy da mặt mình nóng bừng trong chốc lát rồi người hấn đột nhiên lạnh toát. Hấn ngập trong những suy nghĩ, không lẽ mẹ đã biết chuyện của mình? Hay ai đó đã nói? Không thể nào, mình chưa từng nói với ai trừ người mình yêu. Nghĩ bụng, hấn tạm yên lòng, hấn uống một muống canh đánh ực.

- Ý con là cô bé nào, không phải con nào.

Bà phui tay bỏ đi, làm như không cần quan tâm mấy, nhưng trong lòng bà dâng lên nỗi hoài nghi trước nét mặt biến sắc của con mình. Bà từng trải qua biết bao nhiêu chuyện, cộng thêm linh cảm của một người mẹ, bà biết con mình “có vấn đề”. Bà đã nuôi hấn từ nhỏ, lẽ nào bà không hiểu tâm tính và lòng dạ hấn muốn gì sao. Hấn hiền lành nhưng không đến nỗi yếu đuối hay ủy mị như con gái, bà biết, hấn có cái điệu riêng của hấn, cái điệu duyên dáng của một thanh niên. Bà cố xua đi ý nghĩ không hay, bà nhủ thầm, bà nuôi hấn đến từng này, hấn khỏe mạnh thế, cường tráng và lại còn thông minh, hấn bình thường như người ta, rồi hấn sẽ thành công trong nay

mai, sẽ lấy vợ và đem đến niềm an ủi cho tuổi già của bà. Bà chỉ cần có thế, bà đã khước từ những đồng tiền bẩn thỉu của họ hàng nhà chồng. Bà mong hẩn cứu lấy sinh mệnh già nua của mình.

Hắn tìm đến người hẩn yêu, hẩn tâm sự. Một người không muốn dối mẹ, một người không muốn chuốc lấy rắc rối. Họ ôm nhau trong bế tắc.

Những Định Kiến

- Ông làm sao biết được con mình đồng tính. Trong đời tôi chỉ thấy ông giỏi có hai việc, ngồi một chỗ chỉ tay làm như mình biết rõ hết sự đời và ngủ với đàn bà. Tôi không phủ nhận ông làm tình rất chuyên nghiệp, một cách đầy thú tính.

Một đợt gió tung bụi mù vào căn phòng khiến bà lại lên cơn ho. Lần này bà nén lại nhưng máu ra nhiều hơn lần trước. Bà lại lau nó vào tấm rèm, đúng vào chỗ có vết máu cũ.

Những hồi ức về đứa con làm bà đau nhói, trái tim bà thắt lại đau đớn, đến bây giờ cảm giác đó vẫn rõ rệt. Những nỗi đau trước kia của bà đều nhạt theo thời gian, chỉ duy mỗi đứa con làm bà vật vã triền miên mỗi khi nhớ đến. Bà đau khổ, không phải vì niềm hi vọng vỡ tan, không phải cho sự ích kỉ của bà, bà đau khổ và thương cho đứa con.

Bà vẫn còn nhớ như in cái ngày đó. Với bà, nó là một ngày tận thế, ngày bà phát hiện ra sự thật về con mình. Bà ghê tởm hẩn như đối với ông, bà đã cự tuyệt hẩn trong niềm chua chát và đắng cay. Bà than thân trách phận, bà đã làm gì sai mà phải chịu những đày ải như thế. Càng căm ghét hẩn. Bà ước giá bà từng giữ lại một đứa con gái. Bà ước giá bà đừng đẻ ra hẩn.

- Còn ông thì sao, ông chỉ ngồi đấy và chì chiết tôi: “Tại con mẹ mày cả!”. Tôi biết ông sẽ nói như thế, ông sẽ khoe cái bản chất lỗ bịch của mình ra. Ông còn bảo với con rằng: “Tao nuôi dạy mày như thế đó hả, là do con mẹ mày!”. Đấy! Tôi vẫn còn nhớ như in, không phải tôi nuôi hận thù với ông, hận một người chết thì có gì hay ho chứ. Tôi chỉ muốn ôn lại, trong

ngày giỗ của ông, để ông thấy ông có một thời dâm dục và ngu xuẩn đến chừng nào.

Ông một lần nữa cự tuyệt gia đình. Càng hận ông, bà lại càng thương con, bà dấn vật giữa những căm ghét và tha thứ, giữa ruồng bỏ và chấp nhận. Bà thường mơ thấy hấn khóc, bà không còn nhìn thấy hấn cười như mọi khi, bà thấy hấn đau khổ và lằm lũi như một chiếc bóng. Lòng bà đau như cắt.

- Ông biết không, tôi đã định làm gì đó cho con, tôi định sẽ chấp nhận nó. Nó không cần một người cha như ông nhưng nó không thể ở một mình. Nó chỉ có tôi bên cạnh, nó cần tình thương của người mẹ này. Nhưng tôi chưa kịp làm gì thì chính ông đã hủy hoại tất cả.

Hồi tưởng một quá khứ nặng nề khiến bà trở nên khó thở, bà ho một cơn dai dẳng, bà nấc lên từng tiếng, nước mắt lẫn với máu của bà, bà ngửi thấy mùi tanh của máu. Bà lại tiếp tục lau máu vào tấm rèm. Bà lại cắt một phần tấm ảnh của ông, bà cắt ngang phần cổ của ông, cắt mất phần trán của ông.

- Tôi vẫn nhớ cái ngày ông chết, tôi thấy thật hả dạ. Tôi nhìn ông chết mà cảm thấy sao quá dễ dàng, thật không công bằng, ông có thể lựa chọn cái chết ư, tôi thiết nghĩ người ta phải lựa chọn cái chết cho ông mới phải.

Bà thấy ông chết khi những đau khổ và vật vã đã choán đầy trái tim đầy vết thương của bà. Bà thấy ông chết trong căn phòng ông đã nhốt bà trong những ngày bà mang thai. Ông chết trong tư thế trần trụi bên một mụ đàn bà. Bà phát hiện ông chết sau một ngày, bà vuốt mắt ông, bà vuốt mãi nhưng ông không nhắm.

- Hấn ông chết sau khi đạt đến cực khoái với người đàn bà đó. Người ta không tìm thấy hung khí nào ngoại trừ một căn phòng đậm đặc CO₂ và sặc mùi tinh dịch. Bây giờ thì ông biết lí do rồi chứ, ông chết vì những định kiến ông dành cho tôi, cho con, và vì bản chất hoang dâm của ông. Ông đã hủy hoại cuộc đời của con, lẽ ra nó vẫn có thể sống tốt, dù cho khiếm

khuyết bên trong nó có lớn đến đâu đi nữa thì tôi vẫn thương yêu nó, tôi sẽ bù đắp cho nó. Tôi sẽ làm mọi thứ để nó có được nụ cười hạnh phúc.

Bà vẫn thì thào dù những cơn ho liên tục kéo đến, máu bà ra nhiều hơn. Kí ức đang vây quanh bà, lũ lượt kéo về như cơn gió thốc ngoài kia. Gió mùa hè hanh khô, cát bụi hanh khô đến khó chịu. Tay bà run run cầm bức ảnh của ông, bà tự hỏi không biết ông đã chụp nó ở đâu mà trông ông hiền từ, bà tự hỏi những bức ảnh khác của ông ở đâu, những bức ảnh nhìn vào chỉ thấy một khuôn mặt đối trá và ám muội. Rồi bà chợt nhớ ra bà đã đốt chúng, tất cả ảnh của ông, những bức ảnh ông đứng bên bà cười giả dối, những bức ảnh ông trần truồng bên người đàn bà khác. Bà chỉ giữ lại những bức ảnh của con với nụ cười thánh thiện và đôi mắt trong sáng. Bà biết hẳn chẳng giống ông chút nào.

Bà tựa đầu vào cửa sổ, bà cảm thấy mệt mỏi, bà vẫn nghe tiếng cát xoáy ngoài kia. Rồi bà thiếp đi lúc nào không hay, trái tim bà đập mỗi nhữ và hơi thở yếu dần.

Bà mở choàng mắt, mặt trời đã xế bóng. Gió vẫn thổi, gió càng lúc càng mạnh. Bà nhặt bức ảnh của ông nằm trên sàn nhà và đặt lên bàn thờ. Rồi bà khoác lên người chiếc áo bông cũ kĩ.

- Gần tối rồi, tôi lên đèn thắp hương cho mộ ông đây...

Bà đứng lặng một hồi, trong cõi lòng của bà chợt trống rỗng và ngẩn ngơ. Nước mắt bà trào ra ướt đầm đôi gò má gầy gò. Mái tóc lấm tấm bạc của bà rũ xuống khuôn mặt đang nhăn nhó vì đau đớn. Bà đã kiềm nén nước mắt, bà đã kiềm nén nỗi lòng nhưng bà đã nói ra.

- ... và cho con nữa.

Bà quỵ xuống, tay chân bà rụng rời, các giác quan của bà tê dại. Đôi vai gầy run lên theo những tiếng nấc đau đớn. Bà xé vụn tấm ảnh của ông.

- Con tôi, nó khỏe mạnh đến thế. Nó không phải chết vì những trận đòn của chúng bây. Nó chết vì những kì thị của chúng bây. Tao đã không kịp

cứu nó, tao đã không kịp che chở cho nó.

Bà ho một cơn dữ dội. Bà quệt vết máu quanh khuôn mặt mình, lẫn với nước mắt. Bàn tay và khuôn mặt bà dính đầy máu. Bà lại ho một cơn, lần này bà không thấy máu. Bà nín lặng, cổ họng ứ nghẹn, ngực bà như muốn nổ tung.

Trở Về

Có tiếng bước chân từ ngoài sân, bước chân ai xoáy trên cát rồi tiến dần đến cửa, bước chân ngập ngừng nhưng bà nghe thấy rõ.

- Mẹ! - Tiếng một người con trai.

Bà quay đầu lại, chàng trai có khuôn mặt bừng sáng và nụ cười thánh thiện, anh tiến đến bên bà.

- Mẹ đang làm gì vậy? Sao lại ngồi trên đất, lạnh lắm, để con đỡ mẹ ngồi lên ghế.

Bà lặng người trong niềm xúc động không nói nên lời. Bà biết bà không nằm mơ, da thịt anh ấm áp và những cử chỉ ân cần, bà cảm nhận được. Chàng trai bước đến bàn thờ, anh thắp hương cho ông và cho con trai bà. Anh lặng ngắm bức ảnh con bà đặt trên bàn thờ, một dòng nước mắt lặng lẽ chảy trên gò má anh. Anh quay lại nhìn bà.

- Con về để thăm em và mẹ đây!

Mắt bà nhòe đi và tim bà nhói đau trong một kí ức khác đời về.

Thần Sông

- Mẹ! Con cầu xin mẹ hãy cứu anh ấy, họ sẽ đánh anh ấy đến chết mất! - Hân thì thào trong hơi thở yếu ớt và dòng nước mắt nghẹn ngào.

- Không! Mẹ chỉ cứu con của mẹ thôi, mẹ sẽ dẫn con qua bên kia đồi!

- Đừng mẹ ơi! Con không qua khỏi rồi, xin mẹ, hãy cứu anh ấy!

Anh bước vào nhà, khuôn mặt tái mét, thở dốc. Anh lao đến cầm tay hăn.

- Anh à...

Hăn chỉ kịp thì thào như thế với anh rồi tay hăn buông thõng xuống, đôi mắt nhắm nghiền, một dòng nước mắt còn rỉ ra theo gò má rơi xuống đất. Hăn đã trút hơi thở cuối cùng. Hai người còn lại gục lên thân người chết với cùng một nỗi tức tưởi. Bên ngoài có tiếng náo động, tiếng vũ khí va vào nhau canh cách: “Còn một thằng biến thái nữa, tìm và đánh chết nó đi!”. Bà vội lau nước mắt. Bà kéo tay anh ra ngõ sau. Anh còn ngoái đầu lại nhìn hăn.

Bà và anh chạy theo một con đường mòn vắng người đầy bóng tối ra cánh rừng ven sông. Phía sau, những tiếng hò hét ngày một lớn dần kèm theo ánh đuốc. Hai người băng qua khu rừng đầy bụi gai và cỏ dại, dù có tiếng thú dữ gầm rú, dù những con chim hung bạo ăn đêm bay lữ lượt trên đầu, họ vẫn băng băng đi hết khu rừng. Chàng trai đi trong vô định, bà đi trong sự gửi gắm của con trai, hai người đều không mong đợi một sự sống sót nào khi mất đi điều quý giá nhất trong đời mình. Họ đến được bờ sông trong tình trạng đầy thương tích vì vấp ngã và gai nhọn, mặt sông yên bình quá, từng đợt sóng nhấp nhô một cách hiền hòa lấp lánh ánh đèn ẩn hiện sau làn sương mù trắng xóa. Bất giác, họ cùng muốn được gieo mình xuống để Thần Sông giúp họ kết thúc cuộc đời đen tối của họ.

- Phải có một người ở lại con à!

- Con sẽ ở lại, mẹ hãy qua sông đi.

- Con... con gọi ta là mẹ ư?

- Vâng, mẹ của em ấy cũng là mẹ của con. Mẹ đi đi, đừng chần chừ nữa.

- Không. Nguyện vọng của nó là phải giúp con được sống. Con đi đi dù cơ hội sống rất ít. Mẹ cũng sắp sửa đi rồi.

- Nhưng...

- Mau lên!

Bà đẩy anh xuống nước. Sóng lập tức nổi lên kéo anh ra xa. Bà quỳ xuống, chấp tay vái lạy Thần Sông và cầu nguyện trong dòng nước mắt nghẹn ngào. Bà nhìn thấy một trận cuồng phong ở xa kéo lên dữ dội trong tích tắc rồi trả lại sự yên bình cho mặt nước. Đám đông kéo đến, ánh đuốc bập bùng rọi sáng lòng sông. Họ xì xào bàn tán rồi lũ lượt quay về thành phố. Đêm ấy một trận lũ lớn quét qua thành phố.

Sáng hôm sau, người ta hoảng hốt khi phát hiện nhiều người trong thành phố bị mất tích một cách bí ẩn. Đó là những người đã đốt đuốc đi trong đêm và những người họ hàng của chồng bà. Người ta tin họ đã bị lũ cuốn trôi xuống dòng sông. Chồng bà chết ngay sau đó trong một căn phòng kín cùng một phụ nữ.

Một tháng sau vẫn không có cái xác nào nổi lên, kể cả cái xác của anh. Bà nghĩ mình phải tiếp tục sống dù chỉ còn một niềm tin rất mong manh. Những năm tháng dài đằng đẳng, cô đơn kéo cuộc đời bà trong mỗi mệt và già nua.

Hạnh Phúc?

- Thần Sông đã kéo con xuống lòng sâu, nhưng con nghĩ mình phải sống vì em ấy, dù em ấy không còn nữa, vì con còn mẹ! Chỉ có mẹ mới có thể hiểu cho hai tội con. Con đã quấy đạp trong vô vọng, lúc con nghĩ mình sắp chết, con nghĩ tới em ấy.

Bà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc anh, trong mắt bà ánh lên một niềm vui hiếm hoi.

- Mẹ đưa con đi thăm mộ em nhé!

Hai người đưa nhau lên đồi, bóng họ ngả dần theo nắng chiều chập choạng. Gió rừng hanh khô trong một ngày hè nóng muốn cản bước chân của họ nhưng không thể. Họ bước đi trong một niềm tin vừa tìm lại, một niềm tin trong cuộc sống và tình yêu vững chãi hơn bao giờ hết. Bà tin vào

người con trai đang bước đi bên bà, bà tin cuộc sống không hủy hoại hoàn toàn niềm tin của con người, bà xứng đáng với hiện tại vì quá khứ bà đã trải qua. Anh tin vào tình yêu mình đã chọn lựa, nó là nguồn sức mạnh đã đưa anh thoát khỏi cõi chết để tìm đến hạnh phúc bên kia sông.

- Ở bên kia có gì hả con? - Bà dừng lại.

- Bí mật mẹ à! Điều đó không quan trọng lắm đâu. Con sẽ ở lại đây với mẹ.

- Ủ. Ở bên đó con có hạnh phúc không? Về đây...

- Có mẹ ạ. Giờ con đã thành công nên không ai có thể xem thường mình nữa, không ai có thể bắt nạt mình nữa. Vả lại, bây giờ muốn sang cũng không được.

- Vì sao?

- Vì... Thần Sông rất khó tính! - Anh nheo mắt. Còn bà nở nụ cười sau ngần ấy năm lặng thầm, câm nín.

Anh dìu bà đi tiếp con đường quanh co dẫn lên đỉnh đồi. Anh muốn nói với bà rằng, ở bên kia là một thành phố rộng lớn, chan hòa ánh nắng và tình thương con người. Anh trông thấy những đôi tình nhân bước đi bên nhau, những chàng trai và cô gái, những đôi tình nhân giống như anh và hân. Họ bước đi trong sự tự tin và lạc quan, dù phải đối mặt với những bi kịch trong cuộc sống. Thần Sông đã dặn dò anh giữ bí mật, Thần muốn những người thật sự có niềm tin trong tình yêu và cuộc sống tìm đường qua sông và đến với thế giới hạnh phúc.

- Con... đã có người nào khác chưa?

- Hiện tại thì chưa mẹ ạ.

- Dù sao thì nó cũng đã chết rồi. - Bà thờ dãi - Tình yêu của chúng bây, sao mà lạ lùng và khó khăn quá!

Anh mỉm cười, anh nhớ hẳn, nhớ những ngày tháng hai người bên nhau. Anh nhớ nụ cười hồn nhiên của hẳn. Càng hạnh phúc bao nhiêu anh càng thấy mình trống trải và cô đơn bấy nhiêu. Anh thấy mình sống giữa những hoài bão mong manh. Nước mắt anh lạc trong gió.

Bà cảm thấy bình yên hơn bao giờ hết, bà biết mọi thứ không hoàn toàn vô nghĩa. *Để có một kết thúc tốt đẹp... đòi hỏi phải có một sự hi sinh. Nói cách khác, là đau khổ của một ai đó... mỗi hạnh phúc đều sản sinh ra hai nỗi đau khổ... Hạnh phúc của người này làm nảy sinh đau khổ ở những người khác.* [\[1\]](#)

Hai người đứng lặng bên một gò đất nhô cao lạnh lẽo, mộ một người con trai. Bóng họ trải dài trên mặt đất nhạt nhòa trong nắng chiều muộn. Năm mộ nhỏ đã lâu không được sửa sang trông như một nấm mồ hoang không hình hài. Xung quanh mộ cỏ dại mọc đầy.

[\[1\]](#)Atig Rahimi, trong Syngué sabour - Pierre de patience

Hãy để anh thương em

nguoila77

Tặng Cá Voi

Bầu trời lúc chạng vạng lừng lơ một màu sậm đỏ. Mặt trời rơi xuống rất sâu sau lùm cây, hắt lên mặt nước sông những đường sáng hoang hoải. Gió thổi nhẹ nhẹ trên cánh đồng trống vắng. Bốn phía là lúa, ngập một màu xanh non mơn. Mùi ngậy ngậy của lúa ngậm dòng bốc lên thơm nức. Gã ngồi im một lúc nữa, khi thấy mặt trời khuất bóng, bầu trời chuyển sang màu thẫm tím thì đứng dậy ra về.

Gã men theo bờ ruộng ra tới khúc sông neo xuồng. Xuồng theo nước nhấp nhô, mỏng như một cái lá khô, vẻ buồn điều hiu như đã nằm ở đó suốt cả một đời. Gã bước xuống, gỡ dây thừng, dùng sào đẩy một cái. Xuồng theo nước mà trôi.

Đêm bắt đầu trào ra, ngùn ngụt, chẳng chốc đã lấp kín cả một khoảng không mơ hồ trước mặt. Gã bơi nhè nhẹ, ánh đèn măng sông tỏa lên nước leo lét, đôi khi lại soi rõ một đám lục bình trôi dạt dờ trong ánh nhập nhoạng tựa hồ như có hình thù ma quỷ. Rồi sao Mai mọc, rồi tiếng côn trùng bắt đầu vang lên. Gã im lặng mà chèo, sợ từng cái đập nước của mái dầm làm động đến thời khắc mơ màng của vùng đất mênh mông này.

Khi gã chuẩn bị ra đến sông lớn thì nghe một tiếng bồm. Tiếng rất nặng và to, tựa hồ như là tiếng người rơi xuống nước. Gã hoảng hồn đứng phắt dậy, chống xuồng về phía trước rồi nhảy ùm xuống. Gã đoán không sai, sâu

trong lòng nước là một thân hình vẫn còn nóng hổi. Gã kéo người ấy lên xuồng, bỗng nhiên gió đêm thổi một trận làm run lấy cả người. Gã nhấn vào ngực, thấy nước ọc ra ngoài thì thở phào, nhưng người đó vẫn mê man không tỉnh. Gã đưa cái đèn lên soi. Một cậu trai nhưng để tóc dài, da trắng trẻo nhìn không khác gì con gái. Gã lại nhìn thấy bàn tay sơn màu hồng nhạt. Rồi gã nghĩ tới mấy đứa bóng hay đi hát đám ma hay đám lô tô trên huyện. Có mấy lần đoàn về vùng quê này, dừng một cái lều bự ở đồng trống, tối thì ca hát om sòm. Vậy mà ai cũng thích mê đồ xô đi hội chợ nghe mấy đứa pê đê hát mùi thiệt mùi.

Nhưng tại sao người này lại rơi xuống sông ở đây. Bến nước này vẫn thường được đàn bà con gái nơi đây chọn làm nơi tự tử. Gã nghĩ đến đó thì rùng mình, không biết người đang nằm trên xuồng mình vì cái gì mà lại đến bước đường này. Gã thôi không suy nghĩ nữa bắt đầu chèo nhanh. Gã sợ trời đêm gió độc, người đó không chừng sẽ cảm lạnh.

Nhà gã cách đó cũng không xa, là một ngôi nhà vách lá mái tôn, phía trước có một hàng dừa cao vút. Con Đục vừa thấy dáng xuồng đã sửa vang, đuôi xoay tít ra chiều mừng rỡ lắm nhưng rồi lại hung hăng sửa đồng khi gã mang người vào nhà. Gã lấy tay phủi lớp bụi trên ván rồi để người đó lên, lấy khăn lau khô người rồi bỏ ra ngoài nấu cháo. Nồi cháo cá vừa chín tới thì người đó cũng ngồi dậy. Con Đục bị hù vì người lạ, sửa một hơi rồi chạy đến bên cạnh gã, vùi đầu vào ngực, gã cười, vuốt ve nó, đôi mắt sáng nhìn người trong nhà. Hắn đi ra, nhẹ nhàng ngồi xuống bên gã, đôi mắt nhìn gã dò hỏi. Gã định nói rằng tôi gặp anh ở ngoài sông, cứu được nên mang về, nhưng rồi gã ngượng miệng, mái tóc đen tuyền chảy dài trước mắt khiến gã không biết nên gọi thế nào cho phải.

Gã ấp úng mãi không ra làm người ngồi đối diện bật cười. Hắn vuốt mớ tóc dài, để qua một bên, ánh trăng soi chiếu một bên mặt hốc hác.

“Anh gọi “em” là được rồi. Khi này là anh cứu em?”

“Ừ...”

“Tại khuya quá nên em lỡ lọt chân xuống sông, hên mà anh cứu được em.”

Gã định nói tối như vậy hẳn còn làm gì ngoài đó mà lỡ lọt chân xuống sông, nhưng câu nói vừa ra đến miệng thì đã bị nuốt trở lại. Gã nghĩ hẳn có làm gì thì gã cũng không nên tò mò như vậy. Gã mở nắp xoong, thấy mùi cháo cá bốc lên thơm phức.

“Tui có nấu một nồi cháo, em ăn một chút cho tỉnh người.” Gã nói, âm điệu trầm lắng. Hẳn mỉm cười, rót người đứng dậy, đi tới chạn bếp lấy ra hai cái chén sành đã mẻ và hai đôi đũa.

“Anh ăn chung với em, ăn một mình buồn lắm.”

Gã gạt đầu. Hẳn ngồi xuống múc cháo vào chén, con cá nhỏ chia hai, đưa ra trước mặt gã. Gã cầm lấy chén, không biểu hiện gì, chỉ lặng lẽ nhìn chén cháo tỏa ra làn khói mỏng manh trước mặt. Hẳn nhìn ra biểu hiện ấy thì khẽ hỏi:

“Anh có chuyện gì à?”

“Không có gì... Thôi em ăn đi, tui chưa thấy đói”.

Gã cười nhẹ nhẹ, làm cho khuôn mặt răn rỏi phủ lên một thứ ánh sáng mềm dịu. Hẳn gạt đầu không nói thêm gì nữa lặng lẽ ăn hết chén cháo.

Hai người cứ ngồi đó, trong đêm trăng sáng dịu dàng, ở giữa là con Đục đã quen hơi người lạ đang lè lưỡi liếm một nhành cỏ dại, xung quanh cứ vang dội lên những thanh âm của một vùng ruộng đồng hiu quạnh. Tiếng ếch nhái, tiếng ghe máy xa xa, tiếng côn trùng rả rích, tiếng nước chảy bồi lở đôi bờ, tiếng của lặng im không nói hòa trải lên vạn vật sự bình an ấm áp. Một lúc sau, hẳn nói nhẹ:

“Thật ra là em đã định chết. Chết cho hết cái đời chó má này.”

Hẳn nói, cúi người xuống, úp mặt vào hai đầu gối, mái tóc dài rủ xuống che phủ tất cả khiến cho gã muốn an ủi mà cứ ngại mình sẽ lỡ lời gì đó. Rồi

gã nói, giọng trầm yên:

“Em vào nhà mà nghỉ. Tui sẽ ngủ ngoài này với con Đục. Khuya rồi.”

Nói xong, gã đi về phía chiếc võng mắc giữa hai thân dừa. Con Đục chạy theo, luồn xuống dưới lưng gã rên lên mấy tiếng khoái trá. Hăn ngẩng đầu lên, định nói gì đó rồi lại thôi, xiêu vẹo đứng dậy.

“Nếu em không có chỗ nào để đi, thì cứ ở đây cũng được”.

Hăn nghe gã nói mấy lời đó khi đặt lưng xuống tấm ván. Một sự ấm áp dâng lên trong lòng, hăn thả lỏng người để cơn ngủ kéo đến.

Mấy ngày sau, ban ngày gã đi thăm đồng, rồi ghé chợ mua cho hăn vài món: một cục xà phòng, một bình dầu gội, xà bông giặt đồ, vài bộ quần áo, những thứ đã lâu rồi gã không dùng đến, chiều về gã lại lui cui sửa lại căn nhà của mình, dọn ổ mỗi này, chỉnh cái cột kia, xây thêm một cái phòng tắm nhỏ. Hăn thì nấu cơm quét dọn, mang đồng đồ cũ ra vá, rồi giặt sạch, phơi ngoài sào, qua một ngày nắng đều khô cong, thơm tho ấm nóng. Căn nhà mấy ngày trước còn như ổ chuột chằng chốc đã ra hình ra dáng, cũng có thể tạm xem là một tổ ấm. Khi hai người xong việc, thường ngồi ăn chung với nhau, hăn nấu ăn cũng ngon, gã ăn thấy sướng miệng cứ khen hoài. Gã và hăn cũng ít trao đổi, thường chỉ là thăm hỏi chuyện hằng ngày, rồi mai sẽ làm gì, nếu không thì là mùa màng thời tiết, con nước lớn ròng, cá tôm nhiều ít, tuyệt nhiên cả hai chẳng hỏi về quá khứ của người kia. Gã thấy không nên nhắc lại chuyện đó, còn hăn cũng nhận ra được sự trầm lặng của gã mỗi khi nhìn thấy hăn chải tóc.

Được vài ngày hăn bắt đầu hát, giọng hăn ngọt ngào mùi mẫn, nghe mà cảm thấy tan rã trái tim. Hăn chỉ hát khi không có gã ở nhà, khi đang nấu ăn, giặt đồ. Hăn hát để thấy mình đỡ hiu quạnh. Còn khi có gã, hăn thấy ngại nên thôi, chỉ ngồi ngồi, cười cười, nói nói, đôi khi cũng muốn hát thử cho gã nghe nhưng rồi lại nghĩ vì lý do gì mà mình hát bây giờ. Gã thì vài lần về sớm nghe được tiếng hăn hát ở đằng xa, bèn cập xuống vào, ngồi

nghe mê mải. Gã cũng không ngờ người mình cứu lại hát hay đến vậy. Có hôm hẳn hát *Tình anh bán chiếu* mà gã nghe rớt cả nước mắt.

Gã và hẳn cứ ở bên nhau như vậy cho đến khi lúa bắt đầu chín vàng.

Hôm đó, ngoài bến sông có ghe máy cập vào, một người phụ nữ xăm xăm vào nhà của gã. Gã vừa nhác thấy đã đứng dậy ra chào. Gã gọi người đó là Dì. Dì gã nhìn vào nhà thì thấy bóng hẳn, mới đầu dì tưởng là đàn bà nên hỏi, sau đó nhìn kỹ lại mới phát hiện không phải. Dì gã lúc đó giận xanh mặt, liền bỏ về. Gã cười cười không nói gì, nhìn theo rồi quay vào nhà. Hẳn thấy lo bèn nói:

“Nếu mọi người biết việc em ở đây thì anh sẽ mang tiếng.”

Gã lắc đầu, không nói không rằng bỏ ra ngoài, chèo xuồng đi mất. Hẳn đứng trông nhìn theo dáng gã khuất sau mấy cây bần, bất chợt thấy lòng đau nhói. Hẳn đã quá quen với việc này rồi nên tự nhủ mình không được phép khóc nữa. Hẳn quay vào nhà, soạn đồ đạc rồi đi nấu cơm. Đến lúc cơm chín thì gã về.

“Hồi nãy tui đã đi theo dì Bảy xin dì đừng lộ chuyện em đang ở với tui.”

“Anh ngại à?”

“Không phải... tui chỉ không muốn mấy người trên huyện biết. Bọn cho vay nặng lãi mà biết em còn sống chúng sẽ không tha cho em đâu”.

“Anh đã biết chuyện của em...?”

“Ừ.”

Gã gật đầu, hẳn cũng im lặng không nói nữa, chỉ thấy cơm trong miệng đã sượng ngắt. Gã gắp một miếng cá chấm vào chén nước mắm và nói:

“Em đừng đi, đợi mọi chuyện lắng xuống đã.”

Hẳn gật đầu.

Đêm hôm đó trời mưa rất to. Gã phải vào nhà để ngủ. Hai người nằm trên tấm ván, quay lưng vào nhau, cả không gian chìm trong hơi mưa lạnh lạnh. Mái tôn phát ra muôn vạn thanh âm hòa vào nhau như một bản nhạc bất tận. Đêm đen kịt như mực. Hấn khẽ vén mái tóc thề của mình, rồi từ từ nói, lời bị vô vàn âm điệu rào võ của cơn mưa nghiền cho nát vụn.

“Hồi đó còn nhỏ, em đã mê làm công chúa, đóng cái lương chỉ muốn làm tiểu thư. Lớn lên thì càng thích, cứ hỏi tại sao mình không là con gái. Lần đầu tiên em mặc đồ con gái thấy mình thật sự rất hạnh phúc. Rồi ba má em biết chuyện. Họ đuổi em ra khỏi nhà. Em may mắn xin được một chân trong đoàn hát, theo các chị em đi khắp nơi hát đám ma, hát lô tô. Rồi em gặp anh ấy. Đó là người đàn ông mà em yêu. Em yêu anh ấy nhiều lắm, không tiếc một thứ gì, đem tất cả tiền dành dụm của em cho anh ấy làm ăn. Em chỉ muốn anh ấy thương em. Rồi anh ấy làm ăn thất bát, em phải mượn tiền khắp nơi, kể cả vay lãi cao. Vậy mà anh ấy ôm hết tiền ấy bỏ đi. Cái hôm anh cứu em là ngày em và anh ấy quen nhau ba năm. Hôm đó em đã định chết cho rồi. Nhưng khi em chìm trong nước, không hiểu vì sao em lại nghĩ tới đời mình. Em chỉ mong có một người yêu thương em, nhưng nào có được. Em nghĩ mình chết thế này thì thật uổng.”

Hấn dừng lại, đưa tay ngăn dòng nước mắt đang từ từ chảy ra. Từ lúc hấn được cứu đã thề với lòng sẽ không vì người đàn ông đó mà khóc nữa. Vậy mà hấn vẫn không kềm được.

“Em ngu quá phải không anh?”

Bên kia giường không một tiếng đáp lại, chỉ có hơi thở nhẹ nhàng. Cỗ lẽ gã đã ngủ rất say rồi. Hấn không nói nữa nhưng cũng không ngủ được, lòng cứ chìm ngập trong ký ức của những ngày tháng xưa xa. Mưa rơi rả rích đến tận sáng. Con Đục bị mưa làm cho mất ngủ cứ loay hoay đi lại trong nhà, thỉnh thoảng rên lên mấy tiếng chán nản. Hấn thì day day những sợi tóc của mình theo nhịp mưa sầm sập. Những sợi tóc thề thề mà rối tung lên.

Chừng một tuần sau, hăn thấy có mấy chiếc ghe chiếc xuồng đi ngang bến sông, mỗi lần lại ngó vào nhà một cái, chỉ chỉ trỏ trỏ, cười cười nói nói. Có người còn bạo hơn vừa chèo vừa hò:

“Hò ơi... Đàng xa thì giống hoa nhài, lại gần thì chỉ là nhành sài lông... hời chàng có vợ nhu mì không ưng mà đi ưng lấy... mà đi ưng lấy cái cô hai thì...”

Hăn nghe được chỉ biết cười khổ, trong lòng chỉ mong gã sẽ không gặp phiền phức gì. Vậy mà chiều hôm đó, khi gã về, trên người đầy vết thương, môi bị tím, máu đóng thành cục, hăn liền cuống lên chạy tới chạy lui.

“Tui không sao đâu, vài vết thương ngoài da thôi.”

“Bầm cả người mà nói ngoài da...”

“Tui bảo không sao là không sao mà!”

“Vì em mà anh mới như thế này đúng không?”

Gã không trả lời, nhưng hăn biết đó là chấp nhận. Cũng không muốn hỏi thêm, chỉ lặng lẽ mà cười buồn một cái, nghe gió thổi tung mái tóc, thấy sống mũi không hiểu vì sao lại cay cay. Con Đục sủa một tiếng trống không, xoắn đít lên đuổi theo một con bướm chấp chới. Rồi hăn nhìn gã, nhìn sâu vào trong đôi mắt đã rất nhiều lần trầm lặng nhìn mình chải tóc. Hăn muốn biết gã nghĩ gì, hăn muốn hiểu vì sao gã lại nhìn hăn như vậy.

“Em là thằng pê đê. Anh có khinh em không?”

Gã không trả lời, đứng dậy ra ngoài vông ngồi, đốt điếu thuốc, phả ra những lớp khói mỏng, đôi mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Con Đục đuổi bướm chán, chạy lại đùa chân chủ, thấy chẳng phản ứng thì cụp đuôi nằm dài ra, ngược đôi mắt tròn mọng nước nhìn người đàn ông đang tư lự, như thể muốn nói anh thật là khó hiểu. Con người thật sự là những sinh vật rất cô đơn và kỳ lạ.

“Em đừng nghĩ nhiều quá. Chỉ là đánh nhau vài trận thôi. Tui còn khỏe như trâu ấy mà”.

Gió thổi lồng lộng. Hắc đứng cầm bật để gió thổi mái tóc dài mượt của mình tung bay, từng sợi từng sợi hòa vào nhau, nhịp nhàng múa lượn. Hắc nhìn người đàn ông đang nằm trên chiếc võng, nhìn từng làn khói trắng tỏa ra từ môi. Bàn tay hắc đưa lên, chiếc kéo ánh lên một nét rất lạnh.

Hắc đưa chiếc kéo vào mái tóc thề xinh đẹp của mình. Cắt. Gió ào lên như sóng, cuốn từng lọn tóc mềm bay tung lên như một cơn mưa. Từng sợi bay trong gió, mỏng manh yếu ớt phủ xuống nền đất một màu u ám. Gã trở mặt nhìn, không nói nên lời. Con Đục sủa lên một tiếng rồi chạy vụt lại chỗ tóc bay, chồm lên mà tát lấy tát để. Hắc dừng nhát kéo, mái tóc giờ đã ngắn cùn cốn, nhìn gã trân trân:

“Em xin lỗi vì đã làm phiền anh. Em sẽ đi. Mọi chuyện sẽ kết thúc. Em xin lỗi.”

Hắc quay người vào nhà, gã chồm người dậy, chạy lại nắm lấy bàn tay gầy guộc. Đó là lần đầu gã nắm lấy tay hắc, đôi bàn tay thô ráp chạm vào một điều mềm dịu.

“Nếu tui giữ em lại thì em có ở lại không?”

...

“Tui biết mình không có quyền gì giữ em lại. Nhưng nếu không có ai thương em, thì hãy để tui thương em.”

...

Hậu ới!

Shinn

“ Trước đèn nghe chuyện Tây Minh

Gẫm cười hai chữ nhân tình éo le

Ai ới lẳng lẳng mà nghe

Dữ răn việc trước, lành dè thân... sau...”

Câu hát ngọt như đường phèn vừa dứt, tiếng vỗ tay tán thưởng lộp bộp vang lên. Uống một hơi cạn chung rượu, ông Tư vỗ đùi khề khà:

- Thăng Bảy có đứa con hết sẩy ghen mậy! Nó ca nghe ngọt còn hơn chén chè đậu xanh bà vợ tao nấu nữa à!

Ông Hai đón chén rượu, cười hềnh hếch tiếp lời:

- Con gái miệt này chết vì giọng ca của mày hết đó con! Lại đây uống với tao một chung coi mậy!

- Dạ thôi! - Cậu con trai ngồi ở đầu bộ ván gõ cất giọng ấm và nhẹ - Con chưa tới tuổi uống rượu mà bác Hai. Thôi mấy bác uống với tía con đi, con đem mấy con cá câu được hồi chiều qua nhà bà Tám, không thôi má con lại cần nhần.

Nó quơ chân xỏ dép, nhồm người đứng dậy trở vô trong. Chừng nó trở ra với xâu cá, ông Bảy tía nó lên tiếng dặn dò:

- Đem theo cây đèn pin, cẩn thận ruộng mương nghe chưa?

- Dạ! - Nó ngoan ngoãn gật đầu.

- Coi dĩa sớm sớm đó! Bên đó có con bé Nhị rồi mà bị giữ chân không biết đến bao giờ nữa đã!

- Hông... hông có đâu. Con dĩa liền hà! - Nó hơi đỏ mặt, cúi chào tía với mấy bác rồi chạy đi ngay. Gió đêm mát lạnh cũng không cách nào xoa dịu được gương mặt nóng bừng của nó. Con đường bờ ngăn lại dưới bước chân vội vã. Nó đang nôn nóng được gặp một người. Ếch nhái kêu vang như càng phụ họa thêm cho trái tim đang đập rộn lên trong lồng ngực nó. Phía xa xa, ánh điện từ căn nhà cấp bốn của bà Tám đã thấp thoáng sau rặng tre gai.

- Ủa anh Hậu! - Nhị đón nó bằng nụ cười khoe chiếc răng khểnh, sáng bừng nước da bánh mật. Đưa xâu cá cho cô bé, nó bước lên bậc thềm, tim bỗng đập một nhịp kỳ lạ. Nó có thể cảm thấy thật rõ ràng cái không khí quen thuộc mà nó chờ đợi suốt từ hôm Tết đến giờ. Quay qua Nhị, nó cười:

- Má anh biết anh Thanh về nên biểu anh đem mấy con cá qua, mai em coi nấu cháo hay làm gì đó cho anh ăn nghen!

Nhị chun mũi giả vờ giận dỗi:

- Em ganh tị quá, sao anh Thanh em lần nào dĩa đây cũng được má anh với mấy bác mấy dì đem cho đủ thứ hết vậy?

- Thì anh cũng có biết đâu! - Nó cười trừ - Ủa mọi người trong nhà đâu hết rồi em?

Nhị xách mấy con cá đi ra sau bếp phía bên hông nhà. Nghe lục đục gì đó rồi giọng nói trong trẻo đáp lời nó:

- Từ hồi anh dĩa tới giờ mọi người ở trong buồng nói chuyện gì em cũng hông biết. Chắc dì dượng em ở trên lại muốn đón nội lên hay sao đó.

Ở trên?! Nó phì cười trước cái cách nói chuyện của Nhị. Cô bé có biết rằng nói kiểu đó nghe như thể dì dượng cô đang ở trên... bàn thờ chứ không phải ở thành phố không ta.

Nó ngồi thêm một lúc. Không gian yên tĩnh quá. Lòng nó có chút bất an, cái bất an từ chiều. Mọi lần Thanh về đều sang ngay nhà nó, chào hỏi tía má nó, vậy mà hôm nay thì đến giờ này nó vẫn chưa được gặp. Thú thiệt hồi nãy Nhị ra đón nó đã thấy hụt hẫng. Nó cứ tưởng sẽ là Thanh với nụ cười ấm áp khiến nó yên tâm như mọi lần, nụ cười mà từ lần đầu gặp đã làm tim nó lỡ nhịp và câu hát *Lục Vân Tiên* thì rớt lại đâu đó bên dòng kênh nhỏ cạnh mấy cây dừa nước.

- Em qua hồi nào vậy Hậu?

Một bàn tay chạm nhẹ vào tóc nó. Nó giật thót người khi nghe giọng Thanh. Cái giường tre kêu cọt két, Thanh ngồi xuống kế bên nó.

Nó quay qua nhìn Thanh, vừa há miệng định trả lời thì có tiếng bà Tám:

- Hậu đó hả bây? Tối rồi bây còn đi đâu đây?

- Dạ, má con sai đem mấy con cá qua biếu bà Tám nấu cháo cho anh Thanh!

- Ờ, nói tao cảm ơn tía má bây nghe!

- Dạ! - Nó đứng dậy, nhìn Thanh, ngập ngừng - Thưa bà Tám con dì! Nhị ơi anh dì ghen!

Nó nói với ra nhà sau. Tiếng Nhị lạnh lạnh:

- Dạ anh Hậu dì! Em đang dở tay tí xiu!

Đi khuất khỏi rặng tre, Thanh chạy theo nắm lấy tay nó:

- Em giận tôi chiều nay về đã không qua nhà em hay sao?

- Đâu có! - Nó lắc đầu cười. Gặp Thanh rồi mọi bất an trong nó đều biến mất - Tại tối rồi tui dì kéo tía má tui lo.

- Em không nhớ tôi à? - Thanh siết nhẹ tay nó. Nó phụng phịu:

- Chính anh mới không nhớ tui đó! - Nó không biết tại sao cứ ở cạnh Thanh là nó lại giống như đứa con nít thế này - Bây giờ nói chuyện với tui mà anh cứ nhìn đâu đâu!

- Tôi xin lỗi! - Thanh ôm lấy nó. Nó đỏ mặt đẩy Thanh ra:

- Trời ơi, lỡ có ai nhìn thấy...

- Cho tôi một phút thôi! - Nghe giọng Thanh khẩn thiết đến mức nó đành để yên. Bao giờ cũng vậy, Thanh luôn có cách làm nó nghe lời - Ngày mai chủ nhật, em có thể dành cho tôi trọn ngày không?

- Chi vậy? Chuyện nhà cả đồng mà...

- Chuyện nhà chừng nào làm mà không được? Tôi ở đây có mấy ngày hà, em cho tôi một ngày mà cũng tiếc hả?

- ...

Nó lưỡng lự. Vòng tay anh ấm áp quá làm nó chẳng suy nghĩ được gì.

- Nếu em sợ tí má la thì sáng mai tôi qua nói giúp cho. - Thanh hôn nhẹ lên trán nó rồi bỏ nó ra - Bây giờ em về đi. Có cần tôi đưa về không?

Nó lắc đầu, bật cây đèn pin vẫn cầm trên tay này giờ lên, mỉm cười với Thanh trước khi quay lưng đi về.

Thanh cười buồn nhìn cái quầng sáng nhỏ bé màu vàng nhạt xa dần và nhanh chóng hòa vào bóng đêm đang bao phủ khắp nơi. Cho đến khi trước mắt chỉ còn cánh đồng đen thẫm lặng lẽ, anh mới quay vào nhà, cảm thấy trong lòng mình có một nguồn sáng cũng vừa tắt ngấm.

§

Nếu sau này già và ngồi viết hồi ký, Thanh nhất định sẽ viết về ngày hôm nay như là ngày đẹp nhất đời mình. Vì từ ngày quen Hậu đến nay, chưa bao giờ anh và Hậu lại được ở bên nhau cả ngày thế này. Hậu chèo thuyền thúng đưa anh đi hái sen, hương sen thơm ngát quần lấy hai người.

Nhìn nụ cười của Hậu hệt như một bông sen trắng vừa hé nở, Thanh cảm thấy đau xé lòng. Nụ cười đó... sắp không còn là của anh nữa rồi.

Ăn đã đời hột sen vừa thơm vừa bùi, Hậu lại rủ Thanh đi... hái trộm nhãn lồng. Có lẽ trẻ con lớn lên ở cái miệt này đều phải thừa nhận rằng đi hái trộm trái cây, dù đôi khi chẳng muốn ăn, là một thú vui hấp dẫn không thể cưỡng lại được.

Và sau đó nữa là hàng tỉ những điều vớ vẩn mà cái đầu một đứa con trai miệt vườn như Hậu có thể nghĩ ra cho một ngày “hẹn hò” thế này: hái dâu tằm mọc hoang ở bờ ruộng, nướng khoai, hay chạy ào qua bãi cỏ may cho bông cỏ dính đầy quần áo rồi thi xem ai gỡ nhanh hơn... Vớ vẩn, nhưng ngọt ngào.

Ráng chiều đỏ rực như thể ông trời đang nấu cơm phía sau mấy rặng dừa. Thanh và Hậu ngồi bên nhau sau một mô đất cao, và Hậu đang mân mê một nhánh cỏ ba lá, mà người ta vẫn gọi một cách dân dã là rau bọ, Thanh tìm đỏ mắt mới hái được.

- Cảm ơn em, hôm nay tôi rất vui! - Thanh nhìn Hậu, đôi mắt ngập tràn yêu thương khiến Hậu đỏ mặt ngượng ngịu:

- Có gì đâu.

Một khoảng im lặng rơi vào giữa hai người. Thanh quyết định bắt đầu. Giọng anh nhẹ như gió.

- Em có nhớ ngày đầu tiên mình gặp nhau không?

- Nhớ. Bữa đó tui đang ca *Lục Vân Tiên* tự dưng có cái ông dờ hơi nào đó hỏi trót quớt “Em hát được *Truyện Kiều* không?”. Anh có nghe ai hát *Truyện Kiều* bao giờ chưa mà hỏi vô duyên vậy hả?

- Tại... tôi thích *Truyện Kiều* mà! - Thanh gãi đầu. Hậu nhăn mặt:

- Buồn thấy mồ có gì đâu mà thích!

- Thì... ai biết đâu! - Mắt Thanh nhìn xa xăm - “Người đâu gặp gỡ làm chi...”

- “Trăm năm biết có duyên gì hay không?” Giống tui với anh quá ha?

- ...

- Sao không trả lời tui?

- ...

- Anh lấy vợ rồi chắc tui với anh không gặp nhau được nữa hén! Anh đừng nhìn tui như vậy, sáng nay tui dậy sớm đi cắt cỏ bò gập Nhị nên tui biết rồi.

- Em...

- Anh có yêu cô ấy không? - Hậu hỏi mà thấy như có ai cầm dao đâm vào tim mình.

- Làm sao tim tôi có thể chứa thêm một người nào khác ngoài em? - Giọng Thanh nghe như sắp khóc. Hậu cười buồn:

- Không được cũng phải được. Vì cô ấy chứ không phải tui mới là người đi cùng anh suốt cả cuộc đời.

- ...

Thanh chợt quay qua ôm chặt Hậu.

- Cô ấy... ừm, gia đình tôi, ba mẹ tôi nữa...

- Tui đâu trách gì anh! - Hậu cố ngăn nước mắt mình chảy ra - Ngay từ đầu tui đã biết sẽ có cái ngày này, nhưng tui không đủ cứng rắn để ngăn mình thương anh.

- ...

Thanh ghen lời không biết nói gì với Hậu. Anh cảm thấy tim mình đang bị cắt ra từng mảnh, đau đến xé lòng.

- Anh từng hỏi tại sao tui sợ hôn đúng không? - Giọng Hậu nghe lạc hẳn đi giữa cơn bão những cảm xúc đang dâng lên trong lòng, giữa những sợ hãi, hoang mang, đau khổ - Là vì... tui sợ mình sẽ thương anh nhiều hơn nữa, tui sợ hình ảnh anh sẽ ngày càng in sâu hơn, tui không xóa được, tui...

Thanh không cho Hậu nói thêm lời nào nữa. Ánh nắng chiều rớt giữa nụ hôn đầu và cũng là nụ hôn cuối của hai người. Cả Thanh và Hậu đều khóc, nước mắt chảy vào miệng mặn chát ghen ngào. Tay Hậu níu chặt lấy tay Thanh, như sợ rằng chỉ cần bỏ ra là Thanh sẽ lập tức biến mất.

...

Thanh lau nước mắt cho Hậu rồi ôm chặt Hậu vào lòng. Anh có thể ngửi thấy mùi nắng của ruộng đồng miền man, cả mùi rơm rạ nồng nồng lẫn trong tóc Hậu. Hậu sụt sịt, dụi đầu vào vai Thanh khiến anh không khỏi phì cười. Quen nhau lâu nay lần đầu tiên anh mới thấy Hậu có vẻ làm nũng như vậy.

- Tui mình phải làm sao đây? - Thanh lơ đãng vuốt tóc Hậu. Nó hơi giật mình khi bàn tay to lớn và ấm áp của Thanh áp vào má mình. Và nước mắt nó lại chực trào ra.

- Làm sao là làm sao. Anh về lấy vợ chứ sao nữa! - Hậu trả lời chậm rãi.

- Còn em? - Trong giọng Thanh nghe như có gì thăng thốt và xót xa. - Hay là tôi không...

- Anh đừng ngốc! - Hậu bình tĩnh ngắt lời Thanh - Anh không thể trốn tránh cả đời được. Bà ngoại anh, ba mẹ anh, Nhị, còn bà con họ hàng, anh nghĩ mọi người sẽ thế nào khi biết tui với anh... Chuyện tui với anh từ đầu đã là bậy rồi... Anh chắc biết chuyện bên xóm Chùa phải không?

Thanh gật đầu. Hai người cùng thở dài. Nhà Thanh có một người cháu họ xa ở bên xóm Chùa, cách xóm nhà Hậu một con mương với cánh đồng. Anh lớn hơn Hậu hai tuổi, là một thanh niên hiền lành, giỏi việc ruộng đồng, được nhiều cô gái trong xóm để ý ngầm thương mà anh chẳng ưng ai. Nhưng một lần má anh phát hiện anh hẹn hò với một anh kỹ sư nông nghiệp trẻ làm việc trên huyện. Chuyện vỡ lở, ba anh bệnh nằm liệt giường, má với mấy dì ôm nhau khóc, rồi còn đi gặp anh kỹ sư kia van xin đủ đường... Rốt cuộc, nghe đâu anh bị ép lấy vợ, còn anh kỹ sư thì chuyển công tác đi đâu không biết...

Hậu chép miệng khi nhớ lại câu chuyện như một ví dụ điển hình cho chuyện mình với Thanh. Thương Thanh, Hậu luôn phập phồng lo sợ bị mọi người biết được. Ngay cả trong giấc mơ Hậu cũng không dám mừng tượng tía sẽ đau buồn và tủi nhục thế nào, và má sẽ khóc nhiều ra sao nếu... Hậu lắc đầu không muốn suy nghĩ tiếp, mắt nhìn xa xăm. Mặt trời bây giờ chỉ còn là mấy tia sáng yếu ớt hắt lên từ sau rặng dừa xa xa. Hậu chợt nghĩ, chắc cái duyên cái nợ của mình với Thanh cũng giống như những tia nắng cuối ngày đó, chẳng mấy chốc mà sẽ tàn lụi đi. Và Hậu lại thở dài.

- Xin lỗi em! - Thanh chợt lên tiếng. Hậu bất ngờ nên không biết phản ứng thế nào, chỉ cúi gằm mặt nhìn xuống cỏ.

- Lỗi phải gì mà xin với xỏ! - Hậu làu bàu - Tui có cái gì hay ho đâu, sao anh thương tui chỉ cho cực lòng vậy?

Thanh cười buồn, véo mũi Hậu:

- Thì tại em nhỏ con như củ khoai, tui thấy tội nghiệp nên mới thương chứ bộ!

Hậu cười ngượng nghịu, liếc xéo Thanh. Thanh chưa bao giờ có sức đề kháng với nụ cười này của Hậu. Nếu không có Hậu, có lẽ Thanh sẽ không yêu quê mình như bây giờ. Trong Thanh, Hậu là tất cả những gì đang hiện hữu. Hậu hiền lành như cọng lúa, chân chất như cây rơm ở góc sân nhà

ngoại, và trong sáng như một bông sen ở cái ao nhỏ sau vườn. Nhưng... Thanh sắp mất những thứ đó rồi...

Nặng tắt hẳn, Hậu quay qua nhìn Thanh bằng đôi mắt buồn ngập đầy bóng tối đang dần bao phủ xung quanh hai người. Vẫn cái giọng ấm và nhẹ trong câu hát *Lục Vân Tiên*, Hậu nói thật chậm và thật nhỏ:

- Tui thương anh thiệt lòng. Nhưng mà tui với anh không có duyên. Hoàn cảnh này tui cũng hông biết nói gì, thôi thì anh đi lấy vợ tui cũng chúc anh hạnh phúc. Anh mà sống đau khổ tui cũng không chịu nổi, cho nên anh hãy coi như vì tui mà ráng sống cho tốt nghen...

Nước mắt Hậu ứa ra. Thanh lau đi bằng một cái hôn nhẹ. Hậu dúi vào tay Thanh nhánh cỏ ba lá mà lúc này anh đã hái, rồi quay người đi về. Tiếng ếch nhái bắt đầu râm ran, thốn thức như đang than khóc. Thanh lặng người nhìn cái bóng áo trắng của Hậu nhấp nhô qua những con đường bờ rồi tan dần vào màn đêm, muốn đưa tay ra níu lại mà không được. Hơi ấm của Hậu như hãy còn đâu đây. Trong lòng anh gào thét mãi một cái tên “Hậu ơi!!!”

Gió đưa mùi khói bếp thơm nồng làm mắt Thanh chột cay cay. Văng vẳng câu hát của ai đó đang ru con.

Ơ... Nghĩa tình muôi mận gừng cay

Không duyên không nợ... ầu ơ... không duyên không nợ... biết ngày nào... nên...

Hậu ơi...!!!!

Phía sau mắt kính

Xù mì

- Bên trái, sang bên trái...

- Tiến tới... rồi, vồ đi anh - Cái giọng trong vắt cười hình hích - Vồ đi!!!

Nó làm theo để vừa lòng những tiếng reo hò vui nhộn xung quanh. Mắt bị bịt kín bởi sợi dây màu đen, tai đong đầy nhiều tiếng cười pha lẫn tiếng vỗ tay làm nhịp, nó bước tới trước; sau vài bước ngắn, ngón tay nó chạm phải vật thể đầu tiên. Khá ấm. Nó giữ chặt để không bị sống mất.

Qua lớp vải phong mềm, nó cảm nhận hơi ấm của con người, và có gì đó động nhẹ lên đầu ngón tay đang đặt nơi ngực trái người đối diện. Nó nghĩ, trái tim người này nhảy cảm và ấm áp lắm đây.

- Anh đoán đi! Ai nào? Ai nào? - Vài tiếng hồi thúc, vài tiếng chân chạy quanh.

Nó đang chơi trò bịt mắt bắt dê với các em trong Làng trẻ em hữu nghị SOS, nó là người bắt dê, và các bé nhiễm chất độc màu da cam là những chú dê xinh. Chú dê vừa bị tóm có dáng cao hơn nó, thanh mảnh với khuỷu tay gầy. Nó đưa tay lên mặt, tai bỏ qua mấy tiếng cười khúc khích của tụi nhóc vây quanh. Tay nó có hai vết chai khô ráp, di chuyển nhẹ cọ cọ vào lớp da khiến lòng bàn tay ấm lên thấy rõ. Bằng mười ngón tay, nó nhận ra chú dê này có đôi môi thật đầy đặn, cằm vuông, sống mũi cao, và... cận.

Cận???

Bàn tay khựng lại, não nó hoạt động hết công suất: mọi người ở đây có ai cận đâu? Sao lại lọt vô chú dê đeo kính thể này???

Phản ứng nhanh hơn lý trí, nó giật chiếc khăn buộc ngang mắt xuống để rồi sượng người vì đang ộp hai tay vào khuôn mặt của một người con trai trạc 27, 28; cơ thể thì đứng sát rạt.

- Hí hí. Anh bị hớ nha! Bắt ngay anh Thức, không phải tụi em nha... lêu lêu...

- Bắt nhầm... lêu lêu... bắt nhầm... hahaha... haa... ha...

Mặt nó đỏ lên trong vô thức, lan cả sang tai nóng ran. Nó không quen người này nhưng biết anh ta cùng đoàn với chị Bân - lính mới.

- Mặt tôi cũng sẽ đỏ lên theo cậu, nếu cứ tiếp tục đứng thế này - Thứ giọng trầm tiến vào tai nó, hút lấy mọi cảm xúc. Đầu ngón tay tê tê vì ngưng. Nó giật phắt lại cứ như mặt anh ta là lửa.

Những bé trong làng SOS vốn ngây thơ, hoàn toàn không bận tâm đến phản ứng của nó, chúng đơn giản chỉ muốn có người tiếp tục chơi đùa nên lại ào vào chàng trai tên Thức, kéo theo mấy chị chung đoàn đến thăm làng hôm nay để bắt chuyển sang trò đuổi bắt. Còn nó, thì bị bỏ quên nhanh đến nỗi người trong cuộc cũng không kịp nhận ra.

Đứng trên bậc tam cấp của khu nhà chính, tay vịn vào mấy cái lá xanh tội nghiệp, nó quan sát những người chung đoàn đang chơi đùa theo yêu cầu của lũ trẻ. Gọi là lũ trẻ, chứ ngoài khoảng chục bé sáu bảy tuổi, còn lại cũng mười lăm mười sáu, có vài bạn hơn tuổi, vậy là ai cũng xưng “em” hết, khiến hồi mới đầu tham gia tình nguyện, nó cứ ngưng ngưng với cách xưng hô này. Lâu thành quen.

Nó hiện học lớp mười một trường THPT Lê Quý Đôn, cuối tuần hoặc thứ bảy hoặc chủ nhật là theo đoàn đến làng SOS chơi. Nó tham gia nhiệt tình đến mức các Mẹ đều nhớ mặt nó, mỗi lần có dịp lễ như là Tết Thiếu nhi ngày mừng 1 tháng 6, rằm Trung thu, Mẹ lại gọi điện “*Tụi nó kêu nhớ con, con cố thu xếp cùng mấy đứa đến chơi nhé*”. Chỉ có thể đến vào cuối tuần hoặc dịp lễ, vì từ thứ hai đến thứ sáu các em đều phải đi học nghề như: khâu, may, mộc...

Dòng điện chạy dọc sống lưng kéo tuột nó khỏi luồng suy nghĩ. Mắt nó đang chạm phải đôi kính cận ở bên kia sân. Trong ánh nắng vàng chói chang của ông Mặt Trời già nua, nó không đọc được bất kỳ điều gì ẩn sau cặp kính.

Một thằng bé với cánh tay dài gần chạm đất chạy vụt qua, kéo theo mấy tia nắng vàng đang đọng lại nơi mắt kính, ngang qua nó với giọng lí lắc:

- Chị Bân, xuống chơi đuổi bắt nào!

Nó quay ra sau. Người con gái đẹp nhất đoàn tình nguyện đang cười tươi với sự nũng nịu của thằng bé.

- Anh cũng xuống chơi luôn đi!

- Ừm, em xuống chơi trước đi, anh nghỉ mệt xíu - Nó lắc đầu nhè nhẹ, còn bộ não thì gật gù cho câu trả lời của ánh nhìn đong đầy nắng vàng phát ra từ cặp kính bên kia sân.

Cô gái đẹp nhất đoàn đứng trên bậc tam cấp, chàng trai trong đoàn đứng nhìn. Đơn giản vậy mà nó không nghĩ ra. Đưa tay tự cốc đầu một cái để phạt cái tính quá nhạy cảm - sự nhạy cảm của việc biết bản thân chỉ có cảm tình với người đồng giới.

§

- Con ra cổng xem chị con sắp về chưa? - Mẹ nó sốt ruột nhìn ra cửa.

Nó lật tờ báo trang kế tiếp, giọng thờ ơ:

- Mười phút nữa mới đến giờ mà mẹ.

Mẹ nó quay sang nhú mào phật ý, nó vẫn không ngẩng lên. Hôm nay chị gái nó sẽ dẫn người yêu về ra mắt gia đình. Việc này là bình thường đối với các gia đình khác, nhưng với chị nó, nhất là mẹ thì không thể là bình thường đơn giản được.

Bố mất từ lúc nó lên năm, mẹ ở vậy nuôi hai chị em, nên việc lo lắng hôn nhân của chị Mến lúc nào cũng canh cánh trong lòng mẹ. Chị Mến đã ba mươi tuổi mà chưa lần nào hẹn hò với bất kỳ ai, tính lại từng từng hay nói đùa là ở vậy đến già, khiến không ít lần mẹ buồn lòng khóc. Vậy mà đột một cái không thềm báo trước, tối qua chị Mến cười rạng rỡ hạnh phúc thông báo là hôm nay sẽ dắt chàng rể tương lai về nhà ra mắt mẫu hậu.

Nó vốn là đứa lười nói chuyện, không thích bộc lộ quá nhiều cảm xúc nên dự tính là đến nhà sách chơi, cuối cùng vì cái lờm ra lệnh của mẹ, nó đành ngồi chết dí trên ghế coi báo, chờ duyệt anh rể tương lai.

Tiếng động cơ xe máy chạy vào sân, tiếng giày và cái giọng sang sảng cách ba căn nhà cũng nghe thấy của chị Mến cất lên:

- Mẹ ơi, hôm nay nhà mình ăn lẩu nhé! Con mua đủ hết rồi.

Ấn tượng đầu tiên nhảy thẳng vào tim nó ngồi chễm chệ: anh rể tương lai đeo kính.

Ấn tượng thứ hai tách não nó ra, cổ len vào cái khe bé xíu: anh rể đáng thanh mảnh quen quen.

Ấn tượng thứ ba cũng là ấn tượng cuối cùng mà nó từ chối đón nhận: mẹ hài lòng với chàng rể này.

Buổi ra mắt tốt đẹp. Mẹ thì cười cho hạnh phúc của cô con gái tính bộc trực không phải ai cũng hợp, chị Mến thì khoe má lúm đồng tiền suốt, khoe luôn cả cái tài làm lẩu mà ai cũng biết làm, nó thì cười tí mắt vì mùa hè mà... ăn lẩu, dù rằng nó thấy cái gì bỏ vào miệng lúc này cũng nhạt như nước ốc.

Trong cả buổi ra mắt thành công, có mỗi một hạt sạn bé xíu nổi cộm trong lòng nó, gờn gợn và khó dứt ra quãng đi. Đó là khi bốn người ngồi uống chè đẳng nghét cổ họng, ánh sáng đèn neon động trên đôi mắt kính chiếu thẳng đến nó, ôm gọn mọi biểu hiện ở khuôn mặt nó. Sống lưng nó trong hai giây đầu là lạnh, một giây sau thì cái lạnh xông lên não, hai giây còn lại của năm giây là người nó nổi hết gai ốc.

Như được lập trình sẵn, giây thứ sáu nó quay phắt ra sau xem có chị Bân đứng đó không. Không có cô gái đẹp nhất đoàn tình nguyện nhưng có cô nàng mặc áo dài truyền thống cầm chiếc nón đứng nghiêng nghiêng rất duyên dáng.

Hình chị Mến năm cấp ba đoạt giải nhì nữ sinh thanh lịch cấp thành phố đang nhoẻn cười khoe má lúm với nó. Mà cũng có thể là chị đang cười với anh rể tương lai. Nó tự thưởng cho sự tưởng tượng dí dỏm bằng một nụ cười giật giật ở khóe mép.

Mắt kính thì vẫn yên vị trên sống mũi, ánh sáng đèn neon thì vẫn thân nhiên luồn lách vào bên kia lớp kính khiến nó không đọc được bất kỳ cái gì muốn đọc, trừ một điều: anh rể tương lai tên Thức.

*

- Anh cút đi! Cút đi! Đồ giả dối...

Xoảng!!!

Theo sau tiếng động của món đồ bị đập nát, là tiếng nhạc yếu ớt của bản *Bum Bum* vang lên sát bên kia cánh cửa. Nó đứng dựa vào tường, mắt đăm đăm nhìn cánh cửa phòng chị Mến đóng kín, miệng lẩm nhẩm chán chường: *“Ôi, bà này ác! Có bồ bỏ thẳng em. Món quà mình tặng bà hôm sinh nhật giờ thua cả ông chồng tương lai. Giận ổng, ném ngọt sót”*.

Bên kia cánh cửa bắt đầu điệp khúc *“hức hức... hức hức...”* mà dù bịt tai nó cũng biết phát ra từ chị nó.

Hôm nay chị nó phát khùng vì phát hiện vài tin nhắn ẩn ý trong máy của ông chồng tương lai. Chị nó tra hỏi không được, liền khóc nức lên chạy về phòng, ông chồng tương lai lao theo nài nỉ thanh minh. Nó chứng kiến từ đầu nên nắm khá rõ vụ án: số là chị nó gọi vào số điện thoại mà cứ cuối tuần nhắn qua lại mấy lời hỏi thăm băng quơ của một “ả” nào đó, kết quả *“số máy quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”* càng khiến chị nó nghi ngờ; ông chồng tương lai thì một mực trách chị Mến không tôn trọng sự riêng tư, còn về tình cảm thì ổng sẽ không bao giờ làm đau chị.

Nó ngán ngẩm nhìn vào cánh cửa gỗ màu nâu gụ, bao tử nặng đến nỗi nó muốn bỏ quách về phòng. Lòng nghĩ, chân đứng yên, tai nó vẫn bị lọt vô những tiếng hức hức đứt quãng theo chiều giảm dần.

Phòng nó đối diện phòng chị Mến, cái hành lang bé xiu bên trái dẫn đến cầu thang xuống tầng một, phía còn lại dẫn ra ban công có chậu hoa sứ khô queo do nó lười tưới nước, mà chị Mến thì ghét hoa sứ nên cũng lười phụ

luôn. Nhìn lại lần nữa cánh cửa gỗ, nó dứt khoát bước ra ban công. Hôm nay mẹ qua bên ngoại, mai mới về, nên mọi việc trong nhà không nhất thiết phải rập khuôn như hàng ngày, hay phải cất giấu tạm vài thứ không nên hiện.

Nhà nó nằm trong khu lao động nghèo, mà đây là tầng hai nên việc muốn thấy ánh đèn điện sáng lấp lánh tựa kim cương từ các dãy nhà cao chọc trời như trong phim truyền hình Hàn Quốc là điều không tưởng. Đứng ở đây, nó chỉ có thể nhìn thấy cái ao rợp rau muống và một cái quán cóc bán nước chè đựng sát ao. Quán treo bóng đèn tròn sáng yếu ớt thu hút cả đồng thiêu thân lao vào rồi lại rơi lả tả xuống đất.

Mấy chú thiêu thân thật ngu muội! Tìm đến thứ ánh sáng phù phiếm để rồi chết ngắc ngay khi chạm vào. Và, liệu bản thân nó có là bản sao thiếu hoàn hảo của chúng không?

Câu trả lời là: nó không biết!

Câu trả lời vô trách nhiệm y như vài giây nhen nhúm tội lỗi khi nó nhìn thấy giọt nước mắt của chị Mến. Chị nó tính cứng rắn, mạnh mẽ, hơi từng và chưa bao giờ nó thấy chị khóc trong suốt 17 năm làm em trai chị. Vậy mà hôm nay, chị nó khóc, vì một số điện thoại, khóc trước mặt thằng em tính vốn thờ ơ không thích động chạm đến cuộc sống của ai, khóc đầy nghẹn ngào chứ không phải vì phút hờn dỗi nhất thời.

Gió từ ao đưa đến bên ban công, cái mùi hăng khá nồng vị rẽ non bị thổi quyen lấy cánh mũi rồi vò tung mái tóc vốn luôn rối của nó, ve vuốt bàn tay mát lạnh lên gò má đầy tàn nhang, véo một cái thật mạnh trúng phóc mắt nó khiến mí phải giật giật.

Nó quay lại. Mắt kính đang nhìn nó. Hành lang không mở đèn, nó không đọc được thêm điều gì bên kia lớp kính, như trước nay vẫn vậy.

Cái nhú mày rất khê của nó, phải quan sát kỹ mới nhận ra, làm tiếng nói từ đôi mắt kính nhả thật nhẹ:

- Mến đang thay đồ và trang điểm. Đi ăn cùng nhé?

- ...

Câu trả lời của nó bị gió cuốn mất tiêu. Những lời định nói, muốn nói, hoặc không có ý nói, đều nghẹn ứ cổ.

Sau vài phút cố tìm hiểu bên kia mắt kính không thành, nó quay ra con ao nhỏ, chìm xuống mọi thứ, theo nó là vô cùng chết tiệt, trong lòng.

Bóng đèn nơi quán cóc vẫn là miếng mật với lũ thiêu thân.

Bất giác, nó thở đánh sượt.

- Sao không dùng sim kia?

Câu hỏi không đầu không đuôi, chả ăn khớp chủ đề hay hoàn cảnh, vậy mà cũng đủ khiến nó buông giọng mĩa mai rõ rệt:

- Nên cảm ơn vì không ép hai sim một máy!

- ...

Đối phương lặng đi khiến nó nghĩ chắc nàng gió đã nuốt mất tiếng của họ rồi.

Lũ thiêu thân vẫn rơi đều, rơi đều.

- Tuần trước sao không hỏi âm tin nhắn? - Câu hỏi khiến nó dứt mắt khỏi thiêu thân và bóng đèn.

Mặt nó kín bưng, cảm xúc bị khóa lại nhanh đến nỗi chủ nhân cũng phải ngạc nhiên. Hình ảnh phản chiếu trong mắt nó không phải là cặp kính, mà là cánh cửa gỗ sao vẫn chưa mở ra?

Lúc này nó cam đoan chắc chắn nàng gió mê mệt giọng của nó lắm, nên mới chiếm đoạt giọng nó lâu như vậy. Mà chị gió cũng thật vui tính, biết đùa cũng như biết mĩa mai, vì khi chị sượt qua tai nó, chị đang mang theo

những tiếng động khe khẽ của hàng loạt vụ va chạm giữa thiêu thân và bóng đèn.

Thiêu thân vẫn rơi. Nhiều.

*

- ... chỉ sống được cùng lắm là nửa tháng - Giọng nhẹ đến mức nó tưởng chừng có thể tan ra rồi biến mất vào màn đêm.

Đã mười hai giờ đêm, đường vắng bóng người, chỉ còn những cột đèn đơn độc đứng sững bên lề đường, soi rọi hai bóng hình chờ nhau trên con Wave chạy chậm rãi. Trời chuyển thu, gió thổi mát mọi ngã đường, dập dềnh vài chiếc lá vàng rơi xuống đuổi theo phía sau xe.

Nó dời mắt khỏi tấm lưng đã nhìn suốt ba giờ đồng hồ, ngược lên ngắm mái tóc bay tứ tung bởi gió, bởi tốc độ xe. Tóc người đó xoắn tự nhiên, màu đen đôi khi chìm giữa bóng tối tại các đường vắng. Xe chạy đều bánh, người đó im lặng điều khiển tay lái, vài lần quay sang phải sang trái để rẽ theo các con ngõ. Những lúc đấy, nó nhìn thấy một phần bé xíu của chiếc kính, cũng vẫn cứ là màu trắng trong suốt không đọng lại bất kỳ điều gì ngoài vài tia sáng lóe lên đột ngột từ đèn pha các xe hiếm hoi chạy ngược chiều rơi vào thoáng qua.

- Sao không ở nhà, bên cạnh bác? Thời gian đâu còn nhiều... - Câu nói băng quơ không chủ ngữ, thiếu xưng hô cất lên khàn khàn. Có vẻ chủ nhân của giọng nói đã không mở miệng quá lâu rồi. Cũng có thể là không thể mở miệng nhưng bắt buộc phải nói.

- Bố có một nguyện vọng... trong những ngày cuối đời...

- ...

- Bố muốn thấy đứa con trai duy nhất thành gia lập thất, mới yên lòng nhắm mắt...

- ...

Những hàng cây lướt qua, những cửa hàng đã đóng cửa trôi tuột ra sau, nó nghĩ có hạt bụi nường theo gió chui tọt vào mắt nó nghịch phá rồi.

Đưa tay lên dụi, giấu nhem thứ ướt nóng trong veo đi thật nhanh, nó lại tiếp tục nhìn người đang chở nó chạy vòng vòng khắp thành phố. Các con phố thân quen lần lượt bị bỏ lại phía sau, những cảnh vật yên tĩnh chỉ đêm mới có cũng bị đẩy lùi theo từng vòng quay của bánh xe, nó vẫn kiên trì cố bắt điều gì đó bên trong mắt kính, dù rằng với vị trí người ngồi đằng sau thì việc mắt đối mắt là điều không thể có.

- Đã ép hai sim cùng một máy - Nó nói nhỏ.

Người đó im lặng.

Xe đều bánh.

Nhẹ nhàng, nó gục đầu chạm vào bờ lưng rộng vững chắc. Vai hơi rũ xuống, có thể là vai nó xuôi, có thể do dáng ngồi như vậy nên có cảm giác rằng vai nó rũ xuống, nó cũng không chắc lắm. Gió bị cản lại, không còn đùa giỡn tóc nó nữa, không còn những cái mơn trớn mát lạnh làn da, nhưng lại có cơn mưa tạt đến bất ngờ.

Hạt mưa rơi xuống yên xe - xuống khoảng cách gần mười phân giữa hai người. Mưa không rơi trên cơ thể nó, mà mưa rơi lặng lẽ như muốn ướt tẩm lưng người.

- Bố bảo chỉ công nhận Mến là dâu duy nhất...

*

Khung cảnh đậm một màu xô trắng, nghi ngút hương nhang và nỉ non tiếng khóc thương tiếc; nó quay đi tránh nhìn vào mắt người phụ nữ mới mất người chồng cùng chung chăn gối mấy chục năm. Ánh nhìn đảo nhanh khắp phòng, chỉ là những khuôn mặt xa lạ, không có đôi kính trắng kể từ khi chuyển cữu xong.

Ánh nhìn khựng lại khi chạm hình ảnh: chị Mến đang đỡ người góa phụ gần như là đi vì đau buồn ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Vài người khác đến hỏi han và bàn về ngày mai đưa ma lúc nào.

Thở dài, nó quay đi thật nhanh, hạn chế việc chứng kiến nước mắt của người không quá liên quan. Phải mất năm phút tìm kiếm, nó thở đánh sượt lần thứ hai, rồi lặng lẽ tiến về phía bếp, đến cầu thang nhỏ hẹp dẫn lên tầng.

Nó biết bản thân đang làm gì và vì điều gì.

Cánh cửa duy nhất trên tầng hai mở ra, dẫn đến một căn phòng với vật dụng đơn giản: giường đơn bên trên xếp gối và chăn gọn gàng, chiếc bàn dài có vẻ là tự đóng đặt máy tính và vài xấp giấy đang viết dở dang, sát tường là chiếc tủ ni cũ kỹ, đối diện chỗ nó đứng là cửa sổ mở ra khu vườn bỏ hoang phía sau nhà. Ngoài những món đồ cần có cho một phòng, nó còn thấy cái đáng với bờ vai thu lại mệt mỏi ngồi trên giường.

Không gian im ắng. Tiếng kim đồng hồ gõ từng nhịp đôi theo hai người.

Đột ngột dưới nhà vọng lên tiếng khóc của ai đó, nó giật mình rồi đóng cửa lại, chấm dứt mọi thứ âm thanh đang cố lọt vào phòng. Bước đến ngồi đối diện chàng trai vừa mất đi người thân.

Hành động của nó dừng tại đây.

Phòng vẫn nặng nề như lúc chưa có thêm một người.

Thời gian nhích dần, màn đêm được thay thế bằng màu xám nhờ nhờ. Người chết thì không thể sống lại. Bình minh lại sắp lên. Người sống ngả mình tới trước, gục đầu lên vai người đối diện.

Hơn hai tiếng ngồi im bất động, cơ thể đang mỏi nhừ của nó chợt bừng tỉnh khi gánh thêm sức nặng của một người khác. Mùi thơm dầu gội xộc vào mũi nó, cái mùi đàn ông quyến rũ bủa vây các giác quan của nó thật nhanh chóng, khiến lý trí bị mê hoặc mất vài giây. Nó biết nhà đang có việc buồn, mà người đàn ông duy nhất còn lại trong nhà lại đang mất phương

hướng, nhưng nó không giỏi an ủi, không giỏi vỗ về hay mấy thứ đại loại vậy. Nó chỉ biết im lặng cho mượn vai và cái áo đang ấm lên nóng hổi bởi nước.

Bình minh lên, màu xám qua khung cửa sổ bỏ ngỏ sáng dần lên, mang theo giọng nói nghèn nghẹn hơi khàn:

- Trước lúc mất, tâm nguyện của bố là có cháu gọi “nội” vào những ngày giỗ tới.

Sau câu nói, tim nó tưởng chừng bị bóp nghẹt, không khí không thể lọt vào cánh mũi, nó chết lặng hoàn toàn. Trong tích tắc đó, nó nhận ra cặp kính trắng đang yên vị trên bàn, và vị chủ nhân thì giấu nhẹm đôi mắt trên vai nó.

Chưa bao giờ nó đọc được đằng sau mắt kính là điều gì. Ngay cả khi, cặp kính rời xa chủ nhân, nó cũng không có cơ hội. Chưa bao giờ.

*

Hôm nay nhà nó nhiều hoa và đủ sắc đỏ của chữ hỷ. Người chị gái có ngoại hình dễ nhìn, tính ngoan hiền được bà con lối xóm quý mến giờ lên xe hoa về nhà chồng. Nó là em thì nên mừng. Vậy mà không rõ tại sao, mấy bận ngang qua tấm gương lớn trên tường, nó thấy mắt toàn một màu xám ảm đạm; đó cũng là lý do nó đang cố động vào não lời giải thích cho tình trạng trái khoáy này: từ sáng làm chân sai vặt, lo đủ thứ phụ mẹ và các bác nên nó mệt, nó đuối, mắt nó mới mệt mỏi nhìn như buồn buồn vậy đó.

Sau bảy tiếng cố nhồi nhét lời biện minh ngớ ngẩn trên, thì nhà trai cũng đã đến đón dâu. Hai giờ chiều, mấy cây pháo nổ đánh đùng, kim tuyến tóe lên cao, rồi rơi tự do lên mái tóc uốn kỳ công của chị Mến, lên mái tóc xoắn tự nhiên của anh rể, lên mái tóc điểm nhiều sợi bạc của mẹ, và lên những nụ cười chúc phúc của người thân bạn bè. Lúc này nó đang tự hỏi: nụ cười của nó cũng là chúc phúc đúng không? Thôi thì, đúng hay không, ngày vui

của chị, gật đầu đại một cái cho nó đi đúng quỹ đạo mà những người trong cuộc đã lựa chọn.

Đại diện nhà trai lên phát biểu, cái ông này có giọng lơ lớ nghe buồn cười lắm, thế mà nó cũng có cười theo mọi người được đâu, chán ghê cơ. Rồi đại diện nhà gái tiếp lời, nó thấy mẹ khóc, rồi chị Mến cũng khóc theo. Lý trí căng ra, ép nó cố lọt vào đầu mấy lời kia, nó đang tò mò xem ông ta nói cái gì mà có thể làm bà chị mạnh mẽ của nó khóc, ướm hết hai bên má.

Kết quả nó chịu thua, đầu nó nhức bưng bưng, nhồi nhét thêm cái gì lơ lẩn dùng ra vì quá sức, sẽ lại làm phiền đến hôn lễ của chị Mến. Nó bỏ cuộc, và kiếm thứ khác để giết thời gian trong khi tai ù ù như hàng trăm con ve đang chui vào điều hành một hai trong đó.

Thứ đầu tiên và cuối cùng nó chọn để giết thời gian lại chính là anh rể nó.

Hôm nay chú rể đẹp trai lắm. Này nhé, vest đen tôn thêm cái dáng cao thanh mảnh, mái tóc xoắn tự nhiên được chải hất sang một bên nhìn vô cùng quyến rũ, và chiếc cằm vuông vức cương nghị nhìn thật nam tính. Điều duy nhất mất điểm là chú rể cận, đeo cái kính trắng làm che đi một phần mười của nét rạng rỡ hạnh phúc trong ngày vui.

Phần mái trước lấm tấm mấy sợi kim tuyến vàng, tự nhiên nó thấy ghen tỵ và nảy sinh cái ước muốn ngu ngốc rằng: phải chi nó được là mấy sợi kim tuyến nhỉ, khi đó ở vị trí thật gần, nó sẽ nhìn được phía sau mắt kính thì sao. Ngày vui, mọi người đều cười toe, nó cũng vừa cười, nhưng lại là nụ cười tự thưởng cho tính dí dỏm hài hước của thứ ước mơ ngu ngốc nghịch kia.

Nụ cười của nó ngưng ngang, mắt kính đang nhìn thẳng vào nó.

Như có luồng điện chạy giần giật trong người, nó biết, chị gái nó đã có chồng, chị Mến đã tìm được đấng lang quân mà những bậc phụ huynh hài

lòng, và, chị Mến vừa đeo xong chiếc nhẫn cưới nhỏ xinh trên ngón tay áp út.

Dòng điện thôi ngừng luôn lách trong cơ thể nó. Mắt kính vẫn nắm giữ ánh nhìn của mắt nó.

Lần đầu tiên, cũng có thể là lần cuối cùng, nó đã đọc được điều mà nó luôn tìm kiếm phía sau mắt kính.

Đó là chiếc soa-rê trắng.

...là chiếc soa-rê trắng.

...soa-rê trắng...

...

...

Mãi mãi

“Mãi mãi.”

Hai từ đó luôn ám ảnh trong tâm trí tôi. Ám ảnh sâu sắc.

Có lẽ, nó xuất hiện trong tôi từ khi còn bé, với những câu chuyện kể luôn kết thúc bằng “...và họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau...”. Với trí óc non nớt của một thằng nhóc, tôi luôn nghĩ rằng những gì tôi có được sẽ tồn tại mãi mãi. Cái giấc mơ về một tình yêu mãi mãi, một hạnh phúc vĩnh cửu cứ lớn dần, lớn dần trong tôi.

Rồi vụt tắt.

Khi tôi nhận ra, “mãi mãi” chỉ tồn tại trên những trang giấy.

“Mãi mãi” chỉ xuất hiện khi bạn là một hoàng tử, hay công chúa. Xinh đẹp, tài giỏi, giàu có.

Hay ít ra, “mãi mãi” chỉ tồn tại với những người bình thường.

Tôi không hề bình thường.

Thậm chí, tôi còn không yêu công chúa.

Tôi chỉ yêu hoàng tử.

Cái bí mật ghê gớm đó phơi bày ra trước mắt tôi năm tôi 15 tuổi, rằng tôi chưa bao giờ mơ tới một hạnh phúc mãi mãi với một nàng công chúa kiêu sa.

Tôi mơ về một hoàng tử.

“Mãi mãi” một lần nữa ám ảnh tôi, khi tôi tưởng rằng đó sẽ là thời gian bí mật của tôi được giấu kín. Sinh nhật 16 tuổi, mẹ tát vào mặt tôi. “Đồ đồng bóng!”

“Không có gì là mãi mãi.”

Như một mũi dao vô hình, câu nói đó được khắc vào tim tôi, từng chút, từng chút một.

Khi ba mẹ li hôn một năm sau cái ngày oan nghiệt ấy, vì ba tôi “Không thể nhìn mặt cái thằng pê đê ấy nữa!”, vì ông “Phải tìm một người vợ để cho được một thằng con trai bình thường!”

Hôn nhân không hề là mãi mãi.

Khi em gái tôi lịm đi trong tay tôi, vào cái đêm mưa gió, mẹ tôi bỏ nhà đi đâu không biết, để lại đứa con gái đang sốt mê man 40 độ, không một đồng xu còn lại trong nhà. Nó lịm đi trong tay tôi, thằng con mà bà đã không nhìn mặt từ hơn nửa năm nay, với cái vốn tự ái còn quá lớn để đi gõ cửa những nhà hàng xóm đã từng hét vào mặt nó “Đồ pê đê!”

Gia đình không hề là mãi mãi.

17 tuổi, tôi rời căn nhà nhỏ từng đầy ắp tiếng cười cho đến khi cái mặt nạ của tôi bị rơi ra. Hành trang mang theo không gì cả ngoài trái tim đã khắc sâu lắm một dòng chữ.

“Không có gì là mãi mãi.”

Tôi nhặt cái mặt nạ lên, và đeo nó lại cẩn thận. Tôi ngẩng đầu lên để sống, để hét vào mặt bất cứ kẻ mộng mơ nào còn đi ngang qua mặt tôi.

“Không có gì là mãi mãi.”

*

Tuấn được nhận vào làm ở bar X, không phải nhờ vào tấm bằng Cao đẳng nghề cậu mới nhận còn ấm trong tay, mà nói thẳng ra là nhờ vào khuôn mặt trong sáng như thiên thần của cậu. Khuôn mặt đã khiến bao gã đàn ông, vâng, đàn ông, ra vào quán bar này phải thêm muốn, để rồi khi tiến lại gần ve vãn thì tặc lưỡi lui ra.

“Nó bị mù, uống thiệt!”

Họ quay lại với Lâm, hoa vương của quán, để chạy theo anh như những con thú say mồi, sẵn sàng đánh đổi tiền của để nhận lại một ánh nhìn lạnh lùng của “người đẹp”.

“Thằng đui! Khách chỉ mới đựng vài cái, mày làm gì mà lỏng lẻo như con ngựa cái vậy hả!”

“Anh ơi, em chỉ xin vào làm bartender, chứ đâu có...”

“Cút! Cút ngay cho tao!”

Cậu lầm lũi quay đầu ra cửa, hầu như không va phải thứ gì. Vốn dĩ thị lực không phải là một thứ cần thiết để ra vào cái nơi tăm tối này.

Cổ tay bị nắm lại.

“Định đi đâu? Không phải tụi thằng Mỹ nói đến tiền nhà cậu còn chưa trả được đó sao?”

“Anh...”

“Nhà tôi cần người dọn, qua đó phụ tôi vài ngày.”

“Nhưng mà...”

“Có qua không?”

Tuấn im lặng gật đầu, không bị vẻ ngoài lạnh lùng đến ghê sợ của Lâm làm e ngại, Tuấn chỉ có thể cảm nhận anh qua giọng nói. Có một chút ấm áp còn chưa giấu đi kịp.

Cậu trở thành người giúp việc cho anh từ hôm đó.

“Đừng tưởng tôi thích giúp cậu. Đến khi nào chán, tôi đá cậu ra ngoài.”

Căn nhà không có lầu, chỉ có một phòng ngủ và cái bếp nhỏ. Tuấn ngủ dưới bếp. Ngày, cậu lần mò thu dọn căn nhà vốn không có mấy đồ đạc.

Đêm, cậu bó gối ngồi nghe cuộc chơi của Lâm và những kẻ anh đưa về nhà. Tiếng thì thào. Tiếng rít. Tiếng rên rỉ. Nặng. Nhẹ. Lớn. Bé. Những kẻ Lâm đưa về lúc nào cũng ồn ào.

Cậu lại chưa bao giờ nghe được, dù chỉ là tiếng thở mạnh của Lâm.

...

“Tại sao anh để ít đồ trong nhà vậy?”

“Đến lúc nào đi thì dễ dọn.”

“Anh định đi à?”

“Không biết. Nhưng cứ thế đã, không nơi nào ở hoài được.”

“Anh không thích ở một chỗ?”

“Không có gì là mãi mãi.”

“Vậy à?”

Bàn tay anh từ đâu bóp chặt cằm cậu. Lâm gần từng tiếng, hơi thở nóng rất gần, rất gần phà vào mặt Tuấn.

“Cậu có yêu tôi không Tuấn?”

“Có lẽ.”

“Cậu sẽ yêu tôi mãi mãi chứ?”

“...”

“Ha! Ha ha ha!” Tiếng cười bật lên từ một góc xa của căn phòng. Lâm đã buông cậu ra.

“Bao nhiêu kẻ khác nhau. Hằng đêm, hằng đêm đều thì thào vào tai tôi. Anh yêu em, anh sẽ yêu em mãi mãi. Để rồi sáng ra đứng dậy, phải quần một cái là lại như chưa từng nói ra cái câu khốn nạn ấy. Ha ha ha!”

...

“Anh đã từng yêu ai chưa?”

“Tôi không bắt đầu những việc biết rõ sẽ kết thúc.”

“Nó chắc chắn sẽ kết thúc ư?”

“Tình yêu nào cũng sẽ đến hồi kết. Hơn nữa, đối với bọn pê đê như tôi, cái tình yêu mãi mãi không bao giờ tồn tại.”

Tiếng bước chân. Rồi Tuấn nghe cánh cửa phòng Lâm sập lại.

...

“Có lẽ tôi nên đi.”

“Tôi biết. Đến lúc cậu phải đi đi. Không ai ở đây mãi được.”

“Trước khi tôi đi, anh dắt tôi đến một chỗ có được không?”

...

Trung tâm giáo dục trẻ em khuyết tật là nơi Tuấn đã ở đến khi tốt nghiệp Cao đẳng, sau đó cậu xin ra ngoài, tự đi làm.

“Anh Tuấn!”

Cô bé có khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc cột một cách cầu thả, bộ áo đầm đã ố vàng.

“Anh về chơi với tụi em hả?” Đôi tay nhỏ xíu lần mò trên khuôn mặt Tuấn, đó là cách họ chào nhau, khi cả hai đều không thể nhìn thấy khuôn mặt của nhau.

“Ừ. Anh có mua kẹo cho em nè. Anh còn dẫn anh Lâm về chơi với em nữa.”

“Anh Lâm?” Cô bé với với tay trong khoảng không trước mặt. Lâm bất giác lùi lại, một tiếng gọi quen thuộc từ quá khứ ùa về bóp chặt trái tim

anh.

“Em mang kẹo chia cho mấy bạn đi, lát anh dẫn em đi chơi, hen.”

“Dạ!”

...

“Cậu tự qua đây là được rồi. Tại sao dẫn tôi theo?”

“Tôi bị mù năm 14 tuổi.” Tuấn ngồi xuống. “Mẹ tôi một mình không thể lo cho tôi, mới gửi tôi vào đây. Lúc đó tôi chán lắm. Tôi giận ông Trời sao lấy đi của tôi đôi mắt, khiến cho tôi mãi mãi không thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh.”

Lâm ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Rồi bé An đến. Nó hỏi tôi. ‘Mặt trời lặn thì như thế nào hả anh?’. ‘Nó đẹp lắm, như một cái lòng đỏ trứng gà khổng lồ trên trời vậy. ‘Lòng đỏ trứng gà trông như thế nào hở anh?’, cứ thế...”

Tuấn ngừng đôi chút, tay cậu khẽ run rồi nắm lại thật chặt, cậu kể tiếp.

“Con bé hỏi mãi như vậy, tôi mới nhận ra là nó bị mù từ khi mới sinh ra. Vốn dĩ chưa từng thấy được mặt trời hay lòng đỏ trứng gà...”

Anh nhìn cậu, cậu nhóc bình thường ít biểu lộ cảm xúc, bây giờ đang có một vẻ trầm tư mà anh chưa từng bắt gặp.

“...Có người nói, thà bị mù bẩm sinh còn hơn là như tôi, để phải đau đớn quên dần, quên dần những thứ đẹp đẽ mà mình đã thấy được. Ngay cả...”

Một giọt nước lăn dài trên má cậu.

“...Ngay cả khuôn mặt của mẹ tôi, tôi cũng quên mất rồi...”

Không kiềm được, anh đưa tay lau nhẹ giọt nước nóng hổi trên mặt Tuấn. Lặng lẽ, cậu gạt tay anh ra.

“Vậy anh nghĩ coi. Là như tôi tốt hơn, hay như bé An thì tốt hơn?”

Một hồi im lặng kéo dài, ngay cả ba chữ “Tôi không biết” cũng trở nên quá khó khăn để phát âm.

“Nếu cho tôi sinh ra một lần nữa.” Cậu quay mặt về phía anh, giọng quả quyết. “Tôi vẫn sẽ mong được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, được nhìn thấy mẹ 14 năm rồi mới phải mất đi thị giác. Tôi không muốn sống trong cảnh mơ hồ như con bé, thậm chí không thể tưởng tượng ra được thế nào là màu đỏ hay màu vàng.”

Giọng cậu run run.

“Anh Lâm à, những thứ tốt đẹp không bao giờ tồn tại mãi mãi. Nhưng đừng vì nó sẽ kết thúc mà không cho nó cơ hội để bắt đầu. ‘Mãi mãi’ được đặt ra là để người ta thấy được, sự quý giá của những thứ ngắn ngủi chỉ tồn tại một giờ, một phút hay thậm chí một giây.”

Bất ngờ, Tuấn kéo tay Lâm, đặt lên trên lồng ngực đang run rẩy của cậu. Lâm có thể cảm nhận được nhịp tim cậu đang đập một cách mãnh liệt.

“Em không bao giờ có thể hứa sẽ yêu anh mãi mãi. Nhưng em hứa sẽ cố gắng yêu anh nhiều giây nhất có thể, nhiều phút nhất có thể, nhiều giờ nhất có thể. Thậm chí biết rằng tình yêu của thế giới tụi mình không hề bền vững. Biết rằng nó sẽ tan biến theo thời gian, chỉ để lại những kỉ niệm sẽ khiến mình rất đau lòng khi phải nhớ lại, nhưng thà có được những kỉ niệm đau đớn ấy ở trong tim, còn hơn là để trong lòng một trái tim trống rỗng.”

Cậu vẫn tiếp tục nói. Giọng nhỏ, và run run, nhưng lại chứa đựng một cái gì đó hết sức mạnh mẽ.

“Cuộc đời con người vốn dĩ không kéo dài mãi mãi, thì làm sao đòi hỏi những thứ xảy ra bên trong nó tồn tại mãi mãi? Anh chỉ có thể quý trọng từng phút từng giây của những điều tốt đẹp đang xảy ra, chứ đừng lãng phí cả cuộc đời chờ đợi một thứ ảo ảnh gọi là mãi mãi.”

Tôi đặt một nụ hôn lên khuôn mặt đang đầm nước mắt của cậu. Những giọt nước nóng hổi từ lâu không xuất hiện trên mặt tôi, bây giờ tuôn chảy như mưa, hòa vào nước mắt của cậu. Tôi không biết tôi yêu cậu từ bao giờ. Tôi biết rằng tình yêu đó có thể sẽ không kéo dài mãi mãi. Nhưng đó không phải là lí do để tôi chạy trốn khỏi nó, đó là lí do bắt tôi phải trân trọng khoảng thời gian quý giá đang dần trôi đi này.

“Từ khoảnh khắc này,” anh nói, tay vẫn đặt lên trái tim đang đập cùng một nhịp với trái tim anh, “một chút của mãi mãi đã ở lại trong anh.”

Cổ tích cho những kẻ dự phần

Thiên Bình

Tôi biết anh là gay ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Chỉ cần chú ý cách ăn mặc và một vài điệu bộ của anh là tôi nhận ra ngay, dù anh có cố che giấu cách nào đi nữa. Anh mặc một bộ veston được cắt may vừa khéo, cử chỉ lịch sự và có phần kiêu cách. Nhìn bề ngoài anh giống một thương nhân hoàn hảo trong công việc, tự tin và thành đạt. Nhưng hãy nhìn vào chiếc cà vạt của anh ấy, đó là nhãn hiệu và màu sắc mà người tình cũ của tôi hay dùng. Chưa hết, hãy nhìn cách anh ấy cầm ly nước, nó mới thật nhẹ nhàng và khéo léo làm sao. Anh chuyển hướng nhìn cũng thật điệu nghệ, đôi mắt dường như muốn tỏ sự quyến luyến với bất kì ai, kiêu liếc mắt và mỉm cười để quyến rũ người khác ấy mà. Còn một lí do nữa để tôi khẳng định những điều trên, đó là tôi cũng giống như anh.

Anh nhìn tôi, đôi mắt như xoáy sâu vào những góc ngách trong lòng tôi. Tôi bối rối, mặt nóng bừng, tôi thiết nghĩ đó là cảm giác bình thường khi người ta bị ai đó nhìn chăm chăm theo cái cách mà chỉ người trong cuộc mới hiểu được. Anh đã nhận ra tôi, và anh đang thêm khát tôi. Tôi thấy anh nuốt nước bọt, nét mặt đổi khác, không còn là những nụ cười ma-két-ting trên môi nữa, đôi mi hơi khép lại, một khuôn mặt ma mãnh lộ rõ những suy nghĩ ám muội. Những ấn tượng đó khiến tôi bất an và nghĩ mình phải cảnh giác.

Tôi cố lảng đi chỗ khác, tôi nhìn sang đám bạn bè đang tí tởn với nhau trong khi những người khác trong quán đang trầm ngâm trong điệu blue buồn tê tái. Bỗng nhiên tôi thấy mình phải chọn lựa, hoặc là giả vờ cười nói với bạn bè, hoặc là ngồi im thường thức nhạc. Nhưng tại sao tôi lại phải giả vờ nhỉ?

- Em thích bản này chứ?

Anh nói sau lưng tôi, giọng anh thật ấm và điềm tĩnh. Cách anh phát âm từng chữ thật rõ ràng, chậm rãi cứ như trẻ con đang tập nói.

- Không thích... - Tôi quay lại nháy mắt - ...mới ghê!

- Em ở Sài Gòn à? - Anh tròn mắt.

- Vâng. Sao anh biết?

- Cách nói và giọng nói của em!

- Anh tinh ý lắm!

- Em cũng thế thôi. Anh thấy em đã để ý anh từ khi anh bước vào đây, em đã phát hiện ra điều gì à?

- Đúng thế!
- Nói anh nghe được không?
- OK! Đến nhà số 13, đường X, phố Y. Đúng 11 giờ 59 phút.

§

- Trễ 30 giây!
- Không sao! Anh sẽ trả gấp đôi, chịu không chừng?
- Cái... cái gì?! Anh nghĩ tôi là loại người đó hả?!
- Chừng hẹn anh đến đây mà! Không phải để làm chuyện ấy thì để làm gì?
- Tôi chỉ nói đùa thôi! Ai bảo anh tin! Và bây giờ mời anh đi khỏi phòng tôi cho!

Tôi toan đóng cửa phòng thì anh đã bước hẳn vào trong. Anh sẵn tới bất ngờ khiến tôi phải lùi lại.

- Chơi anh hả chừng? Không dễ đâu, anh sẽ cho chừng nếm mùi đêm nay!
- Anh... anh định làm gì... tôi... Á!!!

Chân tôi vấp phải một cái gì đó khiến tôi ngã ngửa, cũng may lúc đó tôi kịp đưa tay bám lấy thành giường nếu không thì đã đập đầu xuống đất. Anh vẫn không buông tha tôi, anh chồm lên người tôi, cơ thể anh chạm vào cơ thể tôi. Tôi cảm nhận được hơi ấm tỏa ra và từng bắp thịt rắn chắc trên cơ thể anh. Người tôi run lên bần bật và hỗn loạn những cảm xúc. Anh cúi sát xuống mặt tôi, hơi thở anh phả đều, đôi mắt anh trông thật dịu dàng và quyến rũ. Lúc đó tôi chỉ khao khát được ôm ghì anh vào lòng và tận hưởng những khoái lạc của thể xác. Những ham muốn trỗi dậy bên trong tôi mãnh liệt như một con thú đói, chỉ muốn đón nhận vồ vập cho thỏa mãn kì hết những khao khát bấy lâu bị ghìm nén, không cần biết ngày mai sẽ ra sao.

- Em thơm quá chừng à!

Nói rồi anh từ từ cởi áo tôi. Đêm đó, chúng tôi làm tình với nhau, thật mãnh liệt và đam mê như lần đầu tiên được biết đến mùi thể xác.

Gần 3 giờ sáng, anh khoác áo ra đi để lại một lời nhắn: “Chúc em hạnh phúc!”. Kể từ đó tôi không còn gặp lại anh.

Anh không phải là người tình đầu tiên của tôi nhưng là người tình tôi da diết nhớ ở thời điểm hiện tại, dù chỉ là tình một đêm. Tôi nhớ nhãn hiệu cà vạt của anh, loại nước hoa anh dùng, không trừ việc anh thích làm tình ở tư thế nào. Tôi không tự đặt câu hỏi cho mình, rằng vì sao chỉ trong một đêm tôi lại nhớ nhiều thứ đến thế, nhớ nhiều thứ sẽ không bao giờ mình gặp lại nữa, hay vì sao tôi lại nhớ một con người chỉ gặp trong thời gian ngắn ngủi, ngắn đến mức người ta không kịp nhận thức điều gì đang xảy ra. Đơn giản vì không phải câu hỏi nào cũng có thể trả lời một cách dễ dàng, có thể đến khi tôi quên người đó tôi mới tìm được đáp án, và cũng có khi suốt đời này tôi cũng không tìm thấy nó.

*

Tôi thức giấc, đầu căng như búa bổ, sống lưng đau buốt và cái ấy đang căng cứng vì cơn mộng tinh không thành. Tôi luôn mơ thấy người tình cũ, thấy chúng tôi làm tình với nhau, giấc mơ ấy đã trở đi trở lại kể từ cái đêm đó.

Lúc này là nửa đêm, người đàn ông nằm cạnh tôi đang ngủ say như một đứa trẻ, vòm ngực phập phồng và hơi thở đều đều. Đó là người đàn ông tôi gặp cách đây ba tháng trong một buổi café cùng bạn bè khi chuyển công tác sang một công ty quảng cáo ở nước ngoài. Đêm đó mọi thứ diễn ra giống như cái đêm tôi gặp người tình, chỉ khác một chút là chúng tôi không làm tình với nhau. Cả anh và tôi đều biết những giới hạn của mình và kiềm chế những khao khát bản năng. Anh xác định từ đầu rằng mối quan hệ giữa chúng tôi đơn thuần chỉ là bạn bè. Nhưng chúng tôi lại thân thiết hơn mức bình thường, sau đêm đó anh liên tục ngủ lại phòng tôi, chỉ ngủ lại thôi, chúng tôi chẳng làm gì nhau cả. Anh bảo rằng ở một nơi xa xứ như thế này,

tìm được một đồng hương như tôi thật khó khăn và cũng thật may mắn, vì tôi không phải là hạng người kênh kiệu, kẻ cả. Anh rất khó chịu khi phải ngủ chung với thằng Tây đồng nghiệp vì mùi nước hoa hắc xì khiến anh buồn nôn. Có lần anh còn khen cơ thể tôi có mùi rất dễ chịu và đòi tôi tiết lộ nhãn hiệu nước hoa tôi đang dùng.

Chúng tôi cùng làm chung trong một công ty quảng cáo, tôi làm stylist còn anh phụ trách nhân sự. Khác với ấn tượng ban đầu của tôi, anh không phải là một người kiêu cách và có đầu óc ám muội, ngược lại ở anh có một nét ngây thơ, cái ngây thơ của một người đã bước qua tuổi 30, từng trải qua nhiều cuộc tình đầy ắp niềm vui và cũng thấm đẫm nước mắt.

- Sao chưa ngủ vậy cu cậu? Nửa đêm rồi! - Giọng anh bất ngờ từ phía sau.

- Em mơ thấy ác mộng... Không sao nữa rồi, anh ngủ đi! - Tôi quay lại nhìn anh.

- Sao người em ướt thế kia?

- Ơ... em thấy trời cũng nóng nực, đang mùa hè mà.

- Ủ, thôi ngủ đi nhé, mai còn nhiều việc phải làm.

- Ơ... nhưng ngày mai...

Tôi chưa kịp nói hết câu thì đã nghe tiếng anh ngáy nho nhỏ. Dưới ánh đèn mờ mờ ma quái, khuôn mặt anh hiện lên thật hiền hòa và bình yên. Tôi tự hỏi trong cái phần đời ngắn ngủi mình đã đi qua, có khi nào tôi tìm thấy sự bình yên trong giấc ngủ. Bất giác tôi cảm thấy ngày mai là một điều gì đó mơ hồ, tôi không biết mình đang tìm kiếm điều gì, hay đang mong đợi điều gì. Tôi như một người đứng bên đường, nhìn người người đi qua, nhìn những khuôn mặt đầy đủ hỉ nộ ái ố rượt đuổi nhau trên xa lộ. Cảm giác nhìn mọi thứ trôi qua trước mắt mình giống như cảm giác bị bỏ rơi. Tôi vẫn muốn chạy theo, hòa mình vào dòng người sôi động đó, nhưng rõ ràng tôi

đang bất động, tôi đang bị cô lập và không thể bước đi dù chỉ một bước, bởi tôi là một “kẻ khác”.

Tôi khẽ nằm xuống giường để không làm anh thức giấc, cảm giác đau khắp cơ thể vẫn không từ bỏ tôi. Tôi nhắm nghiền mắt, cố hình dung một cảnh tượng yên bình, một đồng cỏ ven sông, hoặc tẻ lăm cũng là một màu trắng vô nghĩa, nhưng vô ích. Những gì tôi thấy vẫn chỉ là những bóng đen chập chờn mang nỗi ám ảnh của quá khứ. Quá khứ của tôi vận động theo hướng đi vào ngõ cụt. Tôi, từ một thẳng sinh viên ngày nào còn cười nói vô tư bỗng sụp đổ vì một giấc mơ, trong giấc mơ đó tôi ôm hôn một người đàn ông. Tôi sống trong những ngày đầy mộng mị và khó hiểu. Nhận thức của tôi bừng tỉnh vào cái ngày những giấc mơ đó thành hiện thực, tôi đi tìm những cuộc tình, trải nghiệm những trò chơi xác thân, rồi khi mọi thứ trôi qua, tôi trở thành tôi của ngày hôm nay.

Đêm vẫn hoang vu như chưa từng có mặt trời thức dậy. Tay tôi tình cờ chạm vào chiếc nhẫn đeo trên ngón tay anh. Cảm giác lạnh toát truyền dọc sống lưng khiến những ham muốn nhục thể trong tôi tiêu tan. Đã bao lần tôi đã muốn ôm anh, đưa anh vào cùng tôi trong trò chơi xác thịt, đã bao lần cái ấy của tôi căng cứng trong đêm khi nghĩ đến cảnh chúng tôi làm tình. Nhưng tôi biết anh đã thuộc về người khác.

Anh và tôi đều trở mình, chúng tôi quay lưng lại với nhau. Tôi từng nghĩ chúng tôi đồng cảm với nhau về cảnh ngộ vì chúng tôi đều thuộc một hạng người, nhưng lúc này đây tôi mới cảm thấy sự khác biệt rõ hơn bao giờ hết. Mỗi chúng tôi chẳng phải đang giữ một linh hồn riêng cho mình đấy thôi.

*

Trên tàu chật ních người và người dồn đẩy nhau giành chỗ ngồi, đủ thứ mùi hòa lẫn nhau đến khó chịu. Mùi của hơi thở buổi sáng và của nước hoa đủ loại. Còi xe inh ỏi và tiếng người nhốn nháo tạo thành chuỗi âm thanh lộn xộn, xô bồ. Khó khăn lắm tôi mới tìm được một chỗ ngồi cạnh anh, nhưng chưa kịp mừng thì một người đàn ông luống tuổi xen giữa chúng tôi.

Tôi kính cần đề nghị đổi chỗ nhưng ông ta không hiểu tiếng Anh. Tôi nhìn anh nhản mặt. Anh nhanh nhẹn dùng ngữ điệu và ngồi xuống cạnh tôi nhanh chóng.

- Ông ta là người Đức, em nói tiếng Anh làm sao người ta hiểu?

- Em làm sao biết ông người Đức! - Tôi cau có.

- Thì thôi, làm gì mà căng thẳng thế!

- Ngày nghỉ không ở nhà ngủ cho sướng, anh thích lên đây chen lấn hả?

- Anh không biết, tàu hôm nay lạ quá, ngày thường không có cảnh như vậy đâu, chỗ ai nấy ngồi à!

- Ủ, vậy em đòi ở nhà là một ý kiến hay phải không?

- Không! Anh sẽ đưa em đến một nơi còn hay hơn là nằm nhà nghe nhạc cổ điển và đi ra đi vào như một thằng ngốc!

- Đến đâu?

- Lát nữa em biết, bây giờ im lặng để anh ngủ.

- Trời ạ! Nói em biết đi...

Tôi nghe tiếng anh ngáy ngay sau đó. Thật không thể tưởng tượng ở một nơi ồn ào như thế này mà anh ấy có thể ngủ được. Tôi vừa buồn cười vừa khó chịu, nhưng sự tò mò của tôi về nơi sắp đến khiến tôi quên hẳn những ấn tượng không tốt ban đầu. Trong bấy nhiêu trạm dừng, anh định đưa tôi đi đâu. Chợt tôi liếc nhìn chiếc vé xe trên tay anh. Vé đi từ Copenhagen đến Odense. Thảo nào sáng nay anh bảo sẽ đi du lịch mà không cần đặt vé trước, ở Đan Mạch, trung bình cứ một giờ lại có tàu đi giữa bất kì hai thành phố hay thị trấn lớn nào. Odense là thành phố lớn thứ ba của Đan Mạch, quê hương của đại văn hào Andersen.

Hai giờ sau chúng tôi đến Odense. Anh hí hửng trông thấy rõ.

- Đố em đây là đâu?
- Vậy cũng đố, nhìn địa chỉ nhà là biết rồi! - Tôi đáp bình thản.
- Sao không thấy em ngạc nhiên gì hết vậy?
- Có! Ôi, ngạc nhiên chưa?! Odense! - Tôi nhả mặt cười.
- Em... không cần phải chế giễu như vậy đâu!

Nụ cười trên môi anh chợt tắt, anh quay lưng bước đi. Cảm giác có lỗi dâng lên khiến miệng tôi đắng nghét. Suốt quãng đường đi bộ, chúng tôi không nói với nhau một lời nào. Lẽ ra tôi không nên cư xử thái quá như vậy. Anh đang giận tôi.

Chúng tôi thuê được một căn phòng nhỏ trong một ngôi nhà cổ trên phố Andersen. Con phố yên bình, những chiếc xe lướt qua chậm chậm và dịu dàng như không muốn phá vỡ sự tĩnh lặng nơi đây.

Cửa phòng vừa khép lại, anh đã gắt lên với tôi, giọng nói có nhiều bức xúc.

- Tôi muốn em đi du lịch chứ có phải đi đây ải gì đâu, sao lại tỏ thái độ như vậy?
 - Em... em xin lỗi, đúng là em hơi quá lời, nhưng anh không hiểu đâu.
 - Em không nói làm sao tôi biết em có chuyện gì!
 - Tâm trạng em không tốt, từ trước đến giờ vẫn vậy, em không có hứng thú đi du lịch, em sẽ làm người khác mất vui.
- Anh im lặng, xếp quần áo vào trong tủ, mãi một lúc sau mới lên tiếng.
- Dù sao em cũng không nên cư xử trước lòng tốt của người khác như thế. Cần gì em cứ thẳng thắn nói ra...
 - Em biết rồi!

- Tắm rửa đi, lát nữa mình ra quảng trường trung tâm - Anh mỉm cười, nụ cười vẫn rạng rỡ như ngày nào.

- OK! Tắm chung không?

- Gì? Cái cậu này!!!

Đó là lần đầu tiên tôi cười thành tiếng, nụ cười thoát ra khỏi miệng cùng hơi thở khiến tôi nhẹ nhõm vô cùng.

*

Chúng tôi ra phố, trời hơi u ám nhưng Odense trông vẫn rực rỡ bởi những dãy nhà cổ được sơn đủ màu đỏ, cam, hồ phách. Nhà cửa, phố xá, cửa hiệu đều đầy màu sắc tươi vui như trong thế giới trẻ thơ. Dù là thành phố lớn thứ ba của Đan Mạch nhưng Odense mang dáng vẻ của một thị trấn cổ yên tĩnh. Người dân ở đây có mức sống cao bậc nhất thế giới nhưng không hề thấy một tòa cao ốc hiện đại nào. Một cuộc sống thực bình dị như những câu chuyện cổ tích ngày xưa, ngày xưa.

Quảng trường cách nơi chúng tôi trọ khoảng 15 phút đi bộ. Tôi trông thấy những lâu đài của lãnh chúa ngày xưa được xây dựng khá khiêm tốn, không đồ sộ mà rất thanh nhã. Các nhà thờ nhỏ xinh với lối kiến trúc độc đáo trông như những ngọn tháp đỏ kiêu kì in trên nền trời. Gió thổi từ mặt hồ và vườn cây làm mát lạnh cả người, nới lỏng những cảm giác căng thẳng, bức dọc nơi phố thị ồn ào. Một nơi thực lí tưởng để nghỉ ngơi và nhớ về những kỉ niệm đẹp.

Anh và tôi sóng đôi bên nhau, lang thang khắp các con phố, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng của mình. Tôi ước giá như trong cuộc đời những giây phút bình yên như thế này kéo dài mãi, giá như trong trái tim con người có một khoảng trống đủ lớn để dành cho những hồn nhiên vô tư. Tuổi thơ dường như ngăn ngui đến nỗi những ngày thơ và kỉ niệm không thể làm niềm an ủi, không thể xoa dịu đi những vấp vấp và khổ đau gặp phải trong phần đời dang dở còn lại của mình. Tuổi thơ với những câu

chuyện cổ tích mà sau này khi lớn lên, người ta vẫn còn mong gặp lại chúng trong một cơ may nào đó. Thật buồn cười vì đó là một niềm an ủi đáng thương và vô nghĩa, là những lớp vỏ vụng về để che đậy những gai góc, sần sùi của cuộc sống. Không ai có thể tô vẽ cho cuộc sống thành toàn màu hồng vì sự thật là hiếm khi có cổ tích trên cuộc đời này, nếu cuộc sống toàn cổ tích thì sẽ không còn những phân biệt và định kiến khắt khe, người ta sẽ sống hòa hợp với nhau và ai cũng trở nên hoàn hảo, ai cũng trở nên tốt đẹp. Nếu chỉ toàn cổ tích, người ta sẽ giống nhau trăm phần trăm, vì người ta có thể tự biến mình thành một người như ý muốn, làm vừa lòng xã hội mà không phải chấp nhận con người thật của mình. Đã từ lâu tôi từ bỏ ý định tìm một câu chuyện cổ tích cho mình, một khi đã vượt qua ranh giới thì còn có ranh giới nào phía trước nữa đâu? Chỉ còn cách đi tiếp hoặc giậm chân tại chỗ nhìn lại cái đường biên mình đã leo qua mà tiếc nuối. Thực ra nếu ở lại cái xã hội bằng phẳng và chật hẹp kia thì sớm muộn gì những người như tôi, những “kẻ khác” như tôi cũng bị đùn đẩy không còn chỗ đứng, buộc phải nhảy qua rào bên kia cuộc sống.

Từ khi sinh ra, tôi đã là một kẻ dự phần trong cuộc sống. Tuổi thơ đẹp tươi và nhiều ước mơ. Thời sinh viên với nỗi lo cơm áo gạo tiền và những ganh ghét, ích kỉ của bạn bè. Chập chững vào đời với mảnh bằng đại học và những chèn ép khác. Phần sống của tôi phải chung chạ, cọ xát với những phần sống khác. Những người đi qua đời tôi, những kẻ dự phần chấp vá những mảnh ghép vụng về và khập khiễng.

Những suy nghĩ của tôi chẳng đi đến đâu cả, không hướng đến một điều gì cả. Ở tuổi 25, tôi chưa từng nghĩ mình phải sống những ngày tháng như thế này. Làm việc hay làm tình cũng như một cái máy không hơn không kém. Một cái máy biết che đậy và biết dối trá. Tôi ngủ với chồng của bạn, làm tan vỡ hạnh phúc gia đình người khác. Tôi tìm đến những người có tính cách giống mình rồi hủy hoại họ, tuyệt giao với bạn thân mà không cần nói lí do. Còn gia đình tôi, mỗi người một cách sống. Ba phiêu lưu cùng những người đàn bà quyền quý. Mẹ tôi rượt đuổi những chàng trai miêng còn hôi sữa. Sống trong gia đình nhưng dường như không ai biết tôi tồn tại,

không ai nghĩ rằng tôi là một thằng biến thái, tôi không phải hổ thẹn với bất cứ ai, thật buồn cười. Nếu tôi ở trong một gia đình khác hẳn tôi đã bị chì chiết, ghẻ lạnh bởi người thân. Tôi từng thèm khát được ba mẹ đánh đập và sỉ vả, thèm khát được đối xử tệ bạc. Chỉ cái xã hội ngoài kia cho tôi điều đó, xã hội cho tôi chọn lựa một cách sống.

- Anh mong ước một ngày được đưa vợ con đến đây, bọn anh sẽ mua một ngôi nhà nhỏ cạnh một hồ nước yên tĩnh, xung quanh có vườn cây và bãi cỏ.

Đột nhiên anh lên tiếng. Tôi không tiếp lời. Tôi không có ước mơ gì cho mình sau này, tôi không nghĩ mình sẽ lấy vợ, cũng không nghĩ mình sẽ tiếp tục phiêu lưu tình cảm với một người con trai nào đó, một người đàn ông có vợ, một người đàn ông lỡ thì, một tay ăn chơi thứ thiệt hay một thanh niên chập chững vào đời. Lẽ nào tôi lại đi hỏi mọi người xung quanh rằng tôi nên làm gì lúc này, rằng tương lai tôi sẽ ra sao.

Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang bởi bóng một người đàn ông quen thuộc lướt qua trước mặt và vội vã về phía nhà thờ Sankt Knuds. Một điều gì đó thúc giục tôi chạy theo anh ta. Tôi nghe tiếng anh gọi í ới, loảng dảng ở phía sau.

*

Đêm đó, chúng tôi làm tình với nhau trên căn gác ọp ẹp trong một căn nhà cạnh nhà thờ Sankt Knuds. Tôi ở lại hẳn một ngày trong căn nhà ấy.

Người tình đã nấu cho tôi ăn. Anh kể về những ngày tháng anh sống sau lần đầu tiên giữa chúng tôi. Anh bảo anh đã tìm tôi khắp nơi nhưng đôi mắt anh tràn ngập những dối trá. Mọi thứ trở nên vô vị, tôi chợt nhận ra mình hoàn toàn ngộ nhận, đã từ lâu tôi không còn tìm kiếm anh.

Chuông nhà thờ điểm nửa đêm, tôi khoác áo định trở về nhà trọ nhưng còn lưỡng lự không biết vì lí do gì, tôi không biết có nên nói lời từ biệt với anh không, hay là đợi đến sáng mai. Nhưng tôi không cầm lòng được, tôi

muốn đi khỏi nơi này ngay lập tức, tôi phải đi khỏi Odense và sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Lúc khép cửa, tôi thấy một tấm ảnh nhét dưới tấm thảm trên sàn nhà. Bức ảnh chụp anh đang mỉm cười cùng một người phụ nữ và một bé trai. Một cơn gió thốc mạnh qua khiến bức ảnh rơi khỏi tay tôi, bay mất vào bóng tối.

*

Cửa phòng không khép, tôi đẩy cửa bước vào. Anh đang ngồi cúi đầu chột ngẩng lên và bước đến ôm chầm lấy tôi.

- Em đã đi đâu vậy? Anh tìm em khắp nơi! - Giọng anh thẳng thốt.

- Sao giờ này anh chưa ngủ?

- Anh đợi em mà!

Tôi lặng người. Một cảm giác xao xuyến khó hiểu dâng lên trong lòng tôi. Bàn tay anh lần khắp cơ thể tôi trong hồi hả và đam mê. Tôi đẩy anh ra.

- Anh có thật sự muốn điều đó không?

Anh lùi lại, nét mặt khổ sở tỏ vẻ hối lỗi. Tôi biết anh đang đấu tranh với bản thân, anh rất dễ bị đánh gục ngay lúc này. Nếu tôi tiến thêm một bước nữa, chúng tôi sẽ phá vỡ mối quan hệ mà từ đầu chúng tôi đã đặt ra. Tôi biết chỉ cần tôi đồng ý, chúng tôi sẽ lập tức lao vào vòng tay nhau trong cuồng nhiệt. Nhưng tôi đã không làm thế.

Chúng tôi bước chậm trên con đường chứa đầy bóng tối, đêm tĩnh mịch đến đáng sợ và những đợt gió rít qua cửa nhà ai ken két nghe rợn người. Mặt hồ sóng sánh những luồng ánh sáng chòng chéo lên nhau. Tôi để những cơn gió buốt len lỏi qua cơ thể mình, thổi ù ù qua tai và rối tung mái tóc. Anh bước bên tôi, vẫn giữ khoảng cách.

- Anh còn thèm khát đàn ông nữa không, hả người-đã-có-vợ?

- Sao lại không?! Anh vẫn luôn thèm khát, nhưng phải biết kiềm chế em à.

- Tại sao lại phải kiềm chế?

- Vì anh yêu gia đình mình. Anh không muốn làm lỗi thêm nữa.

- ...

- Anh thích em và anh biết em cũng vậy, chuyện quan hệ thể xác lẽ ra đã diễn ra giữa chúng ta. Điều đó quá dễ dàng và đồng nghĩa với con số không, cái khó là phải chiếm được trái tim người khác.

- Bây giờ em không biết mình phải sống như thế nào nữa, em không muốn tìm kiếm tình cảm, em cũng không thể yêu ai nữa, đầu óc em đã mù mịt và chỉ toàn nghĩ đến chuyện làm tình!

- Anh hiểu, anh cũng từng như em. Cảm giác không biết phải làm gì anh đã trải qua, hoặc chìm ngập trong những ngày tháng u mê, hoặc đứng nhìn nó trôi qua trước mắt mình.

- Và anh đã làm sao?

- Anh đã lấy vợ, không phải để trốn tránh, không phải để che đậy. Lúc anh tưởng chừng mọi người đã bỏ rơi anh, cô ấy đã đến với anh...

- Rồi sao nữa?

- Vợ anh sinh con. Lúc đó điều kì diệu đã xảy ra. Tình yêu của anh dành cho gia đình giúp anh quên đi những buồn đau trong quá khứ. Đứa bé làm anh quên đi những phiền muộn và day dứt.

- Nhưng anh có thật sự yêu vợ anh không?

- Có thể có, cũng có thể không, vì anh luôn mong mỗi tình yêu của một người đàn ông khác. Nhưng có một thứ tình cảm đã gắn kết hai người lại, đó là tình thương. Tình thương giúp anh quên đi những ích kỉ, hẹp hòi, luôn hướng đến những điều cao cả trong mối tình cảm nhỏ nhen của con người.

- Anh không thấy sống như vậy thật gò bó, chật chội và tù túng sao?
- Đôi lúc, nhưng thế giới rộng lớn thực sự ở ngoài kia chứ không phải ở trong một căn phòng chỉ có hai người yêu nhau em à.
- Em không nghĩ tương lai mình sẽ lấy vợ.
- Lấy vợ không phải là cách giải quyết, em hiểu không. Mỗi người một cách sống, một lựa chọn khác nhau cho riêng mình. Nếu tình người trong em không đủ lớn, định kiến sẽ làm cả hai đau khổ.

Tôi lặng đi trong những suy nghĩ miên man về những điều anh nói. Chúng tôi dừng lại trên bờ hồ, mặt nước gợn từng đợt dịu dàng cuốn một chiếc lá ra xa. Tôi không thấy chiếc bóng của mình, toàn một màu đen sâu thẳm và đặc quánh như muốn hút tất cả mọi vật vào lòng nó. Một bóng người lướt qua sau lưng hai chúng tôi. Bóng một người lạ và lẫm lũi đi vào ngõ tối, hẳn ta vứt điếu thuốc tàn đánh tồm xuống mặt hồ.

- Em sẽ ở đây trong một tuần nữa anh à!
- Tốt thôi, ở đây không khí rất trong lành, anh cũng nghĩ em cần nghỉ ngơi một thời gian để ổn định lại tâm trạng.

Tôi quay người bước đi, tôi đang cố hình dung những việc mình sẽ làm trong những ngày sắp tới. May mắn thay những suy nghĩ đó của tôi không có cảnh giường chiếu. Lòng tôi nhẹ nhõm hẳn ra.

- Ngày mai mình đi thăm các nhà thờ anh nhé, và cầu nguyện, em muốn tin.
- Được thôi, nhưng sẽ phải mất một ngày đấy?
- Em biết có một nhà thờ rất nổi tiếng.
- Nhà thờ gì?
- Nhà thờ Albani Kirke cách tòa thị chính không xa. Mình còn phải đi bảo tàng Andersen nè. Em thấy trên tivi ở đó là một vườn cây nhiều hoa, có

ngôi nhà mà Andersen ra đời. Các thư viện nữa, đã lâu rồi em không đọc truyện cổ tích... Hắt xì!!

- Ủ! Mình về thôi, quá nửa đêm rồi. Em bị cảm rồi đấy!...

Anh cởi áo khoác đưa cho tôi. Khoảng cách giữa chúng tôi ngắn dần, tôi tựa vào lòng anh, cảm nhận sự ấm áp của một thứ tình cảm đã lâu bị lãng quên.

Hoàng Tử Bé của tôi

Pun

Ngày này ngày nay, giữa sa mạc cuộc đời, tôi bắt gặp Hoàng Tử Bé. Em đến từ một tiểu tinh cầu cô lẻ giữa vũ trụ mênh mông. Nơi ấy, có những hạt cây bao bắp chực nảy mầm mọc rễ làm vỡ tung cả hành tinh. Nơi ấy, có một nụ hồng kiêu hãnh mà Hoàng Tử Bé ngày đêm thương nhớ...

Buổi tập bóng rổ sáng hôm đó cuối cùng cũng kết thúc. Tôi chạy ra khỏi sân, mở ba lô lấy chai nước xối ào ào lên mặt, rũ mạnh mái tóc đã ướt đầm mồ hôi. Nhà thi đấu vang vang tiếng cười đùa của mấy thằng trong đội. Nghe thầy thể dục dặn dò lần cuối xong, tôi cùng cả bọn kéo nhau về.

- Năm nay coi bộ thầy Dũng hạ quyết tâm giành giải vô địch thành phố đó! - Một đứa lè lưỡi.

- Năm ngoái tuyển trường mình bị trường Lê Quý Đôn đập tơi tả! - Tôi lắc đầu, xoay tít quả bóng trên ngón tay - Mấy trường khác cũng đâu dễ ăn!

- Có trung phong như mày thì tụi tao đã an tâm một nửa! - Thằng bạn bá vai tôi khích lệ. Tôi cười, ném quả bóng vào ngực nó. Bỗng một đứa khác trong đội thì thầm.

- Thằng pê dê kia tụi bay!

Tôi ngược lên, và trông thấy một cậu nhóc lớp 10 đang ngồi trên ghế đá ôn bài một mình. Mái tóc mềm nghiêng nghiêng vắt qua trán, vương vài giọt nắng long lanh, che khuất gương mặt đang cúi nhìn vào trang vở. Cái dáng ngồi bé nhỏ như thể cố thu mình lại biệt lập khỏi thế giới xung quanh.

- Sao mày biết nó pê dê? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Mà chưa nghe giọng nó nói bao giờ à? Giống hết giọng con gái! -
Thằng bạn cười khinh khỉnh, rồi hét lên về phía cậu nhóc kia - Ê Cường pê
đê! Đang học bài hay ngắm hình trai đó?

Rồi cả lũ ôm bụng cười rũ rượi. Theo phản xạ, tôi cũng cố rặn ra một nụ
cười méo xệch. Cậu nhóc tên Cường ngược lên, ánh mắt trong veo hướng
về phía chúng tôi, không một chút tức giận hay buồn bã. Nhưng khi nhìn
vào đôi mắt sâu tối lạnh lẽo của Cường, nụ cười của tôi chợt tắt lịm. Nỗi cô
đơn tro trọi đến khôn cùng như hắt lên trong tia nhìn vô cảm ấy.

Tỏ ra hoàn toàn hờ hững với lời chọc ghẹo như thể đã quá quen thuộc
với chuyện đó, Cường cúi đầu trở lại cuốn sách. Nhưng đám bạn tôi vẫn
chưa chịu ngưng.

- Nghe tao hỏi mà không trả lời hả thằng bóng?

- Tụi anh đẹp trai nè em! Sao không nhìn tụi anh lấy một cái vậy cưng?
Há há...

Tràng cười lại nở ra. Bình thường có lẽ tôi đã hòa theo, nhưng có gì đó ở
Cường làm cho tôi cảm thấy day dứt.

- Thôi đừng đùa nữa tụi mày! Tội nghiệp nó... - Tôi xua xua tay với mấy
thằng bạn, rồi nháy mắt - Về nhanh đi tao bao cả lũ châu kem!

Cả đám ồ lên hưởng ứng rồi rờn rần kéo đi. Tôi chỉ kịp quay đầu lại
nhìn Cường lần cuối. Và chợt giật mình khi thấy ánh mắt ngạc nhiên của
em đang dõi theo tôi.

*

Chiều hôm sau, khi buổi học vừa kết thúc, tôi phải chạy lên văn phòng
Đoàn có chút việc. Lúc ra về thì sân trường đã vắng tanh vắng ngắt, cái
bụng đói cồn cào càng hối thúc tôi lấy xe nhanh để về nhà. Vừa dắt xe ra
khỏi cổng, chợt tôi thấy Cường, cậu nhóc hôm qua đang đứng đó thơ thẩn
như chờ đợi ai. Một cơn sóng cảm xúc khó tả đột nhiên rộn lên trong lòng

làm tôi bối rối. Ngoảnh mặt đi chỗ khác, tôi vội đạp xe qua chỗ Cường thì bỗng nghe tiếng một đứa con gái gọi giật lại.

- Anh gì đó ơi!

Tôi phanh xe lại ngay tức thì, ngỡ ngàng nhận ra đó chính là giọng của Cường. Ánh mắt em không còn tối tăm lạnh lẽo như hôm qua, mà lấp lánh những giọt nắng chiều tinh nghịch nhảy múa. Cái cảm giác kì lạ lúc này lại cồn cào trong ngực tôi.

- Gì thế em? - Tôi hỏi.

- Thật ra... - Cường ngập ngừng - Em chỉ muốn cảm ơn anh chuyện sáng hôm qua...

- Chuyện nào kia? - Tôi ngạc nhiên, rồi vỡ lẽ, cười xòa - À! Chuyện đó... có gì đâu!

- Với anh có thể chỉ là việc con con chẳng đáng nhắc đến, nhưng điều đó lại rất quan trọng với em! - Cường cúi đầu, nói nhỏ - Vì từ nhỏ tới giờ, anh là người đầu tiên ngăn người khác không chọc em là... pê đê nữa!

Tôi có cảm giác khó khăn lắm em mới thốt ra được từ “pê đê”. Nỗi xót xa dâng lên trong lòng tôi khi nghe em nói câu ấy. Em không phải là người cảm ơn, mà chính tôi mới là kẻ phải xin lỗi, vì hôm qua tôi cũng đã cười hùa với lũ bạn. Hai đứa cứ đứng đấy một lúc lâu, chẳng nói gì với nhau. Cuối cùng tôi đành ngại ngần đề nghị.

- Anh chở em về nhé!

- Ở thôi... không cần đâu anh! Phiền anh lắm...

- Có gì đâu! Lên xe đi nhóc! Sắp tối rồi...

Và từ ngày ấy, chúng tôi quen nhau. Cuộc sống của tôi từ trước tới giờ, nhìn bên ngoài có vẻ đủ đầy, với gia đình, bạn bè, bóng rổ, việc làm thêm, nhưng dường như luôn thiếu vắng một cái gì đó không thể định nghĩa.

Cường đến và lấp đầy khoảng trống ấy trong tôi. Chúng tôi ít gặp nhau trên trường nhưng lại chat với nhau hằng đêm, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Cường hay gặp chuyện buồn và thường tâm sự với tôi. Tôi dần nhận ra em là một người có tâm hồn rất nhạy cảm. Thể chất ốm yếu từ nhỏ, Cường không thích tập thể thao, lại học chuyên Văn nên niềm đam mê duy nhất của em là đọc sách. Em giấu mình vào những trang sách, để thoát khỏi cuộc đời thực và chạy trốn đến xứ sở của sự tưởng tượng và mộng mơ. Một tối nọ em hỏi tôi.

“Anh đã từng đọc truyện *Hoàng Tử Bé* của Saint - Exupéry chưa?”

“Chưa em ạ!”

“Đó là cuốn sách em thích nhất. Một người phi công bị rơi máy bay giữa hoang mạc Sahara đã gặp Hoàng Tử Bé. Hoàng Tử Bé đến từ một tinh cầu cô lẻ giữa vũ trụ mênh mông. Nơi ấy, có những hạt cây bao báp chực nảy mầm mọc rễ làm vỡ tung cả hành tinh. Nơi ấy, có một nụ hồng kiêu hãnh mà Hoàng Tử Bé ngày đêm thương nhớ...”

“Nghe giống như là truyện cổ tích kết hợp với viễn tưởng!”, tôi gõ icon mặt cười.

“Đọc đi rồi anh sẽ cảm nhận được nó. Em sẽ tặng cho anh một quyển.”

*

Ngày qua ngày, việc chat với Cường đối với tôi đã trở thành một thói quen. Hôm nào không gặp em ở trên trường hoặc trên mạng là tôi lại cảm thấy nhớ. Có điều em ở trên mạng và em ở ngoài đời cứ như là hai con người hoàn toàn đối lập nhau. Ở ngoài Cường khép kín bao nhiêu thì khi chat em lại mở lòng bấy nhiêu. Có một lần tôi đùa “Khi chat sao em tám dữ quá!”, Cường chỉ cười buồn “Vì ở ngoài em đâu có cơ hội nói đâu anh...”

Những lời tâm sự của em làm tim tôi quặn thắt. Một con người không bị câm mà lại không có cơ hội được nói? Vì mỗi lần em nói thì người ta lại nhìn em như một sinh vật quái dị và đáng ghê tởm. Dù đã dậy thì từ lâu

nhưng giọng nói em không trầm đi như những đứa con trai bình thường khác, ngược lại âm sắc càng cao như giọng con gái. Người ta đánh giá em qua giọng nói ngay trước khi hiểu được con người em. Cường sợ chính giọng nói của mình, em kể với tôi đã có lần em cào xước cổ họng mình tới rướm máu.

“Em điên quá!”, tôi gõ mạnh bàn phím như muốn hét lên, “Tại sao lại làm chuyện ngốc nghếch thế?”

“Giọng nói với những đứa con trai khác là một thứ sở hữu rất hiển nhiên, trong khi đối với em nó lại là một đặc ân lớn... Tại sao ông trời lại không cho em một thứ rất bình thường như thế?”, Cường gõ một dòng rất dài như trút cả nỗi lòng. Tôi suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời.

“Nghĩ xem những người khiếm thị, khiếm thính, họ cũng đâu có được những thứ mà người khác cho là rất bình thường? Nhưng họ vẫn tràn đầy nghị lực sống đó thôi!”

“Nhưng xã hội thương cảm cho khiếm khuyết của họ, còn ai sẽ thương cảm cho em hả anh?”

Ai sẽ thương cảm cho em? Sự xa lánh của mọi người đối với em, hay chính nỗi sợ hãi của em với người khác khi họ nghe thấy giọng nói của mình, đã làm em co rút vào cái vỏ ốc tự tạo của tâm hồn. Suốt những năm cấp hai, cấp ba, em không có lấy một người bạn thân. Nỗi cô đơn đã trở thành người bạn thân vô hình duy nhất mà em có.

Từ khi biết đến internet, một thế giới ảo nơi con người giao tiếp với nhau bằng những dòng chữ chứ không phải giọng nói, em mới có thể tìm được xứ sở bình yên của mình. Trên internet, em có thể trò chuyện, có thể cười, có thể có nhiều người bạn mà không sợ họ e ngại hay chế giễu. Internet là nơi duy nhất em cảm thấy tự do.

“Có phải vì thế mà em ít chịu gặp anh ở trường hơn ở trên mạng?” - Tôi chợt hỏi.

“Không! Em chỉ sợ nếu anh hay gặp em ở trường, người ta lại đồn anh cũng là gay thì chết...”

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi gõ.

“Cũng chẳng sao! Vì anh thật sự là gay mà.”

Một sự im lặng đáng sợ từ phía bên kia. Tôi buzz em, nhưng chẳng có tín hiệu hồi đáp. Lẽ nào Cường nghĩ tôi chỉ đang nói đùa? Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh em, cậu nhóc có đôi mắt sâu trong veo và sâu thẳm như hồ thu và mái tóc mềm phủ nghiêng nghiêng trước trán. Rồi tôi cúi xuống bàn phím, gõ cẩn thận như đang nâng niu từng con chữ thay cho lời nói.

“Anh thích em.”

Cường vẫn không trả lời. Nỗi lo lắng trong lòng tôi lại tăng lên gấp bội. Đáng lẽ tôi nên dành một thời điểm khác thích hợp hơn để nói ra tình cảm giấu kín trong lòng bấy lâu nay, kể từ ngày đầu tiên tôi gặp em ngồi học bài trên ghế đá. Có thể em sẽ nghĩ tôi chỉ tội nghiệp em nên mới nói thế? Có thể em nghĩ tôi nổi hứng chọc ghẹo em như những thằng bạn tôi trước đây? Tôi đứng lên khỏi máy tính, đi qua đi lại như một thằng điên. Bỗng âm thanh thông báo dòng chat mới vang lên, tôi vội vồ ngay lấy cái màn hình. Và tôi không thể tin vào mắt mình khi nhìn vào dòng chữ em vừa gõ.

“Em xin lỗi. Em không phải là gay.”

Không thể nào! Làm sao có thể như thế? Tim tôi đập loạn nhịp. Tôi không tin. Mọi thứ về con người Cường đều nói với tôi rằng em cũng giống tôi. Nào là em không thích thể thao, chỉ thích đọc sách. Em lại là một cậu bé đa cảm, mỏng manh và dễ tổn thương. Và điều rõ ràng nhất chính là giọng nói của em. Vậy mà giờ em lại nói với tôi rằng em không phải là gay?

“Anh không tin hả?”, Cường gõ hình mặt cười, nhưng sao tôi cảm thấy nụ cười đó buồn đến lạ, “Ai cũng nghĩ em là gay vì giọng nói của em. Nhưng sự thật là... em không phải. Em thích một cô bạn, anh à...”

Đến khi đọc tới những chữ cuối cùng, tôi thấy mặt đất dưới chân mình đổ sập. Tôi như bị hút vào một cái hố sâu vô tận, rơi mãi vào bóng đêm không cùng.

Những ngày sau đó, tôi không lên mạng vào buổi tối để chat với Cường nữa. Khoảng trống trong lòng tôi mà em đã lấp đầy bao ngày qua, giờ như bị khoét rộng thêm. Không phải lỗi của Cường, mà là do chính tôi đã quá ảo tưởng và theo đuổi một thứ tình cảm không hề có thật. Mỗi đêm, tôi đối mặt với nỗi trống vắng trong tâm hồn khi ngồi lặng lẽ trong căn phòng tối, giam mình giữa bốn bức tường lạnh lẽo. Nhìn cái màn hình máy tính lặng câm mà chỉ muốn được nhào tới online, để nói chuyện với em, để thấy em cười dù chỉ qua những icon bé nhỏ. Nhưng tôi đã kiềm nén ham muốn đó. Giờ chat với Cường tôi cũng chẳng biết nói gì, hơn nữa, sẽ lại càng làm thứ tình cảm đơn phương trong tim tôi thêm mãnh liệt một cách vô ích mà thôi.

Tránh online trên mạng, nhưng tôi không thể tránh mặt Cường ở trường. Em đợi tôi giờ ra về, rủ tôi đi đâu đó nói chuyện. Nhìn ánh mắt khẩn nài của em, tôi không thể chối từ.

Tôi chở em đi trên con đường gió lộng. Những đám lá vàng độ cuối thu rơi lả tả như một trận mưa. Bầu trời sắp vào đông khoác một màu u ám và xám xịt buồn hiu hắt. Chúng tôi cứ lặng im đi qua hết con đường này tới con đường khác, hết góc phố này tới góc phố khác. Cuối cùng, em là người phá vỡ sự ngột ngạt giữa cả hai.

- Anh vẫn buồn vì em à?

- Không, anh có buồn gì đâu - Tôi nói dối một cách vụng về.

- Sao mấy bữa nay anh không lên mạng?

- Dạo này kiểm tra giữa kì nhiều quá, anh bận học mà... - Tôi chối với một lý do chính đáng. Sự thật là tôi có học hành được gì khi trong đầu lúc nào cũng vương vấn hình bóng của em.

- Em xin lỗi! - Cường khẽ nói.

- Xin lỗi? Chuyện gì mới được? - Tôi cố rặn ra một nụ cười - Anh mới là người phải xin lỗi! Anh đã nhìn em theo cách mà tất cả mọi người nhìn em, anh đã nghĩ em cũng là gay... Anh tặc thật! Vậy mà anh tưởng là anh hiểu em hơn người khác...

Cường không nói gì. Lúc ấy, tôi chỉ muốn quàng tay ra sau, kéo tay em ôm lấy hông tôi, để đầu em dựa vào lưng tôi. Nhưng tất cả mãi chỉ là một giấc mơ không thể trở thành sự thật. Nén tiếng thở dài, tôi cố làm em vui bằng vài câu pha trò nhảm nhí.

- Nghĩ cũng tếu ngoe thật ấy nhỉ? Nhìn anh manly thế này, lại là đội trưởng đội bóng rổ, đồ đũa nào nghĩ anh là gay! Còn em suốt ngày bị gọi là pê đê hóa ra lại là con trai chính hiệu! Thật là bó tay đời!

- Anh không buồn em thật chứ?

- Nhảm quá cái thằng này! Đã bảo là có buồn gì đâu mà cứ hỏi hoài! Kể anh nghe về cô bạn em thích đi!

Cả chiều hôm đó chở em đi trên phố, tôi lắng nghe em nói về một người con gái em thầm yêu đã ba năm trời. Đó là nhỏ bạn học cùng cấp hai, bây giờ cũng đang học chuyên văn ở một trường cấp ba khác. “Huyền rất dịu dàng và nữ tính”, “tóc bạn ấy dài và mượt lắm anh!”, từng lời của Cường chui vào tai này rồi trôi ra tai kia, tôi chỉ gật đầu chiếu lệ. Em nói như chưa bao giờ được nói, về một tình yêu giấu kín không dám thổ lộ suốt một thời gian dài. Mỗi khi đọc truyện *Hoàng Tử Bé*, Cường lại thấy mình giống cậu Hoàng Tử kia, dù phiêu lưu khắp các tinh cầu trong vũ trụ bao la, vẫn không bao giờ quên bóng hình nụ hồng mà cậu yêu tha thiết.

- Anh biết Hoàng Tử Bé đã nói gì với người phi công mà cậu ấy gặp trên sa mạc không? - Cường đọc nguyên văn một câu trong sách - “Khi một người yêu một đóa hoa duy nhất trong hàng triệu triệu ngôi sao, thì chỉ nhìn những ngôi sao là đủ làm cho anh ta hạnh phúc.”

Đến khi hoàng hôn đã buông xuống, tôi mới chờ Cường về. Đến trước cửa nhà, em nói tôi đợi một chút, rồi chạy vào trong và lấy ra một quyển sách đưa cho tôi. Đó là cuốn *Hoàng Tử Bé*.

- Em đã hứa là sẽ tặng anh cuốn sách này! - Em nhìn tôi, nhưng tôi lảng tránh ánh mắt của em. Tôi cảm ơn em, bỏ cuốn sách vào cặp mà không hề có ý định sẽ đọc một trang nào.

*

“Em được trường cử đi thi thuyết trình văn cấp thành phố!”, Cường nhắn tin cho tôi rất muộn vào một buổi tối, “nhưng có lẽ em sẽ từ chối...”

“Em sợ mọi người sẽ nghe thấy giọng nói của mình?”, tôi trả lời rất nhanh, “Đã đến lúc em phải tập đối diện với bản thân. Nếu em căm ghét ngay chính em thì không ai có thể yêu thương em cả.”

Tôi không biết Cường đã quyết định như thế nào, vì từ hôm đó tôi không gặp em cả trên trường lẫn internet. Mỗi khi tôi nhắn tin cho em, em chỉ trả lời qua loa là đang bận. Nhưng thật bất ngờ, một buổi chiều tan trường, em đứng đợi tôi trước cổng, hỏi tôi có rảnh vào sáng ngày mai để đi cổ vũ cho phần thi thuyết trình của em không.

- Rảnh, rảnh chứ! Anh sẽ tới sớm! - Tôi gật đầu lia lịa, quên mất tiết buổi bóng rổ cùng với những lời la rầy của thầy thể dục mà chắc chắn tôi sẽ hứng chịu nếu chuồn buổi tập.

Cường mỉm cười với tôi, nụ cười rạng rỡ nhất mà tôi từng thấy. Tự nhiên tôi thấy lòng mình dịu lại, nỗi đau bao ngày qua như tan ra trong ánh nhìn lấp lánh niềm vui của em, khác xa với đôi mắt lạnh lẽo ngày đầu gặp gỡ. Và tôi bất giác nhận ra chỉ cần được nhìn thấy gương mặt ngập tràn hạnh phúc của em, đối với tôi đã là quá đủ...

Sáng hôm sau, tôi ngồi cạnh em trong hội trường Sở Giáo dục đông nghẹt học sinh và giáo viên, chờ đợi tới lượt thi. Cường có vẻ lo lắng và bồn chồn không yên, cứ quay đầu ngó quanh quất, chốc chốc lại nhìn

xuống tờ giấy lấm nhấm bài thuyết trình. Nhìn bàn tay em run run ướt đầm mồ hôi mà tôi chỉ muốn nắm lấy trấn an nhưng không thể. Cuối cùng cũng tới phần thi của Cường, em giật mình đứng dậy, tôi chỉ kịp vỗ vai em động viên trước khi Cường bước lên sân khấu.

Tôi không rời mắt khỏi em ngay khi bắt đầu bài thuyết trình, chỉ mong nếu em bắt gặp ánh mắt của tôi sẽ đỡ lo lắng hơn. Đúng lúc giọng em vừa vang lên, khắp hội trường rì rầm tiếng xì xào bàn tán. Cường có vẻ lúng túng phần đầu, nhưng em vẫn bình tĩnh tiếp tục. Có lẽ em đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ thời gian qua. Giọng nói trong veo, luyến láy và truyền cảm của em dường như đã dẫn cuốn thính giả vào bài nói. Nhưng thắng đâu đó tôi vẫn nghe thấy những tiếng cười rúc rích không yên.

Cường kết thúc bài thuyết trình một cách tốt đẹp. Tôi vỗ tay to nhất, cười tươi khi em bước xuống sân khấu. Em ngượng nghịu đón nhận những tràng pháo tay và nháy mắt với tôi.

Lúc ra về, nhiều ánh mắt hiếu kì và ngón tay chỉ trỏ hướng theo em khi chúng tôi lấy xe ở bãi. Em giữ thái độ bình thản, tỏ ra chẳng quan tâm và trèo lên sau xe tôi. Nhưng khi chúng tôi chạy ra cổng thì bắt gặp một đám con gái đang đứng trò chuyện bên ngoài.

- Thăng Cường đó pêđê thật mà ạ! Vậy mà hồi cấp hai học chung với nó có tin đồn nó thích tao nữa mới nhảm chứ! Nếu có đi đâu chung chắc người ta kêu là hai chị em quá!

Người nói câu đó là một cô bé có mái tóc dài đổ mướt xuống bờ vai. Cả đám con gái phá ra cười ầm ĩ. Cường nhìn sững cô bé, bàn tay vịn hông tôi bầu mạnh tới mức tôi muốn hét lên.

- Đi đi anh... nhanh lên... - Cường nói giọng vỡ vụn như muốn khóc. Tôi kinh ngạc ngó đứa con gái kia, rất giống với những gì Cường miêu tả về người em thầm yêu, cũng đang học chuyên Văn ở một trường khác. Lẽ nào...

Tôi chở em về tận nhà, trên đường đi dù tôi có hỏi gì em cũng một mực im lặng. Em gục đầu vào vai tôi, thỉnh thoảng run lên như khóc. Tôi chỉ cố nói những lời an ủi vô nghĩa, dù biết sẽ chẳng thể nào làm lành được vết cứa đau nhói trong lòng em. Em có thể tỏ vẻ hững hờ khi cả thế giới cười nhạo mình, nhưng lại hoàn toàn sụp đổ khi nghe chính những lời chế giễu quen thuộc từ người em yêu trợn trái tim.

Nhà em im ắng không một bóng người, có lẽ ba má em đã đi làm hết. Tôi đưa Cường lên phòng, giữ chặt đôi vai gầy và nâng đầu em lên. Nỗi bức tức không hiểu từ đâu tuôn ra, tôi nói như hét.

- Nhìn anh này! Con bé đó không xứng đáng được em dành nhiều tình cảm như vậy, hiểu chưa? Đó chỉ là một đứa nông cạn mà thôi! Quên nó đi!

- Anh câm ngay! - Cường đột nhiên quát lớn - Đừng nói như vậy về Huyền! Anh nghĩ anh hiểu gì về bạn ấy? Hả?

Tôi sững sờ, bàn tay níu vai em rớt xuống, buông lỏng. Em chưa bao giờ nói nặng lời với tôi như thế. Vì một người con gái khác ư? Tôi làm sao thế này? Ghen tức? Buồn bã? Giận hờn? Tôi lấy quyền gì mà được phép có những tâm trạng đó? Em có yêu tôi đâu...

- Em... em xin lỗi! - Cường bỗng lấy hai tay bưng mặt, nước mắt tràn ra như suối. Người em rung lên theo từng tiếng thổn thức, dáng vẻ ấy làm tôi đau, đau đến tận cùng. Mặc kệ lý trí, tôi ôm chầm lấy em, siết chặt. Thình lình, Cường ngồi thẳng dậy, nhìn chăm chăm vào mặt tôi. Rồi em lao đến, bờ môi em chạm vào môi tôi. Thời gian như ngưng đọng trong giây phút ấy. Giấc mơ bấy lâu của tôi trở thành sự thật, nhưng liệu đây có phải là sự thật mà tôi mong muốn hay không?

- Không!

Tôi sững sốt xô em ra, nhưng em lại nhào tới cầm lấy tay tôi, cầu xin trong nước mắt.

- Em xin anh! Hôn em đi! Cho em biết em không phải là một đứa con trai... em không phải...

- Đồ ngu! Em biết em không phải là gay! - Tôi gào lên như điên dại - Dù không một ai trên cái thế giới này thừa nhận em, thì em cũng không thể chối bỏ sự thật đó!

- Nhưng như vậy thì sống để làm gì, anh? - Cường nói trong tiếng nấc nghẹn ngào - Con trai không coi em là một phần của bọn nó, con gái không chấp nhận em. Và em biết thậm chí nhiều gay cũng không thích những đứa nói giọng eo éo như em. Giờ anh bảo em phải sống như thế nào? Ai cho em được sống đây?

Tôi lặng im ngồi cạnh em, để mặc em khóc cho thỏa, thỉnh thoảng lại đưa cho em khăn giấy, hoặc vỗ nhẹ vai an ủi. Ánh nắng trưa gay gắt len lỏi qua tán cây ngoài cửa sổ, đổ những đốm lung linh trên bức tường. Một cơn gió mát hiêm hoi lùa vào phòng, thoảng theo hương hoa sứ thơm nồng ngây ngất. Tôi cảm thấy bình yên đến kì lạ khi em ngủ quên và dựa đầu vào vai tôi. Và tôi chợt hiểu mình cần phải làm gì. Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ có được một góc nào trong trái tim em, nhưng tôi có thể giúp hàn gắn những vết rạn vỡ cho trái tim ấy.

Tôi quàng tay qua ôm em vào lòng lần cuối. Ngủ ngoan nhé, Hoàng Tử Bé của tôi.

*

Giải bóng rổ thành phố cuối năm học đó, đội trường tôi có một thành viên tuy mới tham gia nhưng đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Đó là một cậu nhóc lớp 10 có mái tóc mềm vắt nghiêng nghiêng qua trán và đôi mắt đen sâu thẳm. Tuy có thân hình nhỏ nhưng với khả năng di chuyển cực kì nhanh và linh hoạt, cộng thêm tuyệt chiêu ném 3 điểm bách phát bách trúng, tuyến hậu vệ của đội trường tôi đã trở nên cực kì đáng sợ trong mắt các đối thủ.

Cậu nhóc đó, không ai khác, chính là Cường pê đê ngày xưa, dù bây giờ chẳng ai gọi em bằng cái tên ấy nữa. Sau chuyện ở buổi thi thuyết trình văn, tôi đã đề nghị Cường tập bóng rổ. Dù lúc đầu còn ngần ngại vì chưa bao giờ chơi thể thao, thể chất lại ốm yếu, nhưng Cường dần trở nên quyết tâm đến kì lạ với môn này. Tôi tập với em mỗi buổi sáng trong nhà thi đấu trường, em còn tập thêm ở nhà những chiều rảnh rỗi. Thời gian đầu, mọi người vẫn giữ ánh mắt dè bieu và giễu cợt khi Cường chơi bóng. Nhưng dần chính họ đã phải trố mắt ra, thậm chí cả tôi cũng kinh ngạc không kém, khi Cường bắt đầu bộc lộ những tiềm năng ẩn giấu với trái bóng màu da cam. Tốc độ di chuyển cùng kĩ thuật dẫn và ném bóng từ xa của Cường phát triển nhanh tới mức tôi không ngờ tới. Em gia nhập đội bóng rổ trong vị trí dự bị và được chơi trong tuyến chính thức khi trường tôi tham gia giải toàn thành.

Và như một phép màu, trận chung kết năm đó, đội trường tôi đã giành được cúp vàng sau khi đánh bại đương kim vô địch Lê Quý Đôn của năm ngoái. Không kể sao cho xiết nỗi hân hoan và vui sướng tột cùng của đội bóng, thầy thể dục và đám cổ động viên đang hò hét điên cuồng. Men chiến thắng ngất ngây trong lòng khi tôi nắm chặt chiếc cúp, với những đồng đội và bạn bè cười nói rộn rã xung quanh. Tôi muốn chia sẻ niềm hạnh phúc này với Cường, nhưng chợt nhận ra em đã đi đâu mất.

Tôi đưa mắt kiếm tìm giữa đám đông hỗn loạn. Và kia, ở một góc yên tĩnh đằng xa, Cường và Huyền, người bạn gái em yêu đang đứng với nhau. Dường như Huyền là người chủ động bắt chuyện, trông cô bé có vẻ bẽn lẽn, còn Cường lại tỏ vẻ hết sức ngỡ ngàng. Dù không thể nghe được họ nói gì, nhưng tôi biết chắc rằng Huyền sẽ không bao giờ nghĩ Cường là pê đê chỉ vì giọng nói của em nữa. Kế hoạch của tôi đã thành công, Cường đã có được điều em khao khát.

Vậy còn tôi?

Chiếc cúp trong tay tôi sao mà nặng nề đến lạ. Niềm vui chiến thắng chợt vơi đi. Chỉ còn nỗi buồn mênh mang như vừa mất đi một thứ gì quý

giá.

Nhưng trông kia, Cường đang cười rạng rỡ. Chẳng phải tôi đã tự nhắc mình bao lần đó sao? Rằng em cười, nghĩa là tôi hạnh phúc.

Có lẽ, tôi sẽ bắt đầu đọc cuốn sách *Hoàng Tử Bé* em tặng ngay ngày hôm nay.

*

Hoàng tử bé cuối cùng đã trở về tinh cầu của mình, với nụ hồng em yêu và những hạt cây bao báp đã không còn mọc rễ để hủy hoại hành tinh nữa. Chỉ còn lại một người cứ hằng đêm lại đưa mắt ngắm nhìn những vì sao...

Exception

Valen

Câu chuyện được dựng nên từ những chi tiết có thật ở thành phố Vũng Tàu, nơi tôi trải qua thời cấp ba đầy kỉ niệm. Thú thật... tôi là kẻ không muốn bị gò bó trong một khuôn mẫu nào cả, nên thường tìm một cách giải quyết khác người và hay là ngoại lệ của lớp. Đó là ý tưởng cho câu chuyện này, cũng là câu chuyện “khác mình nhất” mà tôi từng viết nên!

À quên! Nếu trong các bạn có ai đọc truyện này mà đã, đang hoặc sẽ ghé qua thành phố biển đó, nhớ thử tìm xem tiệm hoa tôi nhắc đến trong truyện là ở đâu nhé!

*

- Ê Chó, Mob không mà?

Lu nháy mắt, chỉ cần chờ tôi gặt đầu cái rụp là lôi đi ngay. Lu tên thật là Toàn, học tự nhiên rất giỏi, và quay bài cũng thuộc hạng nhất nhì khối. Lúc trước dốt Hóa, nhỏ Mầm lớp trưởng kéo tôi đến học một lớp phụ đạo ở trường vào buổi chiều, nhờ vậy mà biết Lu tới bây giờ.

Trước cổng trường là một gian hàng nhỏ của Mob, công ty bán lẻ kem và thức uống nhẹ. Sau mỗi chiều học kèm, dù trễ tới đâu thì bọn tôi vẫn ghé qua trước khi về. Lu rất thích cappuccino, trong khi tôi không đụng tới một giọt cà phê nào. Không giống như khoảng thời gian đầu, bây giờ Lu thường đến nhà đèo tôi đi học mỗi sáng chiều, còn tôi thì chờ cậu ấy về hết đoạn đường cũ. Nghĩ cũng kì lạ thật, lịch học của chúng tôi hoàn toàn trùng

khớp, nên lúc nào hai thằng cũng lon ton với chiếc xe đạp quen thuộc. Dù không tin vào số mệnh, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn tự hỏi rằng chẳng biết ông Trời có sắp đặt chuyện này hay không nữa.

- Ê Chó, mày lại ăn kem nữa hả?

Lu hỏi một câu có vẻ hơi dư thừa.

- Ừ, dĩ nhiên rồi!

- Lúc nào mày cũng chỉ có món đó thôi à, ăn dư quá bị gọi là Chó là đúng rồi!

- Chứ không phải mày cũng chỉ uống một loại cappuccino đó sao?

Tôi nhúu mày bẻ lại, khiến Lu đơ mặt một vài giây, rồi cùng cười phá lên như thường lệ. À quên, cái biệt danh của tôi là vì sở thích chocolate mà ra. Có một lần, cả lớp kéo nhau ra Mob sau buổi lễ 20 tháng 11, lúc gọi món, chưa kịp nói hết chữ thì không hiểu sao bị sặc nước bọt, đáng lẽ là kem chocolate thì tôi lại bật ra câu “kem Chó” cùng liên khúc hắt xì ngay đằng sau, cái tên “Chó” ra đời như thế đấy. Còn Lu lại vào hoàn cảnh khác, do vai diễn cún con quá đạt trong đợt văn nghệ mừng xuân năm lớp mười mà chết luôn cái biệt danh. Nhiều khi thấy chúng tôi đi với nhau, bạn bè vẫn đùa: “Nhìn kìa tụi bay, cặp Dog lại đi rông kìa!”

- Ê Chó, mày có tính học lý ông thầy Cẩm không? - Lu hỏi, lắc lắc ly cà phê đang uống dở.

- Tao không biết nữa, chưa dự tính gì, ở nhà chơi không sướng hơn à!

Nghe tôi nói thế, Lu cắn nhần:

- Lo học đi mày! Bấm sinh đã ngu rồi còn không chịu siêng đi một tí! Mười hai rồi đấy, bộ mày tính học xong cấp ba ở nhà bán vé số hả!

Tôi thở dài:

- Mày nói cũng phải! Mà nghe nhỏ Mắm nói học bà Thực được hơn mà!

- Thôi đi! - Lu xua tay, uống thêm một tí cà phê rồi nói tiếp - Đi học cha Cầm với tao đi, ông ôn thi sát hơn!

- Mà chờ tao tí đã! - Tôi cạo nốt cây kem rồi thanh toán trả lời - Mà học lúc mấy giờ vậy, giờ này vô ông còn nhận không?

- Được mà, lo gì, ai chứ Cầm dễ lắm, tối nay tao sang nhà chờ mày đi!

- Ủ, mà mấy giờ?

- Để coi - Lu hút sạch ly cappuccino, suy nghĩ giây lát mới đề nghị - Sáu giờ đi!

- Học sớm vậy! - Tôi la lên.

- Cứ bình tĩnh! - Lu nhăn mặt - Tao tính tối nay sang chờ mày đi ăn rồi đi mua nón luôn, phải kiếm cái gì đi chơi Noel chứ!

- Dạo này lo ăn diện quá ta! Mày để ý đứa nào hả? - Tôi nháy mắt.

- Im đi, đồ đàn bà nhiều chuyện! - Lu ra lệnh.

Tôi cười sặc sụa, hỏi dồn:

- Là con nào, là con nhỏ nào vậy mày nói đi!

- Là mày đó, đồ đàn bà nhiều chuyện!

Lu phá lên cười. Thực tình tôi ghét Lu nói cái cụm từ “Đồ đàn bà nhiều chuyện” lắm.

- Mày! - Tôi thực nhẹ cùi chỏ vào sườn Lu - Không có gọi tao bằng cái khi gió đó nữa à nha!

- Biết rồi biết rồi! - Lu nhìn đồng hồ rồi đề nghị - Ra Bãi Trước tí đi mày, mới có bốn giờ, còn sớm mà!

Tôi kéo tay Lu sang nhòm để xác thực thời gian, mới chịu gật đầu leo lên xe bắt đầu chuyển đi. Về phía núi Nhỏ, con đường biển chiều mát mẻ và

nhộn nhịp, gió ulla qua những tán cây cao ào ào không dứt, lẫn trong tiếng sóng vỗ òa trên bờ đá. Bất chợt, tôi cảm thấy khung cảnh quen thuộc này thật đẹp và tươi sáng, như cái nhìn của vị khách du lịch mới đến đây lần đầu.

- Ê mày, đẩy phụ tao cái coi!

Lu ra lệnh, mà không nói thì tôi cũng sẽ làm thế, tới đoạn dốc cao rồi, làm sao mà Lu chở được cơ chứ!

- Tao đang đẩy nè, mày tính thả dốc Nghinh Phong luôn à?

- Chứ còn gì nữa! - Lu lập tức đáp lại - Không thả thì phí lắm mày ơi!

Không nói thêm gì, chúng tôi hì hục cùng nhau cho đến khi nó hiện ra ngay trước mặt. Dốc Nghinh Phong giống như ranh giới giữa hai con đường biển, bờ thoải là Hạ Long, bên dốc hơn là Thù Vân. Nơi này rộng và ít xe qua lại, thật lí tưởng cho việc thả phanh.

- Aaaaaaaaaa...

Cả hai chúng tôi cùng nhau la lên suốt quãng đường thả dốc, hết những kẻ mê tốc độ, yêu thích cảm giác sáng khoái khi gió lùa qua mọi góc ngách trên cơ thể.

- Đã quá mày ơi! - Lu hét to.

- Còn phải nói! Aaaaaaaaaa...

- La cái gì, giống trốn trại quá đi!

- Chứ không phải mày cũng vừa la à!

...

Sáu giờ chiều, Lu sang nhà chờ tôi đến một tiệm cơm chay tên Âu Lạc Đà Lạt, gần cái cột “Tổ quốc ghi công” nổi tiếng hoành tráng nhất Việt Nam. Điều đầu tiên khiến tôi bất ngờ khi vừa bước vào nơi này là toàn bộ

nhân viên đều là nam, ai cũng cao ráo, đẹp trai và rất “biến”. Điều thứ hai: thức ăn ngon, rẻ, ngay cả cách trang trí cũng đủ làm cả hai nuốt nước miếng ừng ực. Cuối cùng là chúng tôi, nói chuyện cười đùa như bữa cơm gia đình thực thụ. Sau khi trả tiền, cả hai đến shop nón Hoàng Bảo, nơi thường xuyên cập nhật những mẫu nón lạ và đẹp, lẽ dĩ nhiên là giá cũng rất mềm. Tôi chọn cho Lu cái nón hip-hop màu đen trên cùng, trong khi cậu ấy trùm lên đầu tôi một chiếc mũ len trắng vừa khít. Lúc ra quầy, chị nhân viên nhìn chúng tôi bằng ánh mắt rất kì lạ, rồi bất chợt ngoắc hai đứa:

- Chị hỏi nhỏ tụi em cái này, đừng có la lên nha!

Chúng tôi đồng ý, cả ba cái đầu chụm sát vào nhau:

- Bọn em là người yêu của nhau hả?

Lu và tôi nhìn nhau há mồm, cứng họng, quay sang lắc đầu lia lịa. Trên quãng đường còn lại, nó thật thú vị để tám nhảm, chắc do chúng tôi thân quá mà thôi. Lớp học kết thúc khoảng chín giờ tối, hai thằng quyết định ghé qua shop một lần nữa, để mua cho Lu thêm một đôi găng tay hở ngón. Khi tính tiền, bọn tôi và chị nhân viên cứ nhìn nhau cười khúc khích, vui quá đi mất!

Ngày 24, tôi đạp xe chở Lu lòng vòng trên những con đường sáng rực ánh đèn trang trí, những bản nhạc mừng Chúa Giáng sinh, và mấy đứa bé mặc áo Ông già Noel tung tăng múa hát tại nhà thờ Vũng Tàu, nơi cả hai nán lại để xem văn nghệ. Đang đứng gần gốc cây thông Giáng sinh, bất chợt Lu lôi tôi ra ngoài.

- Mà bị gì vậy, tao đang coi ca nhạc mà? - Tôi cáu.

- Nghe làm cái gì! - Lu ngồi sẵn trên yên sau chiếc xe, ngúng nguẩy - Chở tao ra công viên đi, tao vừa nghĩ ra một trò đại dột đây!

- Mua cho tao cây kem chocolate đi rồi tao chở ra! - Tôi cười đều.

- Rồi rồi, được rồi, ra đó tao mua cho hai cây luôn!

Tôi hí hửng leo lên xe, vừa đạp được một tí thì Lu phản nản:

- Chạy chậm chậm thôi, nhanh quá vậy!
- Để làm gì mà?
- Thì để chơi trò đại đột tao vừa nghĩ ra chứ sao?
- Mà vừa nghĩ ra cái khi mốc gì thế? - Tôi hỏi.
- Tao với mày thử làm couple của nhau đi!

Kétttttttt! Tôi siết thắng, quay lại trợn mắt:

- Hả! Mày nói thật không đó!
- Làm gì mà giương mắt ếch lên nhìn tao thế! - Lu nhúu mày - Thử thôi chứ có thật đâu mà lo!
- Tao không thích! - Tôi từ chối thẳng thừng.
- Đi mà! - Lu năn nỉ - Rồi hết hạn tao sẽ kiếm cho mày cái cặp kính áp tròng màu xanh lục được chưa!
- Ê ê, cái vụ này được à nha, ừ tao đồng ý! - Tôi cười tươi, hí hửng như con nít sắp được quà - Mà thời hạn là bao nhiêu vậy!
- Thấy kính là khoái chứ gì! - Lu kéo dài, suy nghĩ một chút - Hai tuần thôi!
- Ờ, nhớ đó nha! - Tôi đe - Sau hai tuần mà không có kính là tao múc mày đó! Mà ý tưởng này là mày lấy từ bà thu ngân hôm bữa hả?
- Sao người đàn thôi như mày lại có thể đoán ra vậy nhỉ!

Tôi tức mình trả đũa, rồi cùng Lu qua những góc phố nhộn nhịp, vẫn cười đùa vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra. Lúc về, cả hai còn kịp ghé qua Mob để mua ốc quế chocolate và cappuccino để dùng chung với nhau, coi như là phương trình đầu tiên của chuỗi phản ứng “Love Game”.

...

- Ê Chó, tao có nên xưng mày tao với mày nữa không ta?

- Tao không quan tâm chuyện đó!

- Chạy chậm chậm thôi, tao hỏi thêm cái này coi! - Lu cắn nhần.

- Ừ rồi, mày hỏi đi! - Tôi giảm tốc độ - Chín rưỡi rồi đó, học Cẩm về trễ thật!

- Nếu như... - Lu ngập ngừng - Nếu như tao với mày yêu nhau thì đứa nào làm em đứa nào làm anh ta?

- Tao không muốn làm em! - Tôi thở dài.

- Tao cũng vậy! - Cậu ấy thêm vào - Vậy đứa nào làm con gái đây?

- Bình đẳng đi mày ơi! - Tôi đáp ngay, câu hỏi này thật... vớ vẩn - Thế kỷ nào rồi hả!

Lu cười, rồi nói tiếp:

- Chạy chậm chậm thôi mày!

- Để làm cái gì! - Tôi phàn nàn - Giờ cũng... Nhột mày, bỏ ra coi!

Từ đằng sau, Lu giữ chặt eo, mặc kệ cho tôi giãy:

- Ngồi im cho ôm cái coi nào! Tao với mày đang yêu nhau mà!

Tôi bất đắc dĩ chịu trận, nó nhột nhột, tê tê làm sao ấy, cũng chẳng hiểu nổi nữa. Về đến nhà, Lu nhắn tin nói rằng lúc nãy ôm phê lắm, còn dám xưng là “Honey”. Mà chẳng biết thế nào tôi lại có thể cười được khi đọc cái tin đó cơ chứ! “Vo van, tao ngu day”.

Hôm sau, Lu đến kéo đi học từ tờ mờ sáng, tôi ngồi sau cứ ngáp dài ngáp ngắn, gật lên gật xuống mấy lần sém rớt xuống xe.

- Làm gì gật ghê thế mày?

Tôi uể oải:

- Buồn ngủ! Mà làm gì đi học sớm vậy, mới có năm rưỡi mà!

- Mệt! - Lu ngắt lời - Buồn ngủ thì ôm tao ngủ đi, không thôi lết xuống đường là không có tiền đèn đâu!

...Ừ! Tôi quàng tay qua eo, gục đầu vào lưng áo Lu ngủ mà không dẫn đo gì. Ấm lắm! Ấm hơn cả khi trùm chăn kín mít từ đầu đến chân trong những đêm mưa tầm tã. Lu chở tôi lang thang trên con đường vắng còn vương chút ánh đèn vàng, qua những góc phố khẽ vươn vai bắt đầu ngày mới. Gió thổi nhẹ, ghé vào những tán cây già cỗi, vươn tay ôm lấy mùi hương thoang thoảng từ tiệm hoa tươi quen thuộc... và cả hai thảng diên này nữa.

- Dậy đi mà!

Lu dừng xe trước một quán sáng ven lề, khí trời se lạnh làm chúng tôi càng thấy đói bụng. Ngồi sát bên nhau trò chuyện, ăn chung một tô bún riêu nóng thật to, tự nhiên tôi muốn cùng Lu thế này mỗi ngày: mỗi sáng chở nhau đi học, chiều lại lang thang bờ biển, giống như một gia đình bé nhỏ, một cuộc sống giản đơn, thoải mái. Sẽ thật tuyệt nếu Lu không thờ dài:

- Ê mà, đến tối hôm nay là hết hai tuần rồi đó!

Tôi ngừng nhai, giật mình quay sang mà không nói được câu nào. Lu vẫn cười tươi, dù tôi thấy rõ sự tiếc nuối trong đôi mắt cậu. Tôi tiếp tục nhai mớ bún trong miệng, cố gắng tổng thứ nhặt nhèo đó xuống bao tử rồi nhí nhố:

- Yeah! Yeah! Yeah! Sắp có kính rồi! Cấm xù nha mà!

Chúng tôi lại cười đùa, những nụ cười giả tạo, chỉ để che giấu đi một điều nhỏ nhoi rằng cả hai thật sự không muốn kết thúc, nhưng mà... thời gian trôi nhanh quá!

Giờ ra chơi ngày hôm đó, khi vừa cuộc bộ từ căng-tin lên tới hành lang lầu ba, đám bạn cùng lớp của Lu xông ào đến vây kín chúng tôi, lôi cậu ấy về cuối hành lang. Trong tích tắc, tôi ngỡ mình mất Lu, muốn nắm tay Lu giữ lại bên cạnh nhưng không đủ can đảm, chỉ biết hòa theo đám đông xem chuyện gì đang xảy ra như những kẻ khác, có lẽ tôi không thích chơi nổi. Bé Duyên, cô bé dễ thương nhất nhì khối mười đang đứng đợi cậu, cúi gằm mặt xuống lá thư đang cầm trên tay, ngay cả đứa ngu ngốc nhất cũng hiểu chuyện gì sắp sửa diễn ra, và thật khó khăn khi phải cố vũ dù đang rất đau lòng. Bé Duyên đỏ mặt, trao tận tay Lu. Cậu ấy từ từ mở ra xem, khẽ cười thật hiền với cô bé, lẩn trong đám người ồn ào kia. Tim tôi đập dồn muốn phá tung lồng ngực, chờ đợi những gì Lu sắp nói ra trong lo lắng và sợ hãi. Và nếu như... nếu như thôi, nếu như Lu từ chối cô bé, chắc tôi sẽ rất vui. Cậu ấy gấp lá thư lại và cẩn thận bỏ vào bao, giọng nói thật dễ chịu:

- Cảm ơn em nhiều lắm!

Ha! Thế là hết, tôi có là gì của Lu đâu mà lại dám nuôi hy vọng rằng cậu ấy sẽ từ chối, phải quay lưng đi thật nhanh để khỏi ai chú ý đến mình, bỏ lại Lu giữa đám đông đang vỗ tay xông ào, vì bản thân không đủ giỏi để giấu giếm thêm nỗi đau sắp sửa tràn khỏi đôi mắt, không chừng nó sẽ ào ra. Tôi không muốn chơi nổi giữa đám người nhiều chuyện đang vỗ tay ầm ầm.

- Nhưng anh xin lỗi, anh có người yêu rồi!

Tôi giật mình quay lại, ngỡ ngàng giống như bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía hai người. Lu xoa đầu cô bé, cười thật tươi, một nụ cười thật sự.

...

- Ê Lu, sao bữa nay mày từ chối con bé Duyên vậy?

Tôi ngồi sau xe đạp, cất tiếng hỏi khi cả hai cùng ra về sau buổi học hôm ấy. Lu im lặng một lát, rồi đáp lại:

- Thì không phải tao với mày đang yêu nhau hả! Chưa hết hai tuần mà!

Tôi bỗng dưng vui, thở phào rồi ôm lấy Lu:

- Ủ! Chưa hết hai tuần mà!

Lu không nói thêm câu nào, cứ thế chở tôi về đến tận nhà thật chậm... thật chậm, thậm chí còn không vượt đèn đỏ như mọi khi, cố gắng kéo dài thời gian... nhưng đường về ngắn lắm.

- Đến nhà mày rồi nè!

Tôi xuống xe, nhìn Lu nhưng không nói gì. Cậu ấy cũng lặng im hồi lâu, rồi bất chợt nhú mày:

- Nhìn gì, đang đòi cái cặp kính phải không? Đi vô nhà đi, tao không có thêm xù đâu!

- Đòi gì mày! - Tôi bào chữa - Mày làm như tao thêm lắm ấy!

- Ờ, không thêm thì thôi tao khỏi đưa! - Lu hí hửng.

- Ủ! Tốt hơn mày đừng đưa tao cặp kính đó!

Tôi đáp lại, Lu nín bặt không cười nữa, có vẻ như chúng tôi đều hiểu mình muốn gì, và cũng hiểu điều gì đang ngăn cản hai đứa đến với nhau. Đứng lặng một lúc, cậu ấy lại là người lên tiếng:

- Thôi mày vào nhà đi! Trưa rồi đó, còn phải ăn cơm nữa!

Tôi gật đầu, rồi quay lưng bước thật nhanh, vì ở lại thì cũng có gì xảy ra đâu.

- Ê Chó!

- Hả! Gì! - Tôi lập tức quay lại.

- Trưa nay ba giờ tao sang nhà mày chơi đó! - Lu lại cười thật tươi.

- Ủ, biết rồi! - Tôi cũng cười, cả hai dường như trút được gánh nặng mà chúng tôi đã đặt lên vai nhau từ bấy giờ - Về ăn cơm đi không mẹ la đó!

- Ủ, tao đi nha!

Tôi đứng trông theo cho đến khi Lu lẫn vào con đường đông đúc rồi mới vào nhà. Ăn cơm xong, tôi chạy tọt lên phòng và bắt đầu những giây phút chờ đợi hồi hả. Buổi trưa thật dài, mọi thứ xung quanh trở nên vô vị, những bản nhạc chán ngắt, chỉ còn tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ là vẫn sống động. Bất chợt, một nỗi lo thoáng qua bộ não phức tạp, nếu như... chỉ nếu như thôi, nếu như tôi và Lu quen nhau thì sao? Người ta lấy vợ, sinh con, giống như mái ấm nơi tôi chào đời và lớn lên, một cuộc sống bình thường. Còn chúng tôi, tôi có còn đủ sức chăm sóc cho Lu khi già yếu, hay tệ hơn là trở thành gánh nặng của Lu. Mà khoan hãy nói tới tuổi già, nếu cả hai quen nhau, liệu ba mẹ, bạn bè, thầy cô, những người bọn tôi yêu quý và yêu quý bọn tôi có chấp nhận một trường hợp ngoại lệ? Toán chỉ có đúng hoặc sai, Natri hoàn toàn không thể phản ứng với Kali, chẳng vận tốc nào có thể vượt qua ánh sáng, lịch sử đã viết làm sao thay đổi được. Lần đầu tiên trong đời, tôi lục tung đồng sách giáo khoa để tìm một thứ... tìm ngoại lệ!

Cuối cùng, ngoại lệ duy nhất là mấy quyển tập, thay vì những bài học thầy cô ghi trên bảng, nó lại là trang vở chi chút nét vẽ vờ, đường ca-rô, những thứ chính tay tôi viết nên, những thứ vớ vẩn. Thêm nữa là đồng bài tập Lu giao, chúng không có trong sách, đồng bài tập Lu tự nghĩ ra để đề phòng tôi xem sách giải. Đó là tất cả!

Tôi suy nghĩ, suy nghĩ, mãi cho đến khi có tiếng mở cửa phòng. Tôi giật mình quay lại, là Lu, ba giờ rồi sao, thời gian biết chạy đua từ khi nào vậy?

- Ê Chó, mày làm gì mà nhìn mặt ngu quá vậy?

Lu vẫn hớn hờ như mọi khi, vẫn nụ cười tươi, vẫn đôi mắt dị nhân bên đen bên nâu nhìn thẳng vào tôi.

- Làm gì kệ tao mày!

- Trời ơi, tao vừa mới vào thôi mà mày đã tươi rói như vậy rồi! Chắc là yêu tao thật rồi hả?

- Ừ!

Tôi phá lên cười, nhưng là giả dối, chẳng lẽ Lu không đủ nhạy cảm để nhận ra điều này sao? Tôi giỏi che giấu cảm xúc của mình từ khi nào thế?

- Ê mày, lấy cái quần bơi đi, chiều nay đi tắm biển! Nhanh lên đó, tao chờ ở dưới!

Năm phút sau chúng tôi bắt đầu chuyển đi, đập xe hướng ra bờ biển, xa khỏi khu dân cư đông đúc. Ngồi phía sau, tôi mong ngày hôm nay là mãi mãi, con đường này sẽ dài vô tận, tôi yêu Lu mất rồi!

Trên bờ biển, có hai thằng con trai ngồi sát bên nhau, trò chuyện thật vui vẻ, vì hết tối nay, mọi thứ sẽ trở lại như lúc chưa có gì. Bỗng Lu đứng dậy, nắm tay kéo tôi xuống nước, hôm nay là một chiều thật đẹp. Chúng tôi như những đứa trẻ nghịch ngợm, đuổi bắt, ôm chầm lấy nhau rồi ngã ùm xuống mặt biển êm. Dưới nắng chiều vàng và bọt nước văng tung tóe, Lu cười đẹp hơn cả thiên thần.

- Ê Chó, tao mới biết trò này vui lắm! - Lu bỗng nói, vuốt ngược mái tóc ướt sũng.

- Trò gì mày, dê nhau hả? - Tôi đùa.

- Mày điên à! - Lu cười - Tao đếm một hai ba rồi lặn xuống xem đứa nào nín thở lâu hơn!

- Tưởng gì, trò cũ rích mà mới mẻ cái khi gì! - Tôi cẩn thận.

- Đó là phần một thôi! - Lu tạt nước - Xong phần này rồi tao nói tiếp phần hai!

- Okay! - Tôi đồng ý không do dự, rồi bắt đầu đếm - Một... Hai... Ba!

Cả hai cùng hụp xuống, mở to mắt ra canh chừng đối phương. Bỗng Lu đưa tay sang bên eo... thọc lét, tôi không nhịn cười nổi, giãy đành đạch hết hơi bèn phải ngoi lên.

- Thằng khỉ gió, sao mày cù léc tao! - Tôi sặc nước, ho khụ khụ.

- Ha ha ha - Lu cười lớn - Phần hai đó!

- Mày thật là...

- Thôi đừng có giận! - Lu chu mỏ ra, nhìn yêu cực kì, ai mà giận nổi cơ chứ - Bây giờ để cho công bằng, lúc hụp xuống tao với mày nắm tay nhau luôn, được không!

Tôi gật đầu, cả hai cùng nắm tay nhau và hụp xuống lần nữa, cũng không quên giương mắt ếch ra đề phòng đối phương làm bậy. Tôi chợt nảy ra ý định trả đũa, đưa tay nhẹ nhàng sang nhưng bị Lu phát hiện. Cậu ấy lập tức kéo hẳn hai tay tôi ra phía sau, khép lại thành hình vòng tròn. Ở sát nhau như thế, tôi bất động và chờ đợi, hy vọng cậu ấy sẽ không đùa cợt, vì nó thật sự rất quan trọng với cả hai. Lu cũng ôm lấy eo tôi, đặt một nụ hôn thật sâu lên môi, ngọt hơn kẹo, gây nghiện hơn cả kem chocolate ở Mob. Điều sợ hãi cuối cùng cũng quá rõ ràng: Lu yêu tôi rồi!

Nằm dài trên bãi cát, chúng tôi cùng ngắm bầu trời xanh, Lu cất tiếng hỏi:

- Ê mày, tao hỏi thật nhé! Mày yêu tao rồi đúng không?

Tôi suy nghĩ một lúc, rồi quay sang nhìn Lu mỉm cười:

- Tối nay tao trả lời!

Chiều tàn, chúng tôi dắt bộ xe ra cổng, dừng lại ăn chút bánh cam nóng và uống ly nước sâm lạnh của mấy người bán hàng rong. Tôi chờ Lu về, thật chậm, để cậu ấy còn ôm nữa chứ!

...

- Ủa, sao dừng xe vậy? - Lu ngạc nhiên hỏi.

- Máy giờ rồi, đã hết hạn chưa?

Lu không cười nữa, và cũng chẳng nói gì, vậy là hai tuần đã hết thật rồi sao?

- Lu ơi!

- Ủ tao nghe nè! - Lu trả lời, giọng nghe buồn lắm.

- Tao yêu mày!

- Ủ, tao cũng vậy!

Lu chợt ôm lấy eo tôi, thật chặt, nhưng mà... làm sao điều đó có thể tiếp tục được!

- Tao xin lỗi! - Tôi gỡ nhẹ đôi bàn tay của Lu - Tao với mày nên trở lại người bình thường! Yêu con gái tốt hơn mày ạ, sau này còn phải lấy vợ sinh con! Cứ coi tao như người xa lạ đi, vậy nha!

- ...

- Tao muốn đi bộ về nhà, mày cũng nên về đi, coi như chưa có gì xảy ra hết, đừng để mình bị đối xử như sinh vật lạ!

Gần giọng, tôi xuống xe, chạy thẳng về nhà mà không thềm ngoảnh lại phía sau dù chỉ một lần, vì nếu làm như thế, tôi... sẽ lại yêu Lu, nỗi đau sẽ lại trào ra mất!

Những ngày sau đó, chúng tôi lảng tránh nhau mỗi khi tình cờ đối mặt, cả hai đã đủ xuất sắc để lạnh lùng rồi. Cuộc đời không có ngoại lệ!

...

Tôi đóng kịch thật tốt hơn một tháng trời, dù mỗi đêm cứ ngồi thần thờ suy nghĩ để tìm ngoại lệ cho bản thân, nhưng vẫn không thấy một lỗi ra nào cho kẻ tội đồ, đang co ro giữa bốn bức tường kỉ niệm. Đêm văn nghệ mừng xuân của trường, tôi lang thang trong đám người đông vui, hy vọng mình thấy khá hơn, hay chí ít là có thể cười thoải mái một lát. Ngồi xuống bồn

cây già nua, thưởng thức những tiết mục vô vị, tôi chẳng thể tìm lại được ngày xưa vô tư, dù chỉ một lần trong ý nghĩ.

- Sau đây là tiết mục piano của bạn Toàn lớp 12A1, với bài hát *Đồng thời!*

“À, Lu! Cậu ấy giỏi dương cầm lắm... Mà sao mình lại để tâm chuyện này thế nhỉ, quên đi!”

Tôi cố trấn an, bảo vệ mình khỏi Lu, khỏi tất cả những gì có thể khiến bản thân nhớ đến cậu ấy, nếu không sẽ lại yêu Lu mất! Trên sân khấu đẹp đẽ, Lu đã bắt đầu những lời hát đầu tiên rồi. Ánh mắt ngày xưa không còn nữa, nó lạnh, đượm buồn, và lạc lõng.

“Bài ca này xin dành

Tặng cho người xa lạ

Mà tôi trót thầm trao trái tim u buồn”.

“*Bình minh lại lên kìa*

Mà cứ sao tôi buồn

Được yêu và yêu người, là một tội lỗi sao?

Đừng vội nhắc đến tương lai sẽ thế nào nếu ta bên cạnh nhau

Yêu thì nên biết rằng trái tim yêu thôi.

Thời giờ biết cách trôi nhanh

Vậy thì yêu đi đừng lo lắng

Giống như nụ hôn dưới sóng xanh vô tư.

Chợt tiếng thở than trong bóng đêm:

Tôi muốn yêu giống như bao người

Được bên nhau mỗi sáng sớm se lạnh người nhớ không?

Được bên nhau những lúc chiếc xe chậm chậm mãi lăn bánh trên con đường.

Yêu nhé người, đừng lo chi ngày mai!”

Hả! Tôi giật mình, không dám nhìn lên trên. Tôi sợ Lu, sợ vì biết nó là của Lu dành cho tôi, những kí ức chưa hề phai nhạt. Đừng hát nữa, chúng ta không phải là ngoại lệ!

A! Tôi bật khóc, một chút thôi, chỉ đủ để biết con tim hóa đá vỡ vụn theo từng nốt nhạc, từng lời hát Lu dành cho mình. Lu nói đúng, và tôi thừa biết chúng không sai, nhưng mà... tôi muốn được bình thường như bao người khác.

Bản nhạc đã dứt, tôi lẻ loi ôm lấy bản thân, giữa tiếng vỗ tay la hét inh ỏi của đám đông, Lu cũng vào trong rồi, còn ai ở bên tôi nữa đâu. Đau quá, lại yêu Lu mất rồi, lại muốn được ở bên cậu ấy như những ngày giản đơn khi xưa... những ngày hạnh phúc, những ngày không phải đóng kịch, chỉ biết vô tư cười thả ga, những nụ cười thật sự. Ước có một phép màu xóa đi tất cả, mọi điều quanh tôi, cả Lu, cả những kí ức ngày xưa ấy.

- Kem nè, đừng khóc nữa! Mà như vậy tao cũng đau lòng lắm đó!

- !...

Tôi không biết phải làm gì nữa, nửa muốn tránh, nửa còn lại muốn là một ngoại lệ, thật khó khi phải quyết định giữa con tim và lý trí, chúng là một mớ tơ nhện rối tung.

Lu xoa đầu, kéo tôi dựa vào bờ vai ấm.

- Tối nay ngủ lại nhà tao đi, tao có nhiều chuyện muốn nói lắm! Nha!

Á! Mình vừa làm gì vậy? Vừa gạt đầu sao? Tại sao lại làm như vậy! Phải là những người bình thường! Không được làm một ngoại lệ! Không được

yêu Lu...

- Đừng hoảng! Ba mẹ tao cũng muốn gặp chàng rể của mình! Yêu mày, cún con!

...

[Đó là câu chuyện của sáu năm về trước, còn bây giờ tôi và Lu đã đeo nhẫn đính hôn, cũng thường tới nhà nhau để hỏi thăm ba mẹ. Chúng tôi là ngoại lệ, của một ngoại lệ khác!]

...

- Hơơơơ...!

- Mày thức nguyên đêm đó hả, làm xong chưa?

- Gửi đi nữa là xong!

- Sao siêng dữ vậy! Oáp!

- Sắp hết hạn rồi!

- Cố lên, tao cầu cho rớt từ vòng gửi xe!

- Kệ tao mày! Biết đâu tao được giải nhất thì sao!

- Ở kệ mày! Có đi ăn bún không, năm rưỡi sáng rồi đó!

- Dĩ nhiên rồi! Ngu sao không đi!

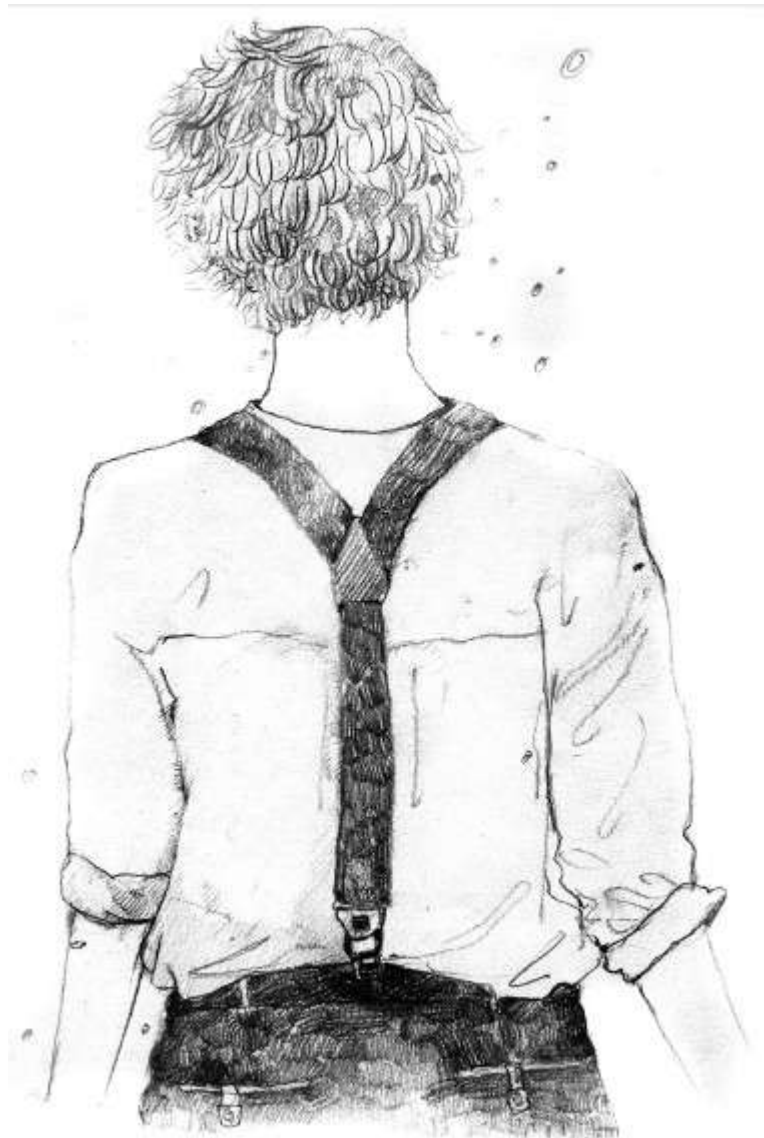
...

Gió thổi nhẹ, dừng chân nơi những tán cây già cỗi, vươn tay ôm lấy mùi hương thoang thoảng từ tiệm hoa tươi quen thuộc... và cả hai thảng diên này nữa. Ấm thật!

Đi tìm Mặt Trời

Buichithien

Gã người vườn khúm núm chìa ra một miếng thịt nai to đã nướng cháy khét. Mẹ nó gật đầu, kiểu cách đón lấy miếng thịt rồi dùng móng tay sắc nhọn xé ra thành năm miếng nhỏ. Bà đứng lên hú các con đến và quăng cho mỗi đứa một miếng, bà giữ lại miếng nhỏ nhất cho mình, còn riêng nó được ưu ái chia cho miếng to nhất bởi lẽ đây là bữa ăn cuối cùng mà nó còn được mẹ lo cho. Gã người vườn kiên nhẫn chờ cho mẹ của nó nuốt xong phần thịt liền bước vụt tới đèo bà xuống tảng đá gần đó mà động cớn. Mấy đứa con vừa ngẫu nhiên phần thịt của riêng mình vừa nhìn bằng đôi mắt bình thản. Chuyện như thế diễn ra mọi lúc và với mọi người, như đói thì đi săn đi hái quả, khát thì ra dòng sông, đêm đến thì vào hang ngủ. Nhưng riêng nó thì nó thấy ngượng nghịu vô cùng, cái giữa háng của gã người vườn cứ đưa đẩy thật oai phong, nó đưa tay lên ngực. Khó thở. Nó nhìn xuống bụng của mình, rồi đưa tay tự ve vuốt. Mũi của nó phì hơi dồn dập.

Gã người vườn thỏa mãn xong thì bỏ đi. Nó chạy lại đỡ mẹ nó đứng lên. Bà xoa đầu nó rồi bỏ vào lục tung ở một góc hang, nó hiểu mẹ của nó đang tìm chiếc nhẫn mà bà đã khéo léo dùng răng và móng tay tết từ những sợi dây leo phơi khô. Vậy là giờ đây mười ngón tay của nó đều đeo nhẫn, mười chiếc nhẫn là mười mùa nhận kê trên trời. Nó đứng đã cao bằng mẹ, đôi chân đã có những bắp thịt nổi lên, nó đủ sức để đi săn thú kiếm ăn và cũng đủ sức để sống một mình tự lập. Mẹ nó chăm chú ngắm nghía gương mặt con để ghi nhớ từng nét từng vẻ trước lúc tiễn con vào đời. Bà đưa hai cánh tay lỏng chỏng đầy lông lá âu yếm vuốt lấy mặt nó, bà nắm lấy đôi tay nó bóp nhẹ đầy yêu thương. Từ hai khóe mắt của nó, hai giọt nước trong veo rí

ra, bà thấy thế liền đưa lưỡi trườn mồm liếm lấy. Rồi như an ủi con trước lúc chia tay, bà vừa ư ử trong cổ họng vừa phẩy phẩy một bàn tay ra còn tay kia ngoắc trở lại. Bà muốn nó hiểu rằng cái hang này lúc nào cũng chào đón nó quay về thăm, nhưng bằng vốn sống, bà cũng hiểu sẽ chẳng có đứa con nào quay lại mà không có mục đích của riêng nó. Những đứa con đực có tạt vào thăm là cũng vì muốn tìm lấy những đứa em của nó để thỏa cơn động tình, còn những đứa con cái có tìm đến là chờ khi bà sơ hở mà chộp lấy phần thức ăn của bà mà bỏ chạy về hang cho lũ con của nó. Bà hiểu nhưng không xua đuổi không ném đá vào bất cứ đứa con nào, bà thương chúng nó. Bà biết bản chất con đực là phải truyền giống cho thật nhiều, còn con cái thì giàu lòng yêu con. Trái tim của người mẹ giúp bà cảm thông cho các con, ngay cả khi chúng gây sự với bà. Bà tự nhủ đây là bản chất tự nhiên chứ con bà không hề muốn làm thế, bà sinh ra chúng thì bà thấy mình phải có trách nhiệm hy sinh cho chúng, rồi đến lượt chúng cũng phải thế với những đứa con của chúng. Con đực là những đứa ở bạc, chóng quên tình cảm, con cái thì có tình cảm nhưng không phải với mẹ đẻ mà là tình cảm với những đứa con do nó đẻ ra. Bà nghĩ đến những đứa con trước đây, đến những buổi đưa chúng vào đời. Mắt bà trào nước, một phần vì nhớ vì thương con, một phần bà xót cho riêng mình. Nó thấy mắt bà có nước thì chột sợ, nó không biết mẹ nghĩ gì nhưng nó muốn ở lại chăm sóc cho mẹ, nó không muốn đi, nó ôm riết lấy cổ mẹ như lúc còn nhỏ. Mẹ nó gỡ những ngón tay thon nhọn ra khỏi người. Bà bước ra sau lưng con, đẩy ra phía cửa hang, nó cứ dứng dằng mãi, chân lê bước mà đầu cứ quay trở lại. Bà biết bà sẽ còn phải xua đuổi nó trong những ngày sắp tới, bà cũng đau lòng lắm khi thấy con buồn. Nhưng trong xã hội mà miếng ăn làm chủ và quá khan hiếm thì càng lớn nhanh càng tự lập sớm, càng tốt. Tốt cho nó, và cho cả bà cùng những đứa con nhỏ khác mà bà phải nuôi.

*

Đã bao mùa nhận kêu trên đầu, nó đã quen với cuộc sống một mình một hang, hình ảnh của mẹ và các em đôi khi hiện ra trong mơ, nhưng cái đầu của thời mộng muội không thể nghĩ được nhiều. Bàn tay của nó giờ cũng

không còn những chiếc nhẵn đeo nữa, những chiếc nhẵn đánh dấu sự trưởng thành của một con người vượt cũng như nghĩa vụ đối với những quy tắc sống của cộng đồng. Những chiếc nhẵn vương vãi! Nó tháo ngay trong lần đi săn đầu tiên. Bộ ngực của nó giờ đã răn rỏi và đầy những vết tích của những trận đi săn vất vả, điều ấy làm cho những con cái rất thích thú. Nhưng nó không vì thế mà động tình với bất kỳ con cái nào lại gần ve vãn nó. Nó không thể hiểu được vì sao, nhưng nó cảm thấy ghê tởm giống cái, nó không thể hòa mình vào những lễ thói mà cuộc sống đã vạch ra. Nó thấy bộ ngực chảy dài của con cái giống như những con ếch đu đưa, còn bụng dưới nhoe nhoét như một bết sinh nhão, nó cảm thấy ớn lạnh. Bàn tay dịu dàng của con cái ve vuốt lấy người nó tựa như những đợt gió lạnh trong buổi trưa hè yên ả, mát mẻ dễ chịu nhưng không gây được hứng thú, cũng thích nhưng không là kích thích. Ngày nọ, nó cố thử thách bản thân, nó đứng yên lặng cho một con cái đụng chạm vào người. Hoàn toàn không có cảm xúc, nó hốt hoảng quăng cho cô ả một con cá to rồi bỏ chạy về phía dòng sông lớn. Nó mếu máo, nó bưng mặt suy nghĩ, rồi nó soi mặt vào dòng nước để xem nó có khác lạ gì mà sao cảm xúc khác xa đồng loại. Nó không hiểu được, nó thấy tim nhói lên, nó cần ai đó giải thích để nó hiểu và để nó có niềm tin vào cuộc sống. Không có ai cả! Nó ngược nhìn Mặt Trời đang từ dưới làn nước nơi chân trời nhô lên. Mặt Trời sáng đỏ. Nó lặng người nghĩ ngợi. Nó biết Thần Mặt Trời cũng thích rửa mặt buổi sáng giống như nó trước khi bay lên đỉnh bầu trời ban phép màu tỏa sáng. Nó sụp xuống, quỳ lạy Thần Mặt Trời. Nó hy vọng Thần Mặt Trời sẽ nói cho nó hiểu điều nó chưa hiểu, nó cúi lạy. Mặt trời dần rực sáng. Nó lạy một lúc vẫn không thấy gì, nó nghĩ thần mặt trời ở xa quá nên không thấy được nó nhưng nó không biết cách nào để đến với Thần Mặt Trời. Nó thất thểu về hang, cái hang giàu thức ăn tích trữ cũng như nỗi buồn cô đơn.

Nằm bẹp trong hang, nó gác tay lên trán suy tư như bao lần. Nó cố nghĩ mà không hiểu vì sao nó lại không thể làm chuyện mà rất nhiều người khác làm được. Nó ước ao. Nó suy ngẫm điều nên điều không nên. Nó vẫn chưa nhận thức được bản thân. Nó đâm ra chán ghét chính mình. Nó lại nghĩ. Nó

ghét cái quy luật giống đực là giống đi tìm kiếm, đi khai phá, đi chinh phục, đi săn cái ăn, để rồi lại tự nguyện xin được dâng nạp cho đồng loại giống cái. Nó tự hỏi liệu giống đực có thể dâng hiến cho nhau không.

Đất trời bước vào mưa. Nước tưới ào ào vào đất, thú rừng có nguồn nước từ trời cung cấp nên không tìm ra bờ sông như những ngày hạn, chúng nắp kỹ trong hang. Mùa mưa, người vượn không thể đi săn ở xa được vì đường lầy lội nhưng lý do chính là vì họ sợ sấm sét và sợ cái tối đến nhanh. Thức ăn giảm dần nhưng nhu cầu ăn không hề giảm. Ngày mưa, cây cối xanh tươi còn con người xanh đói. Mùa mưa, mùa đói, mùa bệnh tật lan tràn. Mùa của tinh thần đoàn kết, mùa thể hiện nghĩa cử đùm bọc, và cũng chính từ đó, mùa mưa cũng là mùa yêu đương. Nó đứng trước cửa hang ngăm nhìn dòng mưa xiên xiên giữa không trung, bất chợt từ đằng xa, có bóng một gã người vượn nhỏ thó đang bước đi xiêu vẹo. Cái bóng tiến đến gần, nó nhận ra là một người bạn thường được phân công chung nhóm đi săn với nó. Người bạn đến gần cửa hang của nó thì bất ngờ quỵ xuống. Nó vội lao ra dìu bạn vào hang trú mưa. Nó đặt bạn nằm lên cái giường đá phủ một lớp đất sét dày. Trán của bạn sây sát rướm máu, nó vội phủi vết đất vết bùn bám quanh vết thương, bạn nó mở mắt ra chiếu thẳng ánh nhìn vào nó nửa như cầu cứu nửa như cảm ơn. Nó bỗng nhận ra bạn nó có đôi mắt thật đẹp, thon dài như những chiếc lá, hơi thở phập phồng yếu ớt nơi lồng ngực căng cứng. Nó vội tay lấy miếng thịt mà nó để dành đưa cho bạn. Gã người vượn bạn nó túm lấy bỏ ngay vào miệng ngấu nghiến. Thì ra cơn đói là nguyên nhân khiến gã té khi trèo cây hái quả và cũng chính cơn đói là nguyên nhân khiến gã là người. Nó chụm tay hứng lấy nước mưa và đổ vào miệng bạn. Cả hai hú hí cười, nó cười vì làm việc tốt còn bạn nó cười là để cảm ơn. Nó lại đưa cho bạn một trái chuối to, bạn nó cắn một miếng rồi đưa lại cho nó mời ăn chung. Nó há miệng thật to cắn lấy, bạn của nó đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào vai của nó vài cái tỏ ý cảm ơn rồi nhắm mắt nằm nghỉ. Nó vẫn đứng bên cái giường đá chăm chú nhìn gương mặt của bạn rồi chợt từ miệng nó phát ra một tiếng thở dài. Quy luật của muôn đời. Con đực nào suốt ngày chỉ lo vui thú nhục dục, chỉ biết làm anh hùng hào phóng trước mặt những

con cái thì không thể nào sống sung túc được. Nó biết bạn nó là kẻ đào hoa nên hay lâm vào cảnh đói. Nó xoay mặt về phía cửa hang, phóng tầm nhìn ra màn mưa, nó lại thở dài. Trong hoàn cảnh sống tẻ nhạt, biết phải làm gì để vui để giết thời gian ngoài thú vui xác thịt. Nó thấy giận bạn nó, nổi giận chứa đựng nhiều cảm thông lẫn ghen tị. Vì đâu phải ai cũng có thể làm anh hùng hào hoa, như nó chẳng hạn, thịt cá trái cây đầy đủ, sức khỏe như con gấu to nhưng lại không thể. Lại một tiếng thở dài không nén được. Nước từ trời rơi xuống đất, khí từ đất bốc lên trời, âm dương giao hòa, tiếng chim trên trần hang riu rít có đôi. Nó thấy thương chính nó vô cùng, không người chia sẻ. Nỗi cô đơn tủi cho chính bản thân dâng ngập lòng. Một giọt nước mắt duy nhất tươm ra từ khóe mắt, chạy dọc theo sống mũi cao, và rơi. Nó giật mình nhìn xuống, giọt nước mắt của nó đậu trên lớp lông rậm nơi ngực đang nhấp nhô của bạn nó. Hình ảnh của mẹ nó chợt hiện ra, mẹ nó thường âu yếm liếm lấy giọt nước mắt của các con khi mới chào đời và bà cũng liếm lấy giọt nước mắt của từng đứa con khi tiễn bước chúng vào cuộc sống tự lập. Nó từ từ cúi xuống liếm lấy giọt nước mắt của chính mình. Mưa đã dứt hạt, mặt trời lại hiện ra, tỏa nắng xuống thế gian nhưng ánh nắng hazy còn nhạt nhòa lắm. Bạn của nó vẫn ngáy đều đặn, ngực vòng lên rồi hạ xuống thật khiêu khích. Nó lại cúi xuống liếm lấy. Bạn của nó cựa người, kéo tay đặt hờ lên ngực, tay còn lại đặt lên cái đầu tóc bù xù. Kẻ phong lưu dù thức hay ngủ đều toát ra vẻ buông thả ít nhiều. Nó thấy lưng nó nóng bỏng, nó thở dốc, hình ảnh thật thu hút, cái giữa hai chân quá khiêu khích. Nó quét một cái nhìn dài từ gót chân lên đến tóc của đứa bạn. Nó khẽ thọt đưa bàn tay chạm nhẹ lên cái giữa hai chân của bạn nó. Bạn nó vẫn thở đều. Nó đánh bạo ở bàn tay. Vẫn say sưa ngủ. Nó thấy ngực lâng lâng một cảm giác khác lạ, cái cảm giác hồi hộp lẫn mê mẩn. Nó áp mặt vào. Nhưng cái lưỡi đã đánh thức đứa bạn. Nó thấy mắt của bạn mở ra nhưng không hề có phản ứng gì. Lặng yên trong chốc lát. Bạn nó không hiểu nhưng nó lại nghĩ bạn nó không phản đối. Nó nhào người đưa tay lấy miếng thịt thỏ rồi đặt vào lòng bàn tay của bạn. Thật tự nhiên, nó lại vục mặt vào bụng của bạn mình. Nó cư xử như những con đực vằn thường hay thể. Đứa bạn hơi hoảng nhưng vẫn chưa hiểu. Nó tiến bạo hơn nữa thì đứa

bạn của nó ngộ ra vấn đề. Nó bị hất ra, nhưng lòng nó như có lửa đốt, nó lại lao vào bạn của nó. Nó bị một cái đập thẳng vào đầu. Nó trăn trối nhìn bạn. Bốn mắt giao nhau, ánh mắt của nó độc một nỗi van xin khao khát, nhưng ánh mắt của gã bạn nó thì từ ngạc nhiên chuyển sang hoảng sợ và cuối cùng là xa cách. Một chân co lên, bạn nó tung ra một cú đập vào ngay vai nó, cú đập của sự ghê tởm vào bờ vai mà vừa lúc này được vỗ về cảm ơn. Nó bật ngửa ra sau, đầu chúi xuống đất. Gã bạn ném thật mạnh miếng thịt thỏ trong tay vào người nó, rồi hậm hực ngồi dậy, nhổ phèo một bãi nước bọt trước khi chạy biến ra cửa hang. Cảm giác ngắc ngứ cửa tim nó. Không phải đau mà là đau xót.

Nó nằm yên trên nền đất suốt một ngày để ân hận và tự sỉ vả mình. Nó không hiểu vì sao nó lại làm thế với bạn nó, một con đực. Nó ước ao có người giúp nó thoát khỏi sự quái lạ của bản thân. Nó cần một ai đó hiểu biết và thông cảm. Nó chợt nhớ đến Thần Mặt Trời, Thần Mặt Trời vẫn hàng ngày đi từ bờ sông nơi chân trời bên đây qua sau dãy núi phía chân trời bên kia, ắt hẳn Thần Mặt Trời thấy nhiều hiểu rộng, thần có thể giúp nó. Nó không hiểu tại sao mưa đã dứt mà Thần Mặt Trời không rọi nắng vào hang để nó vui với cái bóng của chính mình. Do nó không bước ra ngoài nên không rõ Mặt Trời vừa tỏa nắng liền bị một đám mây đen từ đâu kéo đến vít ngang, và nó cũng chưa hay biết tin đồn về nó bắt đầu lan ra khắp nơi.

Nó cúi đầu buồn bã lê bước về hang. Bản năng tự tập bầy đàn của nó bị sỉ nhục. Tất cả những người bạn đều từ chối không chơi ném xa hay chạy thi với nó nữa. Nó tự hỏi bản thân nó có gì khác trước mà mọi người xa lánh nó như thế. Bỗng từ đâu một đám người vượn con chạy túa ra, chúng hi hí cười cợt nó, chúng chỉ tay vào giữa háng chúng rồi chỉ về phía nó, rồi lại chỉ tay trở lại háng của chúng. Xong, cả bọn khệt khệt ra điều khoái trá lắm. Nó giận đến giật hết những sợi lông trên mặt, tay nó siết lại thành năm nắm đấm. Nó tự nhủ rằng lũ ranh con trẻ người non dạ nên không chấp. Nhưng sự đời càng nín nhịn thì càng bị lấn lướt. Lũ người vượn con thấy nó không phản ứng lại thì vây lấy chỉ trỏ khắp người nó. Nó uất quá, bèn nhặt viên đá

ném vào một đứa. Đứa nhỏ đau kêu vang lên. Cả bọn thấy thế hoảng quá hú lên đánh động lũ người vượn cái. Thế là từ các hang động những cái đầu lô nhô nhòm ra trông chừng lũ trẻ. Biết chuyện, cả lũ người vượn cái cùng bày con ủa ra ném đá vào nó như mưa. Nó bỏ chạy. Trên trời mưa bắt đầu nhỏ giọt. Nó đi nhưng không về nhà vì buồn tủi vì sợ cô đơn. Cứ thế nó lầm lũi đi trong mưa. Nó cầu mong vị Thần Sấm Sét hãy cho nó một roi vào đầu để nó không còn phải sống trong sự ghẻ lạnh của đồng loại. Nó muốn chấm dứt kiếp sống bị xem là lạc loài.

Mặt Trời vừa nhô lên khỏi dòng sông lấp tấp sóng liên vội bung ra những tia nắng ấm áp. Gió đung đưa lá cây nhẹ nhẹ. Rõ ràng, ngày đi săn thật lý tưởng. Một tràng hú giục giã của lão người vượn đầu đàn vang lên, tiếp nối là những tiếng hú đáp lời, tiếng hú gọi nhau truyền khắp nơi. Những thân cây vuốt nhọn, những cành cây to bản, những tảng đá buộc dây dài nhấp nhô di chuyển về khoảng sân rộng trước cửa hang của lão người vượn đầu đàn. Lão người vượn đứng trên một tảng đá to giữa sân, mọi người tập hợp xung quanh thành một vòng tròn lớn, ai cũng lăm lăm vũ khí trong tay, mặt hăm hở cho cuộc đi săn lớn sau bao ngày mưa gió. Nó chạy, nó nhảy như một con hươu ào đến. Nó trông đợi cuộc đi săn này lắm, nó muốn có người ư ử với nó, nó thèm được giao tiếp với mọi người, nó mong mỏi được hòa vào cuộc sống chung. Lão người vượn đầu đàn vuốt ve cây gậy dài trong tay, tia ánh mắt lên những ai đã có mặt và những người đang đến. Nó bước vào vòng tròn, ngay lập tức hai anh người vượn đứng cạnh nó dạt ra, cả hai nhìn nó như nhìn một con rắn. Nó bối rối, hết quay đầu sang trái rồi sang phải, ánh mắt đau đầu của nó làm cho hai anh càng tránh xa nó hơn. Nó nấc nghẹn ư ử trong cổ họng, hai bàn tay xòe ra thanh minh lẫn van lơn, nhưng những cái nhìn xa lạ vẫn dán lên người nó. Lúc này không phải một người, hai người nữa mà là tất cả mọi người có mặt đều e ngại quan sát nó. Lão người vượn đầu đàn thấy hết tất cả, lão vung cây gậy trong tay lên rồi gõ cạch rồ to xuống tảng đá dưới chân, mọi người lập tức ổn định chờ nghe lời phán. Lão người vượn nâng cây gậy dài chỉ vào người nó và giơ hai ngón tay lên trời, lão tuyên bố nó có hai tội. Đoạn lão xĩa ngón tay gân guốc về

phía nó, rồi cúi người lui cui làm động tác như vạch một bụi rậm. Lão khoa tay xoay tít mù. Lão muốn buộc tội thứ nhất của nó. Tội không thích giống cái, nó phạm tội không yêu sự sống vì giống cái là mẹ của tất cả. Lão người vườn gõ mạnh cây gậy xuống tảng đá dưới chân. Tội thứ nhất đã xong. Lão búng một ngón tay về phía nó, đồng thời lão chỉ tay vào giữa hai chân mình. Tội thứ hai của nó là đam mê những cái mà giống đực cần phải xem là bình thường. Lão lại gõ mạnh cây gậy xuống tảng đá. Tội thứ hai đã quyết. Lão người vườn ngửa cổ lên trời cất tiếng hú một hơi dài sắc đục, rồi lão phẩy tay đuổi nó. Lập tức, tất cả mọi người đều chĩa vũ khí về phía nó. Nó hoảng loạn lùi lại, cả đám người lấn tới. Một bước nó lùi là hàng loạt bước chân lấn đến. Nó nhìn khắp lượt những gương mặt thân quen. Đây là anh lớn tuổi, đây là bạn bè đồng lứa, đây là những em nhỏ tuổi. Đây là người từng yêu thương nó, đây là người nó từng giúp đỡ. Giờ, xa lạ hoàn toàn. Đây là kính trọng, đây là hy vọng, đây là niềm tin. Mất hết. Nó thấy mình quá nhỏ bé, đơn côi giữa đời. Nó lùi ra sau, lùi mãi cho đến khi người va vào một tảng đá. Vẫn có một vài gương mặt nhìn nó đầy thương hại. Nó hiểu không phải tất cả mọi người đều muốn xua đuổi nó ra khỏi cộng đồng, nhưng lệnh của lão người vườn đầu đàn thì không thể không nghe. Nó hét lên vang dội, nổi u uất dồn nén, ước muốn được sống hòa mình mà không được. Nước mắt của nó trào ra, nó nhảy phốc đứng lên tảng đá, mọi người chững lại. Nó nhìn lần nữa, những gương mặt dường như hóa đá, tỏa ra sắc lạnh kinh người. Nó nhảy trên những tảng đá bỏ chạy, nó chạy về phía chân trời, nơi dòng sông lặng lẽ trôi. Bầy người sau lưng nó tụ hợp lại chuẩn bị cho chuyến đi săn giòn già.

Nó thần thờ đi dọc theo bờ sông rộng, đôi mắt nó nhìn tới vô hồn. Nó là kẻ bị chối bỏ như một phế phẩm của cộng đồng. Nó tự hỏi tại sao mọi người kỳ thị nó, nó trách bản thân nó, nó trách người sinh ra nó, trách chán chê. Nó hỏi vì sao nó khác với anh em bạn bè. Có ai giống như nó không? Ý nghĩ cuộn cuộn trong đầu. Nó không chịu nổi nữa, nó đứng lại cào cấu lấy mái tóc ủ rũ. Nó ngửa mặt nhìn trời, kêu gào từng tràng khô khốc. Bầy chim trên những thân cây gần đó bay loạn xạ. Không gian tĩnh lặng cũng

phải xao động trước nỗi dẫn dắt của một con người vượn. Gió từ mặt sông thốc đến từng hồi lạnh buốt. Nó đi về phía mặt trời. Cái bóng đồ dài, lẻo đẻo đằng sau.

Nó ép bụng xuống cái giường đá phủ đất quen thuộc, mắt nhìn trần trần lên trần hang. Nó vừa bị bọn người vượn cái ném đá khi mon men đến bên khu vực ủ lửa. Nó cần sưởi ấm, cần nấu chín thức ăn nhưng những người giữ lửa không cho. Ai lại truyền lửa cho đứa bị xem là quái dị bao giờ. Nó bị cách ly thật sự. Giờ đây, nó ước hóa ra một tảng đá. Nhưng nó không chắc được hòn đá lạnh lùng có chất chứa trống trải trong lòng hay không. Trước cửa hang, óng lên sắc vàng rực rỡ, Mặt Trời nghiêng nghiêng trên nền trời chiếu những vạt nắng cuối ngày vào hang. Thần Mặt Trời đang ở bên nó. Nó chớp mắt, nó nhớ ra Thần Mặt Trời là người thông hiểu mọi việc, nhưng thần cao quá, xa quá. Vả lại đêm kéo đến Thần Mặt Trời sắp đi ngủ sau núi rồi. Chỉ còn một cách để gặp được Mặt Trời. Dòng sông! Chính là dòng sông! Mặt Trời rửa mặt vào mỗi sáng. Nó sẽ gặp được Mặt Trời. Nó sẽ được hiểu, được giải thích, được yêu thương. Nó sẽ có bạn, có cuộc sống yên vui. Nó sẽ đợi ở cuối chân trời để kịp lúc Mặt Trời rửa mặt. Nó sẽ ra đó, nó biết bơi. Nó sẽ bơi trong làn nước, bơi rất khỏe rất bản lĩnh. Nó không sợ đuối sức không sợ đêm tối, chỉ mong được nhận rõ bản thân. Nghĩ sao làm vậy, nó bật mạnh dậy, tất tả lao đi cho kịp đến dòng sông trước khi đêm đen phủ xuống đầu.

Gió từ mặt sông rộng quạt mạnh vào bờ, sông nổi sóng nhấp nhô, những thân cây bập bênh như những thân phận con người miên man trên dòng đời. Nó đứng thẳng quay mặt về phía chân trời bên kia sông, tóc bị gió thổi dạt về phía sau. Sau lưng nó, Mặt Trời đã xuống núi. Nó quay mặt vẫy tay chào về phía núi, hẹn gặp Mặt Trời vào sớm mai, còn giờ thì nó phải bơi về phía chân trời bên kia dòng sông để đợi trước. Gió thổi lạnh người, nó bước một chân xuống nước. Nước mát quá, nó bước nốt chân còn lại, nước trở lạnh. Ánh sáng dần mất hẳn, đêm đen phủ vây lấy không gian. Nó không nhìn thấy được đường chân trời, nhưng nó biết là có ở đấy. Chỉ cần nó nỗ lực đi tới, sẽ gặp được. Vậy thì nó phải đi thật gấp thật nhanh cho kịp lúc bình

minh ngày mai. Nó nắm chặt tay, môi mím lại, sức trai trẻ bùng lên trong lồng ngực. Nó lao vút như mũi tên vào làn sóng nước. Ầm! Những chú chim gần đấy reo lên cổ vũ cho người ra đi. Nó vẫy tay, đạp chân, rướn người về phía trước, răng cắn chặt, mắt quắc lên quyết tâm. Ầm, ầm. Nó vùng vẫy trong đêm đen trong dòng nước chảy xiết, và trong hy vọng ngập tràn. Ầm ầm, nó lướt người về phía chân trời hy vọng đón gặp Mặt Trời hiểu biết vào ngày mai.

Biển khóc

Pun

Rồi một ngày, trước biển khơi hoang lạnh, em nói em phải rời xa tôi.

Tôi lặng im nhìn em, rồi nhìn biển. Sóng dạt cát, nâng lên bờ những con nước trắng xóa bọt. Rồi rút đi, để lại dải bạc lấp lánh dưới nắng ban trưa.

Tôi hỏi em, vì sao, vì sao. Em trả lời bằng một câu không liên quan: “Yêu nhau thì phải nghĩ đến điều tốt nhất cho nhau”.

Tôi chợt gào lên, bảo em vất hết đồng tình yêu cao thượng hoàn hảo đó đi. Thứ tình yêu đó không có thật. Tình yêu với tôi là có em, có bờ vai em mảnh khảnh, có đôi mắt và mái tóc em dịu dàng, có những sáng chở em đến trường, những trưa cùng nhau ăn cơm quán, mỗi chiều rảnh rỗi thả bước giữa rừng thông tím thắm, và những đêm ngồi kề bên nhau trên cát, giữ cho nhau chút hơi ấm và cùng lặng ngắm mặt trăng vàng tan trên biển lung linh.

Giọt nước mắt đọng trên mi em. Tôi hiểu em, em là người sống bằng quá khứ. Chỉ cần tôi gọi lại những kí ức êm đẹp đó, em sẽ lại bị buộc giữ trong vòng tay tôi. Tôi tưởng mình đã thắng.

Nhưng giọt nước mắt không lăn xuống. Em nhấp nháy mắt, nuốt đi nỗi đau sắp tràn. Em không lao vào vòng tay tôi như mọi lần.

Em, một người con trai. Yếu đuối. Nhưng cương quyết. Vậy mà tôi đã không nhận ra...

Có phải tôi đã để em dựa vào tôi quá nhiều, đến mức chẳng thể tin được một ngày em sẽ không cần bờ vai tôi nữa?

“Làm sao em biết thế nào là điều tốt nhất cho tôi?”, tôi hỏi lạnh lùng.

“Trở lại cuộc sống của một người bình thường, một người đàn ông đúng nghĩa, lấy vợ, có con, và...”

“Làm sao em biết đó là điều tốt nhất?” Tôi gằn giọng, nắm lấy bờ vai em, cái bờ vai nhỏ bé ngày xưa tôi ôm ấp vỗ về, giờ đây tôi rung nó thật mạnh. Tôi giận em?

Em chỉ mỉm cười. Hai mắt em long lanh, nhưng cạn ráo.

“Em phải đi!”

Và tôi biết mình đã thua. Hai tay tôi rớt xuống, buông thõng. Không giữ em nữa. Không giữ em được nữa. Hay có lẽ chính tôi cũng không muốn giữ?

Em quay lưng với tôi, quay lưng với trời kỉ niệm, quay lưng với quá khứ. Bỏ đi trên cát. Bên cạnh biển cả mênh mông.

...

- Anh có nghe tiếng sóng không?

- Có, em ạ!

- Người ta thường ví tiếng sóng với tiếng gì, đồ anh đấy?

- Ừm... hình như là tiếng hát. Tiếng hát ngàn đời của đại dương.

- Người ta lầm rồi, anh à! Tiếng sóng là tiếng khóc của biển đấy. Khóc giùm cho con người... Chừng nào con người còn đau khổ, chừng nào thế gian này còn lệ rơi, chừng ấy, biển vẫn còn sóng vỗ.

...

Từ lúc đó, tôi không bao giờ trở lại biển một lần nào nữa, dù chỉ để ngắm nhìn. Tôi chạy trốn biển, để khỏi bị gọi nhắc tới một khoảng trống trong lòng. Khoảng trống ấy, dù có đổ đầy bao nhiêu, bằng công việc ngập đầu, bằng bạn bè với những cơn say, bằng người bố già hay đau yếu, vẫn chẳng thể nào lấp được.

Dường như chỉ có một niềm an ủi duy nhất với tôi lúc ấy, là Quyên, cô bạn thân từ hồi cấp ba. Cô là người con gái duy nhất biết về con người thật của tôi, về tình yêu lạ thường đã mất của tôi. Cô vẫn chấp nhận tôi, vẫn yêu quý tôi như cái thuở chúng tôi còn cùng nhau ôn thi đại học. Hơn cả một người bạn, Quyên còn là một người chị của tôi.

“Mình sẽ đi!” Tôi thông báo với cô bạn thân bằng một câu ngắn gọn.

“Đi trốn à?” Quyên tinh nghịch hỏi tôi, nhưng sao mắt thật buồn. Tôi mỉm cười, cô vẫn luôn hiểu tôi, như trước giờ vẫn hiểu tôi. Năm lấy tay cô bạn, tôi gật đầu nhẹ.

“Chăm sóc bố giùm mình! Mình sẽ đón bố đi sau, khi nào mình tìm được công việc và chỗ ở ổn định”.

“Sao nhờ khéo vậy? Đạo này bác cũng hay nhắc mình sang chơi!”

Rồi tôi rời xa phố huyện nhỏ miền Trung, tìm đường tiến thân nơi thị thành hoa lệ. Cũng để rời bỏ biển của ngày xưa. Vui mình vào vòng xoáy bất tận của cuộc sống quay cuồng. Vòng xoáy ấy, tôi hy vọng, sẽ cuốn tôi đi, bỏ rơi những chân trời hồng lựu của buổi bình minh, bỏ rơi khúc ru rừng phi lao khe khẽ quyện hương gió mặn mà mùi muối, bỏ rơi thảm cát cong mình bên dải đất nghèo với những chú dã tràng còng lưng gồng gánh quanh năm...

Những nơi chốn ấy, mỗi khi xuất hiện trong tâm trí tôi, đều ào ạt cuốn theo hình bóng một người...

Có những tối, ngủ quên trên bàn với những sổ sách nhận làm thêm, tôi lại mơ về em. Cuộc sống lôi tôi bước vội ban ngày, nhưng đêm trả tôi về với miền bình yên xưa cũ.

Em ở đó, bóng dáng nhạt nhòa, nhưng đang giơ tay vẫy gọi tôi. Vậy mà mỗi khi tôi bước một bước về phía em, thì em lại xoay người bỏ đi. Trong mơ, em không khóc. Chỉ có tôi, lúc giật mình tỉnh dậy, chợt thấy những giọt nước thấm đẫm trên mặt bàn.

...

- Sao em dễ khóc thế nhỉ?

- Sao lại hỏi em? Chắc tại em... nhạy cảm, hihi!

- Ặc! Con trai lớn rồi còn mít ướt, lêu lêu!

- Ủ, cứ chọc em đi! Rồi sẽ có ngày em không bao giờ khóc nữa đâu!

...

Em! Làm sao tôi biết sẽ có một ngày như thế? Ngày ấy, bên biển, em nói lời chia tay tôi, nhẹ nhàng, đơn giản, và chẳng có giọt nước mắt nào rơi. Tôi hụt hẫng, chơi vơi. Một chỗ dựa, tưởng như vững chắc lắm, nhưng khi mất đi cái vẫn thường dựa vào mình, bỗng trở nên bấp bênh, nghiêng ngả. Tôi yêu em, lắm tưởng tình yêu của mình với tình yêu dành cho một người con gái mỏng manh và yếu đuối.

Em không yếu đuối. Người yếu đuối chính là tôi. Người đã khóc chính là tôi.

Năm tháng trôi, để lại cho lòng người một sự mơ hồ đáng sợ. Nhập nhằng giữa quá khứ và tương lai. Kỷ niệm vẫn tràn về, dẫu có thừa đi, và tương lai đang nhào tới, thật gần, với những ngã đường lựa chọn thật khó khăn.

Bố gọi điện cho tôi vào một đêm thanh vắng.

“Bố! Sao giờ này bố còn chưa ngủ? Dạo này trái gió chân bố còn nhức không? Bố có thường xuyên uống thuốc bố con gửi về không? Tiền con đưa bố vẫn còn đủ xài đến tháng sau chứ?”

“Cái thằng quí! Tao gọi điện thoại hỏi thăm mày chứ không phải để mày hỏi ngược lại tao! Dạo này ra sao rồi con?”

“Vẫn vậy thôi bố ơi!” Tôi cười, vui vì nghe giọng bố đã khỏe hơn. “Con đang làm một dự án lớn, nên có hơi bận một chút...”

“Bận gì thì bận cũng phải tính chuyện cưới vợ cho rồi chứ con!”

Tôi nghe giọng bố tha thiết trên máy. Chỉ biết im lặng. Vấn đề này đã nói đi nói lại bao nhiêu lần rồi. Tôi lại định đưa ra những lí do cũ. Nhưng chưa gì bố đã thở dài.

“Thôi mày khỏi viện cớ! Tao biết cái đầu mày giờ chỉ có công danh sự nghiệp thôi! Nhưng mà...”

Tôi nghe bố nói lâu, thật lâu. Chỉ muốn bật thốt lên một lời: “Bố ơi, con xin lỗi!” Tôi biết, lời xin lỗi ấy là không đủ, mãi mãi không đủ. Nhưng vẫn không dám nói. Giống như ngày xưa còn nhỏ, mỗi lần phạm lỗi, đứng trước mặt bố, nghiêm nghị nhưng không quở trách hoặc đòn roi, tôi vẫn chẳng thể thốt ra câu đơn giản ấy.

“Tháng sau về đám giỗ mẹ mày, nhớ gặp và cảm ơn con Quyên nghe con! Tao thương nó như con gái. Nhờ có nó mà... ờ thôi, mày ngủ đi, khuya rồi! À mà chiều nào qua chăm sóc tao, nó cũng nhắc tới mày hết đó!”

Cuộc sống có những định mệnh riêng dành cho mỗi con người. Ai bảo mình có thể làm chủ được số phận? Tình yêu ư? Cuộc đời này có nhiều cái còn quan trọng hơn nó. Giờ thì tôi hiểu lời em. Em đã chọn lựa điều tốt nhất cho tôi, hay điều mà em nghĩ là tốt nhất cho tôi.

Có lẽ, em đã chọn đúng.

Tôi sẽ lấy vợ.

Nỗi đau ngày xưa cho tôi biết rằng, sống không chỉ vì mình, mà còn vì nhiều người khác nữa. Em vì tôi nên rời xa tôi, tôi vì bố nên sẽ làm điều mà mọi thằng đàn ông bình thường lẫn không bình thường khác trên thế gian này phải làm.

Đó là điều lý trí nói. Không phải trái tim.

Chuỗi ngày ấy trôi qua, tan nhanh như là ảo ảnh. Tôi về quê, trở về phố huyện, gặp lại người thân và bạn bè xưa cũ, nhạt nhẽo từng mảnh kí ức bị bỏ rơi. Tình yêu một thời những tưởng sẽ lại bùng lên, nay đã nguội tắt. Hoặc còn âm ỉ đâu đó nhưng mệt mỏi vì xa cách và tháng năm. Tôi cưới Quyên, cô gái tinh nghịch nhưng có đôi mắt thật buồn, người bạn thân ngày thơ bé, suốt mấy năm tôi xa nhà vẫn luôn quan tâm và lo lắng cho người bố bệnh tật của tôi. Quyên đã làm nhiều điều cho tôi quá, chờ đợi tôi lâu quá.

Tôi hằng luôn biết cô yêu tôi, bất chấp sự thật về tôi. Cả đời này, tôi nợ Quyên cả tình lẫn nghĩa.

Ngày đám cưới. Có rượu và có nến. Có hoa và có những bài hát. Có lời chúc tụng và có những nụ hôn.

Có niềm vui. Thật nhiều.

Nhưng có cả niềm chát đắng.

Trong cơn say khi uống với các ông chú, ông bác, tôi bỗng chợt thấy em. Em, trong những giấc mơ ẩn chứa nụ cười, và vẫy tay với tôi, hiện về giữa thực tại. Em đứng đó, không khóc, chỉ thầm lặng nép vào một góc và nhìn tôi. Vẫn mái tóc mềm ngày xưa, vẫn đôi mắt trong veo sâu như lòng biển, nhưng bờ vai đã rộng, đã mạnh mẽ hơn.

Tôi đứng lên khỏi bàn tiệc, không dám tin vào mắt, sợ rằng sự thật hiển hiện chỉ là ảo ảnh đau lòng mà những ly rượu mang đến cho tôi. Tôi bước về phía em, và cũng như trong những cơn mộng mị, em quay lưng và bỏ đi.

Tôi, có nên đuổi theo em, hay là không?

“Kìa anh!”

Quyên, cô bạn thân, cũng là vợ tôi đang níu lấy tay áo. Tôi nhìn cô. Và tôi nhìn em. Em không còn ở đó nữa. Cũng giống như ngày trước, tôi đã để em đi mà không đuổi theo níu giữ.

Mà thôi, níu, để làm gì ?

Có còn gì nữa đâu?

Yêu thương, đã chết. Giấc mơ, đã hết.

...

- *Tại sao biển lại có vị mặn, anh?*

- *Em lại hỏi những câu nhảm nhí nữa rồi! Anh không biết!*

- Ngốc! Chẳng phải em đã nói với anh rồi sao? Tiếng sóng là tiếng khóc của biển đấy! Nước biển, cũng mặn như nước mắt thôi!

...

Sau hôn lễ một tháng, tôi đón bố và vợ lên thành phố. Một lần nữa chạy trốn biển. Chạy trốn em. Chạy trốn tôi.

Thăng tiến trong công việc, cuộc sống gia đình, và đưa con gái đầu lòng. Những hạnh phúc mới. Những bộn bề mới.

Mỗi năm tôi trở lại phố huyện một lần vào ngày giỗ mẹ. Và ngay sau đó, để bố, vợ và con gái ở quê chơi một thời gian, còn tôi lúc nào cũng lấy cớ công việc để trở về thành phố sớm. Ở lại làm gì cái nơi chốn đông đầy vết thương?

Một lần ngoại lệ, tôi ở lại quê thêm ít lâu vì muốn đóng góp từ thiện cho một làng trẻ em mồ côi. Khi tài xế chở tới nơi, tôi mới nhận ra, đó là một khu nhà nhỏ xây dựng bên rừng thông nhìn ra biển. Không muốn nhìn cảnh ấy, tôi vừa đi, vừa cúi đầu xuống đếm từng viên gạch lát đường. Nhưng vẫn không thể không nghe tiếng rừng thông vi vu điệu nhạc sáo, tiếng gió rít hun hút từ khơi xa, và tiếng sóng dồn dập vỗ bờ.

Hay tiếng khóc?

Bước vào cửa trước, tôi ngẩng lên. Và nhìn thấy em. Em ngồi đó, giữa bầy trẻ nhỏ, nụ cười tươi tắn nở trên môi.

“Anh quản lí ơi! Giám đốc tôi đến nè!” Người tài xế của tôi gọi.

Em ngược lên. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Và bàn tay chúng tôi chạm nhau, khi em bình thản bắt tay tôi và mỉm cười.

“Chào anh! Khi biết tin có người đóng góp một khoản tiền lớn cho làng SOS, tôi rất mong được gặp người đó. Hôm nay thật...”

“Em!”

Em không nói gì. Vẫn mỉm cười. Chỉ có tôi đau. Nỗi đau chưa bao giờ được chữa lành. Khoảng trống trong tim bao năm qua vẫn còn đó. Tôi chỉ có thể che nó lại, để quên, chứ không thể lấp đầy.

Vì em đã lấy nó đi mãi mãi.

Chúng tôi đi dạo cùng nhau ra biển. Vậy mà có lúc tôi từng nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ giẫm chân trên cát một lần nữa. Chúng tôi chia tay nhau bên biển, và gặp lại nhau cũng bên biển. Để nghe biển khóc than. Để nghe sóng tung mình đập vào đá vỡ tan thành muôn ngàn bọt trắng. Để nghe sóng lướt mình trên bãi, thấm vào tận lòng từng hạt cát nhỏ nhoi.

“Chúc mừng anh có con gái rệu nhé!”

“Sao em biết?” Tôi ngạc nhiên.

“Thỉnh thoảng em có gọi điện cho chị Quyên.” Em trả lời nhỏ nhẹ, “Chỉ là để biết tình hình anh dạo này ra sao...”

“Em thật ích kỉ!” Tôi cảm thấy nổi cay đắng ghen trong cổ họng, “Em biết về tôi, trong khi tôi chẳng biết gì về em!”

“Để làm gì, anh?” Em nhìn tôi, và tôi thấy trong ánh mắt ấy, không còn chút gì yếu đuối của người con trai tôi yêu ngày xưa nữa rồi, “Em không muốn anh nhớ gì về em cả!”

“Vậy còn em? Em có nhớ anh không?” Tôi nắm lấy bàn tay em lạnh ngắt. Nhưng em nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra, và bỏ đi về phía biển. Tôi nghe trong gió, trong tiếng sóng, lời em thì thầm.

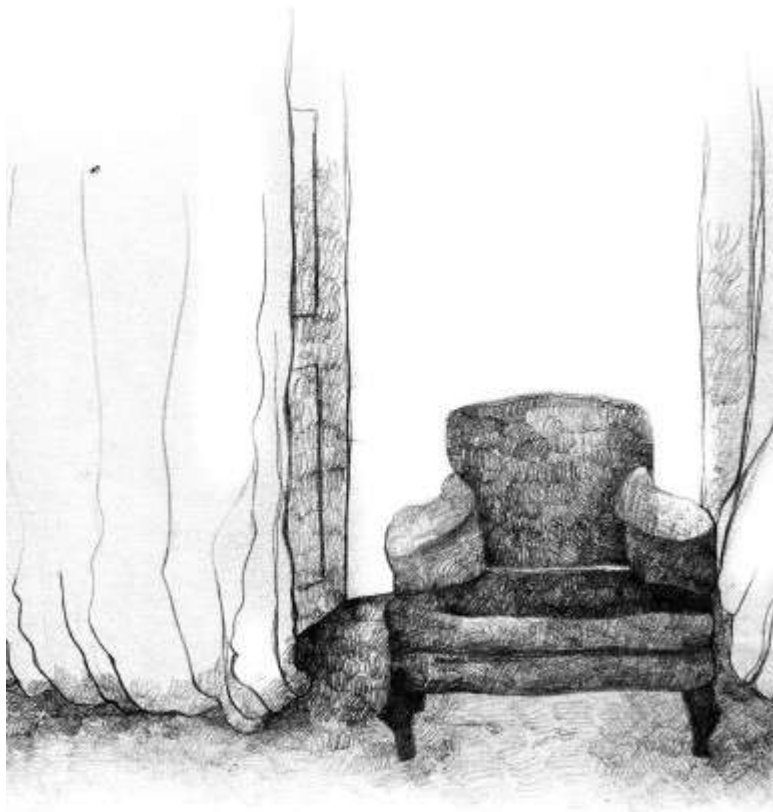
“Đã quên đâu mà nhớ...”

Và một lần nữa, chúng tôi lại chia tay nhau. Cũng giống như lần chia tay trước, chẳng có giọt nước mắt nào rơi khỏi bờ mi. Tình yêu này, kiếp này, có lẽ nên kết thúc.

Tôi quay đầu lại, không nhìn theo bóng dáng ngày càng xa của em nữa. Tôi bước qua những tảng đá đen phủ rêu, bước qua đám rong xanh trôi dạt vào bờ, bước qua những vỏ sò lấp lánh nằm ngủ yên trên cát. Bỏ em và biển lại phía sau. Vĩnh viễn.

...

- *Anh này, em đọc được một câu chuyện, nói rằng nếu một cặp tình nhân muốn chia tay, họ nên chia tay nhau trên biển.*
- *Em lúc nào cũng thích đọc mấy cái tiểu thuyết lãng mạn lắm đỗi ấỉ nhỉ?
Chia tay mà cũng chọn chỗ à?*
- *Không phải thế đâu anh! Chia tay trên biển, có sóng biển khóc giùm, người ta sẽ đủ can đảm nuốt nước mắt và rời xa nhau...*

Cửa sổ hướng Tây

Toupi

Ngôi nhà bên kia đường sắp có một đám cưới.

Những chiếc khung rạp bằng sắt được dựng lên, những tấm bạt đủ màu sắc căng tròn trong gió. Tấm ảnh cưới lồng trong chiếc khung mạ bạc được dựng lên. Những họ hàng gần xa kéo về nói cười rôm rả. Những bếp lửa than đêm cháy bập bùng...

Cuộc sống ở cái chung cư cũ chỉ có ba tầng này không mấy gì thú vị, cho nên việc mọi người xôn xao bàn tán về cái đám cưới to to đang được ráo riết chuẩn bị ở ngôi nhà đối diện kia chẳng có gì lạ lắm.

Nhưng người ta không chỉ bàn tán về đám cưới.

Bước chân người lớn còn nặng bởi chiếc giỏ đi chợ trên tay, bước chân con nít thì tung tăng với que kẹo để dành chưa dám ngậm, nhưng những ánh mắt bao giờ cũng tạm rời việc đang làm để liếc nhanh về phía một cánh cửa. Căn hộ số 1B ở ngay cạnh chân cầu thang. Buổi sáng, một cô gái rụt rè bước nhanh ra khỏi căn hộ ấy, đôi mắt nâu của cô như muốn cất tiếng thở dài khi bắt gặp những ánh mắt khác. Cửa không khóa bên ngoài, trong nhà vẫn còn một người nữa.

Như mọi căn hộ khác ở chung cư này, nhà số 1B cũng có hai cánh cửa sổ nhìn sang hướng tây. Cánh cửa sổ bên trái nhìn thẳng sang ngôi nhà đang từng bừng đèn hoa bên kia đường.

...

Mười năm trước, ai có việc phải đi ngang cánh cửa sổ ấy vào lúc sáng sớm, cũng đều sẽ bắt gặp một cậu bé với mái tóc cắt vụng và đôi mắt nâu tròn trĩnh hệt như cô chị gái. Cậu ngồi đấy, tì mũi vào khung cửa kính đã

vỡ mất một nửa, nhìn đăm đăm ra bên ngoài. Nếu có ai hỏi cậu nhìn gì, sẽ phải đợi khá lâu để nghe hết được câu trả lời kèm theo nụ cười thật thà.

“Con... đ... đợi... mặt... mặt... tr... trời... mọc...”

Dần dà, cũng chẳng còn ai kiên nhẫn để hỏi cậu câu ấy, càng không có ai kiên nhẫn đứng giảng giải cho cậu bé bị tật nói lắp là mặt trời không bao giờ nhô lên ở hướng tây, nên cậu không thể nào thấy được mặt trời nếu cứ ngồi ở đấy. Nhưng cho dù ba năm sau, rồi ba năm sau nữa, câu trả lời của Bảo vẫn như vậy. Không đổi.

Chỉ có cô chị gái là hiểu được Bảo thật sự luôn nhìn thấy mặt trời vào mỗi buổi sớm. Đó là khung cửa sổ đối diện bên kia đường luôn có một tấm gương thật to được kéo ra mỗi sáng. Ánh mặt trời lấp lánh phản chiếu vào phòng, và Bảo vừa cười khúc khích vừa đưa tay vẫy vẫy ô cửa sổ bên kia.

Thủy không để ý gì nhiều đến tình bạn ngộ nghĩnh giữa cậu em trai ít khi dám ra khỏi nhà và Nhật - cậu con trai hai mươi hai tuổi của ngôi nhà bên kia đường. Quá tất bật với việc học và phụ bán cho cửa hàng tạp hóa nhỏ ngoài chợ của mẹ, cô không còn thời gian chú ý đến những mảnh giấy được chuyển tay mỗi sớm của em trai mình. Nhưng đến một ngày kia, khi mắt cô vẫn còn nhòe nước trong đám tang người mẹ, thì một cái nắm tay quá chặt của Bảo và Nhật đã đan vào lòng cô một mối bận khoăn. Cô bỏ kì thi vào Đại học, đôi vai nhỏ nhắn gánh lấy cửa hàng mẹ để lại, hằng tháng lại lăm lăm ra bưu điện nhận chiếc phong bì của người cha nơi xứ lạ gửi về.

Hai cậu con trai cách nhau sáu tuổi. Mỗi ngày sau khi làm nhiệm vụ “phản chiếu mặt trời” cho Bảo xong, Nhật đều băng qua đường và đứng ngay trước cửa sổ. Thủy lại càng cảm thấy ngờ ngợ hơn khi thấy một ai đó có thể kiên nhẫn trò chuyện với cậu em ngọng nghịu của mình hàng tiếng đồng hồ, nhưng niềm an ủi khi cậu em trai nhút nhát cuối cùng cũng có một người bạn đã chiến thắng trong cô. Cô yên tâm giao Bảo cho Nhật trông chừng mỗi khi tất bật với mớ hàng hóa.

Nhưng cái chung cư thật sự quá nhỏ...

Những lời xì xầm bắt đầu lan ra, những ánh mắt liếc nhanh bắt đầu xuất hiện. Nỗi nghi ngờ của Thủy về một thứ khác-hơn-tình-bạn giữa hai cậu trai bắt đầu quay về. Cô không dám hỏi Bảo, chỉ biết tự dặn lòng mình là “Không phải, chuyện đó nhất định không xảy ra đâu.” Một bi kịch không thể nào lại xảy đến hai lần với cùng một gia đình. Cô lặng lẽ nhìn bức ảnh ba gửi về, ông chụp chung với một người mà cô không biết ông gọi là chồng hay là vợ.

Thủy lục ngăn bàn của Bảo, những mảnh giấy nhỏ được xếp cẩn thận trong một góc rơi ra. Bắt đầu bằng những mảnh cũ nhất.

“Chào em, em tên gì vậy?”

“Em tên Bảo ạ.”

“Sao em không ra ngoài chơi?”

“Em không dám, mọi người chọc em là thằng nói lắp.”

“Anh thấy em hay ngồi bên cửa sổ buổi sáng, em đợi cái gì vậy?”

“Em đợi ba về... Ba hứa sẽ dắt em đi coi mặt trời mọc.”

“Em muốn thấy mặt trời buổi sớm không?”

“Dạ muốn, nhưng từ phòng em không nhìn được mặt trời mọc.”

“Sáng mai dậy sớm đi, anh có cái này cho em xem...”

Những lời nhắn trải dài theo năm tháng, từ những mảnh giấy rời rạc viết bằng bút chì đã được nắn nót đồ lại bằng bút mực, cô dần gỡ những trang thư hoàn chỉnh mà Bảo và Nhật vẫn chuyền tay nhau mỗi buổi sáng sớm. Mắt cô ngấn nước khi đọc tới những trang sau...

“Đồng tính là gì hả anh? Dì Hai tầng trên nói ba em là thằng đồng tính, là đồ bóng chỉ biết phá nhà phá cửa người ta. Em không biết trả lời sao, chỉ biết xin lỗi dì. Bộ ba em... là người xấu hả anh?”

Người ta không nói với Thủy, người ta chỉ chiết đưa em không có khả năng nói lại của cô. Mẹ dặn cô giấu nó, mẹ nói nó khờ quá, đừng làm nó buồn tội nghiệp.

Những tia nắng mặt trời cũ kỹ phủ đầy những hạt bụi li ti chen vào phòng qua khe hở của tấm màn cửa. Nắng vàng hoe hắt lên trang thư còn mới lăm của Nhật.

“Em đừng tin người ta nói ác Bảo à. Anh biết ba em không xấu. Đồng tính không phải cái tội. Ba em không có lỗi gì hết, em đừng xin lỗi người ta làm gì.”

Cũng như chuyện em đợi mặt trời mọc ở hướng Tây, người ta không hiểu nên người ta mới không thích em. Người đồng tính là những người phải đợi mặt trời mọc ở hướng Tây. Người khác không hiểu, nên mới bắt họ quay về hướng Đông. Nhưng hướng Đông của họ không có gì hết. Họ không thể hi vọng gì ở đó được. Ít ra chờ đợi ở hướng Tây, người ta còn có thể hi vọng ít nhiều vào những tia phản chiếu hiếm hoi của phương Đông. Sống ở hướng Tây mà chờ đợi mặt trời không phải là cái tội, sinh ra là người đồng tính mà hi vọng có hạnh phúc càng không phải cái tội Bảo à...”

“Thế em có phải là người đồng tính không hả anh?”

“...Nếu như em thích con trai...”

“Thích con trai? Em thích anh mà. Vậy là em cũng giống ba em, anh hả?”

“Thích... như kiểu tình yêu kì Bảo. Em có thích anh như vậy không?”

Khi tia nắng cuối ngày vừa tắt cũng là lúc Bảo mở toang cánh cửa vào phòng. Cậu mở mắt thẳng thốt nhìn cô chị với đôi mắt nhòe nước và những lá thư còn run rẩy trên tay. Nước cũng trào ra từ hốc mắt của cậu. Thủy lặng lẽ để cậu tựa đầu vào vai cô mà khóc. Cô không trách cậu. Cô không có quyền trách cậu. Cũng như chuyện cậu đợi mặt trời mọc vào mỗi buổi sáng ở cánh cửa sổ hướng Tây, chuyện Bảo yêu Nhật cô cũng không thể có

ý kiến gì. Vừa làm chị vừa gánh cả vai trò của ba mẹ, cô chỉ ước mong cậu được hạnh phúc...

Và rồi những tiếng xì xầm trở thành lời mắng nhiếc công khai. Và rồi những ánh mắt liếc nhanh trở thành cái nhìn trừng trừng giận dữ. Bảo nhút nhát co rúm lại trước những hăn học của hàng xóm. Thủy cũng quá nhỏ bé để có thể làm điểm tựa cho cậu em trai. Tưởng chừng như bóng đen khinh miệt của hàng xóm rồi sẽ nuốt chửng lấy chị em cô, thì Nhật lại xuất hiện.

“Bảo không có lỗi gì với mấy người! Mấy người là một lũ nhiều chuyện! Nếu còn dám làm gì, tôi đuổi mấy người ra khỏi chung cư nghe chưa!!!”

Lời nói của cậu con trai bà chủ chung cư làm đám người ấy e dè. Họ thôi nói thẳng vào mặt Bảo. Nhưng túi rác của nhà cậu hôm nào cũng bị xé tràn ra tứ tung, và những dòng miệt thị ghi bằng phấn màu trên cửa thì đâu biết được là của ai mà lần.

Nhưng Thủy hi vọng ở Nhật, cô tin anh là một chàng trai tốt, có thể thực sự yêu thương em mình.

Cô không nhớ rằng, còn một người khác cũng hi vọng rất nhiều ở Nhật...

Đó là một buổi tối cuối mùa mưa tháng Tám, khi những giọt mưa cuối cùng vừa trút khỏi mái hiên, thì mẹ của Nhật gõ cửa nhà Thủy.

Dứt tiếng mưa, sao căn phòng im ắng lạ thường. Hai chị em ngồi thần thờ nhìn người đàn bà với khuôn mặt khắc khổ lặng lẽ lôi ra những chiếc áo trẻ con nhỏ xíu xanh xanh hồng hồng mà bà đã cần mẫn ngồi đan cho đứa cháu tương lai. Bà hi vọng có thể ẵm cháu một lần trước khi nhắm mắt. Những giọt nước mắt rơi nhanh trên đôi má gầy gò của bà. Đôi tay gân guốc run run lần mò trên những chiếc cúc nhỏ xíu. Giá như bà quát mắng hai người, giá như bà cũng đối xử với họ bằng cái cách của những kẻ tầm thường khác...

...

Thủy không dám đọc lá thư Bảo nhờ cô đưa cho Nhật. Chỉ biết là đám cưới của anh với một cô giáo dạy ở trường Cao đẳng cạnh bên được gấp rút chuẩn bị ngay sau đó. Cô biết Bảo đã không nói thật, vì ánh mắt căm hận mà Nhật ghim vào em cô mỗi khi giáp mặt phải được tạo thành từ một lời nói dối hoàn hảo. Cánh cửa sổ hướng Tây phủ đầy bụi thời gian...

Ba đồng ý ngay khi hai chị em ngỏ lời xin đoàn tụ, ngày ra đi chỉ cách đám cưới ít lâu...

Cậu con trai bà chủ nhà đứng lạnh lùng nhìn hai người khách ở căn hộ 1B dọn đồ ra. Căn phòng mà anh thuộc từng chi tiết nay gói gọn trong khoang chờ hàng của chiếc xe tải nhỏ. Cô gái lặng lẽ trèo lên xe, để lại một cậu trai lúng túng với mái tóc vụng về chị cắt cho và đôi mắt nâu cụp xuống trước mặt anh.

“Xin lỗi..” Bảo chỉ thốt lên được bao nhiêu đó trước khi quay mặt đi.

Tới bây giờ Thủy vẫn không thể hiểu được, tại sao chỉ có câu xin lỗi là Bảo có thể nói một cách trơn tru không vấp vấp...

Cô cũng không bao giờ biết được, rồi đây có còn ai đón đợi mặt trời bên khung cửa sổ phía tây.

Hay là nó sẽ đóng lại. Mãi mãi...

Bầy cá trong bồn tắm trong suốt

Thiên Bình

Chín tháng sau khi bệnh thận của tôi đã có phần thuyên giảm, tôi dọn sang chỗ ở mới trong một con hẻm nhỏ, sâu hun hút và tanh tưởi mùi nước cống. Hẻm thông ra bãi rác của chợ Nát, còn ở đầu hẻm, vỉa hè bị lấn chiếm vô tội vạ với những hàng quán thức ăn, cà phê cóc; trang sức, nước hoa rẻ tiền; giày dép, quần áo cần thanh lí; sữa mũ bảo hiểm,... Hẳn M đã phải cất công lắm mới tìm được một nơi bát nháo, “thập cẩm” như thế này. Hầu hết những gì cần thiết cho cuộc sống hằng ngày, từ vật chất đến tinh thần đều có thể dễ dàng tìm thấy, kể cả sextoy. Khu phố tạp nhạp, ồn ào hơn cả một khu chợ chồm hổm vào giờ G, lác đác một vài ngôi nhà đúc lầu sang trọng nằm lạc lõng giữa khu nhà cấp ba, cấp bốn được xây dựng với lối kiến trúc hồ lớn, nửa mùa.

Trước khi dọn nhà, M có nói với về hí hửng, rằng ngôi nhà tôi sắp dọn tới ở là một “động” gay vì ba người đang sống ở đó đều là gay. Cách M nói về cái “động” mới thật buồn cười. Hẳn M chưa từng đến những quán cà phê đèn mờ, những tiệm net dành cho gay nên chưa biết dân đồng tính ở đó hoạt động khí thế đến mức nào; chưa từng dẫn thân vào Đam Mê Spa chẳng hạn, để cảm nhận dòng năng lượng mạnh mẽ từ những cuộc làm tình tập thể trong bóng tối. Những nơi đó mới thực sự gọi là “động”, là “ổ” mà M nhầm tưởng có thể dùng những từ ngữ kia để gọi tên một căn nhà chỉ chừng ba, bốn người đồng tính cùng chung sống.

M đặc biệt nhắc đến K với sự ngưỡng mộ, tôn sùng chưa từng thấy. Rằng K là người mẫu đang được lăng xê, quen biết rộng rãi, đủ mọi thành phần,

từ đại gia, dân chơi thứ thiệt, trai gọi cao cấp đến hạng bình dân, “gà tơ” mới chấp chững hành nghề bán “trôn” nuôi miệng. Lần đầu tiên M mới gặp một người như vậy chẳng? Sao M quen biết với tôi hơn mười năm nay mà M không hề biết gì về cuộc sống cũng như các mối quan hệ của tôi cả, mặc dù M vẫn luôn miệng bảo tôi là bạn chí cốt của M, rằng M đã từng yêu tôi say đắm và M hiểu con người của tôi hơn ai hết. Tôi không trách M, bởi tôi đâu cần quan tâm K là ai, K vĩ đại như thế nào trong mắt M. Tôi cũng đâu cần ai đó phải hiểu mình chỉ để vạch trần suy nghĩ của tôi vào những lúc họ nghĩ tôi cần người tâm sự, chia sẻ.

Điều tôi quan tâm nhất, từ khi bước chân vào ngôi nhà này, chính là cái bồn tắm đứng ở góc chân cầu thang. Cái bồn tắm hình hộp chữ nhật, cao khoảng 2,5 m, trần kín với tấm kính chắn thủy lực trong suốt ấy đã chiếm trọn suy nghĩ của tôi. Dù tôi có thoát ra khỏi bốn bức tường trắng toát ở nhà, thoát hẳn khỏi khu phố tôi đang ở để đến một nơi nào đó xa chốn ấy, dù là một nơi đã quen thuộc đến mức nhàm chán, tôi cũng không thể quên đi hình ảnh cái bồn tắm đứng trơ khấc đó. Cái bồn tắm như một nỗi ám ảnh của tôi vậy. Những lúc ở nhà, dù tôi ở trên lầu đóng kín cửa, cố gắng dìm mình trong giấc ngủ, trong sách vở, âm nhạc, hoặc cố không để tâm đến nó mỗi lần ra khỏi nhà, tôi cũng đều phải chú ý đến nó. Nhiều khi, trong cơn mê của một giấc ngủ đêm mệt mỏi, nhớ đến cái bồn tắm đứng sang trọng cũng làm tôi mất ngủ vì thấy bồn chồn, băn khoăn một điều gì không rõ. Cái bồn tắm làm tôi có cảm giác sờn tóc gáy mỗi khi quay lưng lại với nó, làm tôi cảm thấy muốn đến gần để chạm vào nó mỗi khi tôi nhìn thấy, dù tôi không biết mình làm vậy để làm gì, sau khi chạm vào thì sẽ làm gì tiếp, tôi không biết. Tôi từng nghĩ đến những chuyện có thể đã xảy ra trong chiếc bồn tắm này: ai đó đã chết trong lúc tắm vì nhiều lí do: cửa kính bị kẹt, hệ thống thoát nước tắc nghẽn, bồn tắm lại có trần kín nên có thể ai đó đã chết đuối hoặc chết ngộp trong đó; cũng có thể do rò rỉ điện vì bồn tắm này có chức năng xông hơi; hay ai đó trong nhà (V, K, L) đã từng thay phiên nhau quan hệ với bạn tình trong bồn tắm này, rồi bày ra các loại trò chơi tình dục như vẫn thường thấy trong phim ảnh đồi trụy. Phải chăng cái

bồn tắm có vẻ ngoài đẹp đẽ đến nao lòng lại là một nơi nhơ nhớp, bẩn thỉu? Dòng năng lượng cuồng nhiệt từ những cuộc giao hoan mà cái bồn tắm còn lưu lại đã khiến tôi chú ý? Hay chỉ đơn giản nó là một cái bồn tắm đắt tiền, sang trọng và tiện nghi nhất từ trước đến giờ mà tôi được sử dụng?

Tất cả những gì tôi biết được, nó là một cái bồn tắm mới toanh mà V mua về hai tuần trước khi tôi dọn tới. V làm việc cho một công ty chuyên kinh doanh các loại bồn tắm cao cấp nên biết rất rõ những đặc điểm của nó, V đảm bảo cái bồn tắm này tuyệt đối an toàn và chất lượng, sẽ không có bất kì rủi ro nào xảy ra trong quá trình sử dụng. Ba người họ cũng đã giao ước với nhau sẽ không sử dụng bồn tắm đứng để quan hệ với bạn tình, chỉ được sử dụng toilet ở tầng một.

Và cứ thế, cái bồn tắm đứng cứ ám ảnh tôi từng ngày, nỗi ám ảnh rất đổi mơ hồ, tựa như có một luồng điện ở cường độ 3 mA làm các cơ co giật nhẹ nhàng tạo cảm giác tê tái, kích thích, rân rân khó tả. Cảm giác đó không thể có được khi tắm ở trong bồn, chỉ khi đứng ở ngoài chiêm ngưỡng nó, chạm vào nó mới cảm nhận được.

Không chỉ riêng tôi mà K cũng vậy, tuy K không nói ra nhưng tôi biết K cũng cảm thấy được sự quyến rũ kì lạ từ cái bồn tắm đứng. Nhiều đêm, khi nghe tiếng nhạc dịu dặt, não nề phát ra từ điện thoại của K lúc một giờ sáng (K thường đi ngủ khoảng 11 giờ, thức dậy lúc một giờ và mở nhạc hòa tấu nằm nghe một mình trên sofa ở tầng trệt, đến ba giờ sáng K lại đi ngủ tiếp), tôi đi trong vô thức xuống tầng trệt và thấy K nhìn chăm chú vào cái bồn tắm lấp lánh ánh sáng đỏ nhạt hắt từ đèn ngủ.

- Giờ này sao cậu chưa ngủ? Quá nửa đêm rồi? - K nhìn tôi, sự giả vờ ngạc nhiên hiện rõ trên nét mặt K.

Tôi nhún vai, hàm ý: “Biết rồi còn hỏi!”.

- Vậy ra cậu chưa ngủ vì... không ngủ được? - K bật cười.

Tôi lặng im nhìn K một lúc rồi quyết định không trả lời, cũng không gạt gù chiếu lệ. Nếu tôi trả lời, hẳn K sẽ hỏi những câu tiếp theo, và tôi không thể nói rằng tôi khó ngủ vì chợt nhớ tới cái bồn tắm, dù cả hai chúng tôi đều biết rõ lí do đó.

- Đẹp nhỉ? Cái bồn này để nuôi cá chắc là đẹp lắm! - K nói bằng quơ khi tôi, trong tâm trạng bồn chồn khó ngủ, ngả mình xuống sofa, cạnh K đang quần chăn kín mít. Tôi biết bên dưới lớp chăn ấy là cơ thể hoàn hảo của K, những cơ bắp săn chắc tôi từng nhìn thấy lúc K tắm.

- Thích thì lắp một cái bể cá kiểu như vậy ở nhà!

- Nhiều lúc có cảm giác, chúng ta như những con cá cảnh, sinh ra chỉ để sống trong bể kính, đến khi ra sông, ra biển, gặp nguồn nước lạ, không phù hợp là chết - K vặn nhỏ nhạc, thủ thỉ tâm sự, điều mà theo V, L, trước đây, K chưa từng làm với ai.

Quen biết từ hồi đại học, V, L nói với tôi K sống rất khép kín mặc dù K quen biết rộng rãi. Những mối quan hệ xã giao thì nhiều nhưng quan hệ thân thiết thì rất ít. Bề ngoài K cởi mở bao nhiêu thì bên trong co cụm lại bấy nhiêu. Quá khứ của K là một bí ẩn chỉ có K biết, K sống ở nhà lặng lẽ, không để tâm đến ai. K sống trong thế giới riêng của mình và không ai có quyền được bước vào thế giới ấy. Từ lúc dọn đến đây, K cũng rất ít nói chuyện với tôi, K đi đi về về, những khi rảnh rỗi cũng chỉ quanh quẩn một mình với những sở thích cá nhân. Vậy mà giờ đây K đang tâm sự với tôi sao?

- Sao cậu nghĩ vậy? Chúng ta không phải là những con cá cảnh, và cũng chẳng bị cái bể kính nào nhốt lại.

- Cách cậu nghĩ thật giống tôi ngày trước - K nở một nụ cười thật đẹp rồi chậm rãi - Chúng ta tưởng mình có thể hòa nhập được với mọi người, nhưng không thể đâu. Chúng ta sinh ra đã là những con cá cảnh, và chỉ sống được trong nước máy thôi.

Tôi im lặng. Tôi không muốn tranh luận với K về vấn đề này. Có thể sau những vấp vấp nào đó trong cuộc sống, K suy nghĩ bi quan, nhưng điều đó không quan trọng với tôi. Tôi đã xác định mối quan tâm của mình từ khi dọn đến sống. Tôi chỉ thật sự không thích mình bị chụp mũ theo kiểu K vừa nói, tôi chẳng giống ai cả, và tôi cũng không muốn bắt chước cách sống của ai đó. Nói thật lòng, nhiều lúc tôi cũng nghĩ thế giới thứ ba này nhỏ bé, tù túng, bị đóng khung trong một khối hộp như K đã ví nó như một bể cá. Những con cá sống trong đó cũng thật đặc biệt, không thể hòa nhập với những con cá thông thường sống ở nước sông, ao hồ. Nhưng từ lâu, tôi đã quên đi cái suy nghĩ mình là ai, mình sống trong một xã hội như thế nào, đơn giản vì tôi không quan tâm đến những mẫu số chung mà nhiều người vẫn chọn và hướng đến. Tôi quan tâm đến những sở thích của mình hơn, và những mối quan tâm đó không bao giờ là những cuộc tìm kiếm để định nghĩa tôi có phải là gay hay không, nếu là gay thì tôi phải sống như thế nào, tôi nên làm gì để xứng đáng với thân phận của mình. Tôi quan niệm, là gay hay là ai thì cũng là con người cả, chỉ cần biết thế thôi thì có thể dễ dàng sống ở bất cứ nơi đâu.

- Nhưng ước gì mình được làm một con cá cảnh thực thụ, được bơi lội tự do trong thế giới nước, khoe vẻ đẹp của mình để người ta chiêm ngưỡng; được chăm sóc cẩn thận, tỉ mỉ, không để bị tổn thương dù chỉ là một vết xước nhỏ; được ăn thức ăn sống, không phải là thứ thức ăn được chế biến sẵn, khô khốc và nhạt nhẽo.

K bắt đầu huyền thuyên về những con cá cảnh (kèm chữi thề), về kỹ thuật nuôi cá đẹp và sống lâu, về việc K quyết định sẽ nuôi một bể cá cảnh trong nay mai, trong bể sẽ có đủ các loại cá, từ cá vàng, cá đĩa, cá lau kính, đến những loài cá khó nuôi như cá La Hán, cá Rồng... Hóa ra mối quan tâm của K và tôi không hề giống nhau, K không hề quan tâm đến cái bồn tắm, K chỉ nhìn nó và liên tưởng đến những con cá cảnh. Sự thật đã rõ ràng, chúng tôi không hề giống nhau, không hề có những suy nghĩ trùng khớp với nhau. Những điều K nói trôi tuột ra khỏi trí nhớ tôi một cách dễ dàng, tôi cứ để K nói, còn tôi cứ giả vờ lắng nghe, vừa chiêm ngưỡng vẻ đẹp mê hồn của cái

bồn tắm. Trước khi thiếp đi vì câu chuyện không đầu không đuôi của chính mình, K hỏi tôi:

- Cậu có tin chúng ta tiến hóa từ cá không?

Tôi lắc đầu.

- Nhiều người cứ nghĩ rằng tổ tiên của loài người là loài vượn cổ. Nhưng tôi tin tổ tiên của chúng ta là loài cá. Nếu cậu nhìn kĩ, cậu sẽ thấy chúng ta là những con cá với làn da trơn mượt, khoác lên mình những bộ quần áo màu mè, những thứ trang sức nhảm nhí. Sao chúng ta lại khác biệt với tổ tiên của mình đến vậy, lẽ ra chúng ta phải khóa thân và bơi lội tự do trong nước, trong thế giới của chúng ta!

Tôi nhìn K nửa tin nửa ngờ, tôi không nghĩ K có ý định đùa cợt khi nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm, long lanh của K.

- Cậu thấy tôi giống một con cá cảnh không? Cả cậu cũng vậy nữa! - K tiến sát về phía tôi, ánh mắt chờ đợi một câu trả lời, hay đúng hơn là một sự đồng tình, và hẳn K sẽ hét toáng lên nếu tôi nói K thật lố bịch và điên rồ! Nhưng không, khi K đọc được sự tĩnh lặng trong suy nghĩ của tôi, K hiểu tôi đã không quan tâm đến những gì K nói.

- Rồi tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy! - K nói rồi đứng bật dậy đi về phòng - Cậu thật sự không hiểu tôi chút nào!

Tôi đã nghĩ K mắc bệnh hoang tưởng. Một phần vì K nghĩ mình giống một con cá cảnh, một phần K cho rằng tôi không hiểu K. Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ có một vị trí nào đó trong lòng K, một người bạn bình thường cũng không. Thật khó để có một tình bạn trong thế giới thứ ba này, hầu hết người ta tìm đến nhau cũng chỉ vì chuyện tình dục mà thôi. Hiếm khi có được một tình bạn trước và sau tình yêu, đa phần là sự hấp dẫn giới tính và những khát khao nhục cảm.

M và tôi là một ví dụ, trước khi biết rõ giới tính thật của nhau, chúng tôi là bạn bè bình thường. Trong khi tôi chỉ muốn mối quan hệ của chúng tôi

chỉ là bạn bè như trước thì M vẫn luôn muốn tiến xa hơn. M muốn tôi, nếu không thể làm người yêu được thì làm người tình, dù gì chúng tôi quen biết nhau đã lâu, có thể tin tưởng để làm những chuyện mình muốn. Tình bạn trong thế giới thứ ba này là một thứ tình cảm mong manh vô cùng. Có thể người ta tìm đến với nhau chỉ để có người trút bầu tâm sự, sẻ chia những nhọc nhằn trong cuộc sống hằng ngày, nhưng suy cho cùng, sự quan tâm, gần bó đó cũng vượt cả mức tình bạn rồi. Vì chưa có người nào gọi là bạn khi chỉ gặp lần đầu tiên, thậm chí chưa gặp mặt đã hiểu rõ những tâm tư tình cảm của “kiếp làm gay”, về những nỗi phiền muộn và gánh nặng mà thân-phận-này phải chịu đựng. Nói đúng hơn, kiểu thấu hiểu đó thường gặp ở những người đã quen biết nhau lâu dài và trở thành tri kỉ, ở những người khi gặp nhau không hề có chút cảm giác giới tính nào - để rồi từ không quen biết trở thành bạn bè thân thiết (và tiến xa hơn nữa), hoặc trong những mối tình sét đánh thường thấy trong phim ảnh và tiểu thuyết diễm tình. Vốn dĩ, không thể có một tình bạn đơn thuần trong thế giới thứ ba này khi một trong hai người mong muốn một điều gì đó khác hơn, đặc biệt hơn ở thời điểm đó.

*

K vẫn thường đi về như một chiếc bóng. Từ cái lần nói chuyện trên sofa lúc nửa đêm, chúng tôi trở lại nhịp sống hằng ngày của mình, không ai nhắc về những con cá cảnh. Có lẽ K đã quên cái ý nghĩ điên rồ của mình. Riêng tôi, tôi vẫn không thoát khỏi sự quan tâm, chú ý kì lạ đến cái bồn tắm đứng trong suốt. Cũng từ cái lần đó, không hiểu sao tôi đặc biệt chú ý đến K. Cuộc sống của K có vẻ phức tạp và nhiều sóng gió hơn V, L và tôi. Tôi nghĩ mình hiểu rõ tính chất công việc của K và tôi biết, K chọn cách sống tiêu cực thay vì phấn đấu bằng chính năng lực của mình. K thường xuyên dẫn bạn tình về nhà, đủ loại hạng người, có những gã béo phệ, môi thâm đen, xúc nước hoa nồng nặc, có những gã gầy rộc, quặt quẹo, da nhăn nheo nhưng cũng diện trên mình bộ quần áo đắt tiền. Họ làm tình trên sofa, trong toilet, phòng ngủ và thậm chí, K còn dẫn nhiều bạn tình khác về làm tình

tập thể. Không đủ không gian để quan hệ, họ chia nhau ra làm tình trên cả giường ngủ của tôi và V, L.

- Chắc là thích lắm nhỉ? - Tôi nói với K, những lúc đi làm về thấy mùi CO₂ và tinh dịch đậm đặc, với giọng khinh bỉ hết sức có thể.

- Rồi cậu sẽ có phần thôi! - K cười mĩa mai rồi đóng sập cửa phòng.

Tôi không hiểu vì sao V, L đều không nói gì, không can thiệp vào chuyện này, đây là không gian sống và sinh hoạt chung, tại sao K lại làm như vậy? Hay họ quá vô tâm, vô tâm đến mức không gian sống của mình bị xâm hại, họ cũng làm ngơ?

Có một điều duy nhất khiến tôi lấy làm lạ. Dù thác loạn đến mức nào, K hứa sẽ giữ cho cái bồn tắm đứng được sạch sẽ và không bị vấy bẩn, chỉ cần tôi không can thiệp hay có ý kiến gì về những mối quan hệ của K. Đến lúc này, tôi cũng không tin rằng K chưa từng có ý muốn quan hệ với tôi (như đã từng có với V, L), dù K không hề biết tôi đang điều trị bệnh thận và trong khoảng thời gian này tôi không thể quan hệ với bất kì ai.

Cái ngày K trả giá cho những hành động của mình cũng đã đến. Tiếng K hét lên đau đớn khiến tôi, V và L chạy xộc ra khỏi phòng và gấp rút phá cánh cửa phòng K. L hạ gục người đàn ông có khuôn mặt bặm trợn, đôi mắt trắng dã khi hắn ta định dùng dây xích siết cổ K. Trong đồng sextoy và những dụng cụ tình dục bạo lực, thân thể K mềm nhũn đầy máu me, rũ ra như một bông hoa dập nát. K không còn chút sức lực, chỉ đủ để thốt lên những lời thừa thãi mà ai cũng có thể hiểu khi nhìn thấy cảnh tượng này.

- Hắn không phải là bạo dân nữa, hắn bị cuồng dân!

V và tôi đưa K đến bệnh viện, vết thương ở hậu môn của K quá lớn, nó đã rách toạc, rách cả một phần ruột già và xuất huyết quá nhiều, chưa kể những vết thương khác ở họng, ở mắt,...

- Cái lỗ đó dùng để ỉa! Không phải ai cũng cho thụt ra thụt vào! - Trong cơn hoảng hốt, V gần như hét lên những lời lẽ thô bỉ đó khi bác sĩ đẩy K

vào phòng cấp cứu.

*

Tôi đến thăm K lúc cậu ấy đang nằm trên giường bệnh và đang vẽ cái gì đó. K vẽ những con cá đang bơi trong làn nước xanh ngắt, trông chúng thật tự do, khỏe khoắn. K bảo đây là bức “Vô Tư”. Có bức K vẽ những con cá đang nằm trên mây, K đặt tên cho nó là “Hồn Sauna”, kèm theo một cái nhoẻn miệng cười: “Những con cá này đều là gay cả đấy!”. K vẽ cả những con cá đi trên mặt đất, đứng dưới một mái vòm trú mưa hay nằm phơi nắng trên bãi cát,... Những con cá của K đều có khuôn mặt người.

K bảo, K thường mơ thấy mình được bơi trong bể kính cùng vô vàn những con cá khác nhau. Giấc mơ đó đã theo K từ hồi thơ ấu. Lúc nhỏ, K đã rất thích thú trước cái bể cá mà ba K mua về. Khi ba K bỏ mẹ K để theo người đàn bà khác, thỉnh thoảng ba vẫn mang về cho K một con cá vàng và thả vào bể cá. K rất quý bể cá đó, nhưng mẹ K lại luôn muốn đập vỡ nó, vì nó là của người đàn ông đã phụ tình mẹ. Mẹ luôn lén đem những con cá của K thả xuống cống, mẹ không thương K. Tuổi thơ, K sống chung với mẹ, nhưng thực chất K chỉ sống cùng những con cá cảnh thôi. Lớn lên, những con cá cảnh cũng là những người bạn duy nhất của K, chỉ có chúng mới lắng nghe K nói. Khi K phát hiện ra giới tính thật của mình, K đã bỏ đi những con cá mái xấu xí trong bể. Chúng thật nhạt nhẽo, thụ động quá! Những con cá đực mới là bạn thật sự của K, chúng năng nổ, bơi lội thỏa thích trong thân hình đẹp đẽ, uyển chuyển, đầy màu sắc. Không có những con cá mái, chúng vẫn hạnh phúc đấy thôi. Chúng còn đùa giỡn với nhau qua đám rong làm khuấy động hồ nước, tạo nên những bọt nước li ti. K đã mê mẩn và hạnh phúc với những người bạn này. Đến khi mẹ K phát hiện ra K là gay, mẹ đã rất tức giận, mẹ đã đập vỡ bể cá ấy và ném tất cả những con cá của K xuống cống. K đã sống trong khoảng thời gian kinh khủng nhất của đời mình, không chỉ vì mẹ K không chấp nhận con người thật của K, mà còn vì K đã mất đi những người bạn mà mình yêu quý nhất.

K đã kể cho tôi nghe toàn bộ cuộc sống của K trong quá khứ. K còn thú nhận rằng, nhiều lúc, K nghĩ mình đã làm tình với cá trong mơ. Bằng một cách nào đó, K đã đạt đến cực điểm của khoái lạc cùng với một con cá. K không nhớ rõ hình ảnh nó, nhưng K chắc chắn nó là một con cá đực mạnh mẽ, là cá chứ không phải người vì K có thể cảm nhận được mùi tanh nồng đặc trưng, dù chỉ là mơ.

Tôi chỉ biết lắng nghe mà không biết nói gì. Thú thật, tôi không nghĩ nhiều về những chuyện K đang nói. Không hiểu sao tâm trí tôi lại rất tỉnh lặng trước câu chuyện của K. Tôi chỉ băn khoăn không biết mình có nên thú nhận với K về việc, gần đây, khi tôi đứng nhìn bồn tắm ở nhà, qua tấm kính trong suốt, tôi thấy thân thể mình như đang đóng vảy. Da tôi khô rộp đi, cảm giác cộm cộm, đau đớn. Tôi đã hoảng sợ khi nghĩ rằng, có phải mình là một con cá đã ở trên cạn quá lâu rồi không? Tôi bắt đầu thấy ngộp thở, thân thể tôi đang khô kiệt vì thiếu nước? Không! Tôi chưa bao giờ nghĩ mình là cá, là cá cảnh hay cá để ăn thịt cũng không!

K xuất viện sau đó vài ngày, những vết bầm tím vẫn chưa mờ. Dù đi lại khó khăn nhưng K vẫn bắt tôi chở K đi mua một bể cá lớn để đặt ở giữa nhà. K có thể ngồi bất động hàng giờ, thậm chí có thể nhịn ăn, nhịn khát chỉ để ngắm nhìn những con cá cảnh đủ màu sắc sặc sỡ, bơi lội tung tăng trong làn nước nhân tạo sủi bọt và phản chiếu thứ ánh sáng xanh xanh kì dị.

Tôi vẫn thường thấy K cho cá ăn mỗi khi đi làm về. Những viên thức ăn tròn vo, khô khốc màu đỏ nhạt rải trên mặt nước. Những con cá sẽ trồi lên và đớp lấy đớp để rồi quẫy đuôi lặn xuống dưới đáy, sau làn rong xanh bồng bềnh.

Lại một đêm tôi không ngủ được vì cảm giác bồn chồn quen thuộc, tôi xuống sofa tìm K thì chứng kiến một cuộc hành quyết ngoạn mục và hãi hùng. Con cá lau kính đốm nâu, hình hài dị hợm đang bơi theo con cá vàng và hút lấy, hút để chất nhờn trên da nó. Con cá vàng hiền lành, chậm chạp, chống cự một cách yếu ớt cho đến khi nước trong hồ chuyển thành một màu đỏ lấp lánh. Hệ thống lọc nước và oxi liền sau đó làm nước trong trở

lại, xác con cá vàng nổi lên mặt nước, phơi thân thể đã chết với cái bụng trắng dã.

Hôm sau, K vứt xác con cá vàng, cả con cá lau kính xuống cống, sau đó mua thêm một con cá Tài Phát thả vào bể. K nói nó trông giống người tình cũ của K trước đây. Con cá cảnh hung dữ lập tức rượt đuổi những con cá khác trong hồ.

*

Càng lúc K càng không thể kiểm soát. V, L đã dọn đi nơi khác vì không thể chịu đựng nổi sự quái đản, điên rồ của K khi thấy K đã nhiều lần trẫm mình trong bể cá. Rồi cái ngày K thật sự không còn tỉnh táo cũng đã đến.

Hôm ấy, tôi đi làm về, giật mình phát hiện những con cá đã biến mất. Đó là lúc tôi chứng kiến K đang làm một chuyện cực kì kinh khủng. K đứng trong bồn tắm, khóa thân, cửa đóng kín, nước xả đã đầy đến cằm và những con cá được thả vào trong đó đang bơi lội tung tăng. K nở nụ cười tươi rói nhìn tôi, nụ cười dị hồn tôi chưa từng nhìn thấy ở K. Đây có phải là điều tôi hằng mong đợi từ lúc nhìn thấy cái bồn tắm này? Đây có phải cảnh tượng đẹp để đã tạo nên một nỗi ám ảnh mơ hồ trong tâm trí tôi? Cảnh tượng được bơi tự do trong lòng nước như những con cá cảnh? Không! Đó là suy nghĩ của K, là ước muốn của K. Cái bể cá kia quá chật hẹp và cái bồn tắm này là khao khát của K. Là khao khát của K, không phải của tôi!

Nước đã dâng hơn đỉnh đầu, K vẫn nhìn tôi mỉm cười, đôi tay vuốt ve những con cá đang bơi lơ lửng qua trước mặt, và những bọt bong bóng kia mới đẹp làm sao! K vẫy tay với tôi! K trông như một vị hoàng tử của thế giới nước và đang nhìn tôi âu yếm. Chợt cảm giác đau nhức kì lạ khiến tôi bừng tỉnh khi thấy mặt K trắng bệch, K đang quờ quạng trong khoảng không gian trong suốt chật hẹp của bồn tắm. Tôi đang làm gì thế này? Cảm giác độc ác và thú tính như đâm vào ngực tôi những cú thật mạnh. Một lúc nào đó, liệu tôi sẽ giống như K? Sẽ cảm thấy khao khát được bơi trong lòng nước biết bao? Không, tôi không muốn giống như K, tôi muốn một cuộc

sống bình thường như mình đang có. Tôi phải cứu K, tôi phải cứu tương lai của mình.

Tôi cuống cuống dấn vào phía chốt cửa phòng tắm để ra hiệu cho K, nhưng K đã bắt đầu ngộp nước, không còn đủ tỉnh táo nhìn theo tôi nữa. Tôi quơ đại một vật gì đó để đập vỡ tấm kính. Cái bình bông vỡ tan, cái ấm trà vỡ toang,... Rồi bằng một vật cứng (tôi không còn nhớ rõ), tôi đã phá tung tấm kính. Nước ủa ra lênh láng, ngập ngụa như cơn lũ nào đó quét qua. Tôi dốc ngược thân thể K để nước trong dạ dày, phổi và đường khí đạo thoát ra. Sau khi móc mớ chất nhờn và rong ra khỏi miệng K, K ho sặc sụa và ôm chầm lấy tôi. Tôi ôm lấy thân thể gãy rộc của K, toàn thân tôi rã rời, nhớp nhúa trong mồ hôi, nước mắt và mùi nước tanh nồng.

Những con cá cảnh vẫn đang giẫy giụa trên sàn nhà.

*

- Cậu quyết định thả chứ? - K hỏi tôi, còn chút nghi hoặc nhưng có lẽ đã biết trước câu trả lời.

- Sẽ có những con không thể sống sót - Tôi nói băng quơ khi K thả mớ rong xanh ngăn ngắt xuống nước.

- Chết chắc!

- Nếu nó bị đột biến gen, chắc sẽ không chết, nhiều khi còn sinh sản ra giống mới. Phải không?

K cười trừ, nhún vai.

- Sao không trả lời mà cười, bộ nhìn tôi giống con cá cảnh lắm hả?

- Là cá cảnh hay cá gì thì cũng là cá thôi! Đó là cậu từng nghĩ thế! - K mỉm cười, nhún vai - Nhưng biết mình là cá cảnh thì vẫn hơn, biết mình sống ở đâu được thì vẫn tốt hơn chứ.

- Ủ! Tôi thì không thể sống mãi trong bể kính, trong bồn tắm lại càng không, tôi muốn một nơi thật rộng rãi và được nhìn thấy bầu trời.

Nước sông trong vắt, gió lồng lộng thổi mang theo hương vị xa xăm, huyền hoặc của xứ sở âm u, tịch mịch nào đó. Trong lòng tôi dấy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ khi thấy con cá nhỏ bé quẫy đuôi và lặn mất tăm xuống mặt sông chảy siết. Nhưng dòng nước kia sẽ là một chốn ở mới mà nó phải thích nghi, phải đấu tranh để sinh tồn.

Chiều hôm đó, chúng tôi, mỗi người kéo một chiếc vali ra khỏi khu phố tạp nhạp, hồ lớn, rồi chia tay nhau ở một khúc quanh gần đó.

Mỗi người sẽ chọn một đường bơi khác cho mình.

Và sẽ bơi xa hơn, sâu hơn nữa!

Nhật ký anh và nó

Shinn

Ngày... tháng... năm... - Ngày đầu tiên

Những dòng đầu tiên trong cuốn nhật ký này, nhật ký của riêng hai đứa mình thôi.

Hôm nay là ngày đầu tiên anh và nó chính thức sống chung dưới một mái nhà, đồng thời cũng là ngày đầu tiên trong ba tháng thử thách mà mẹ anh đặt ra cho hai đứa mình. Thật sự đến giờ anh vẫn chưa thể tin ba mẹ lại đồng ý cho anh đem nó về đây với anh đó. Cũng không hiểu lắm sao mẹ lại đặt ra thời gian thử thách những ba tháng. Mẹ muốn xem nó có thể đáp ứng được cái hình tượng “cô con dâu lý tưởng” của mẹ không đây mà. Hic hic, tụi mình phải ở phòng riêng, mỗi đêm biết là nó ở ngay trên lầu chứ đâu xa mà không làm gì được, anh biết làm sao đây...!!!

Mà... giờ sống chung rồi, nó chưa chịu xưng hô anh - em nghĩa là sao hả???

Anh rảnh quá ha, biết tui dốt văn mà còn bắt tui viết nhật ký.

Ừ đó, tui không thích xưng hô anh - em, sẽ chết đi được. Anh ý kiến gì chứ? Dám kêu tui là nó, tui chưa xử anh, còn không biết cảm ơn tui đi.

Ừm, sống chung, thiệt tình tui cũng chưa từng tưởng tượng đến cái ngày này, vì tui không nghĩ ba mẹ anh sẽ chấp nhận. Ba mẹ tui thì biết chuyện tui với anh từ lâu, lại rất ủng hộ tui miễn là tui hạnh phúc, nhưng mà tui biết để tui qua đây vậy ba mẹ cũng buồn lắm. Anh liệu mà đối xử với tui cho tốt, nếu không là tui bỏ về nhà liền á.

Mà anh muốn làm gì tui chứ? Tui chưa tốt nghiệp đại học, anh thất lễ với tui, tui hận anh cả đời cho coi!

Thôi tui đi ngủ. Cả ngày hôm nay sắp xếp đồ đạc mệt quá chừng.

À quên, 3 tháng thôi mà, nhanh lắm. Tui sẽ làm tốt, anh đừng lo ^-^.

Ngày... tháng... năm...

5 giờ sáng, anh giật mình tỉnh giấc vì nghe tiếng lục đục trong nhà bếp. Tưởng là mẹ dậy sớm nấu bữa ăn sáng cho cả nhà như thường lệ, anh vui đầu vào gối ngủ tiếp. Ai mà biết đó là nhóc chứ. Đến chừng bà chị yêu quái khen nhóc nấu bánh canh ngon, anh mới vỡ lẽ. Xin lỗi nhóc vì anh đã vô tâm, lẽ ra sáng nay anh phải dậy phụ nhóc một tay mới đúng là “chồng tốt”, há?

Dậy sớm vậy nhóc buồn ngủ lắm đúng không?

Giờ chắc nhóc đang ăn trưa ở trường. Anh thì tranh thủ giờ nghỉ trưa viết vài dòng cho nhóc tối về có cái mà đọc, hehe. Thôi anh chuẩn bị đi làm việc tiếp đây. Yêu nhóc nhiều.

Nhiều chuyện, làm việc thì lo làm việc đi. Ai mượn anh viết hả?

Dậy sớm thì hơi mệt, nhưng tui quen rồi. Anh hãy cảm ơn Trời Phật là tui biết nấu ăn đi. Chị Nhi thương tui nên khen, chứ tui thấy mẹ hình như chưa hài lòng lắm >”<...

Còn ba, từ bữa tui qua đây tới giờ không nói với tui câu nào hết. Chắc ba ghét tui lắm ha. Tui cướp mất đứa con trai duy nhất của ba mà.

Tụi mình rồi sẽ ra sao đây?

Nhóc ngốc! Làm anh sắp đi ngủ mà cũng phải ráng viết cho vài dòng nè.

Cái gì mà cướp mất đứa con trai duy nhất? Anh đem về thêm một đứa con trai cho ba thì có.

Chưa nói chuyện với nhóc có lẽ vì ba vẫn còn nhiều lần cần trong lòng. Anh thấy vậy cũng buồn lắm, nhưng nhóc hãy cố gắng lên, rồi sẽ ổn thôi mà. Sẽ ổn thôi, anh hứa đó!

Ngày... tháng... năm...

Buồn quá! Sáng nay tui ủi đồ không cẩn thận nên làm cháy cái áo trắng của mẹ. Mẹ giận lắm. Hic hic T- - - - T.

Tối qua đi làm thêm về mệt quá nên tui không kịp rửa chén, giặt đồ, đi ngủ luôn. Sáng ra thấy mọi thứ tinh tươm tui giặt cả mình. Anh làm giùm tui đúng không? Coi chừng mẹ biết là tui bị la đó.

Ừm, sống chung, ngày nào cũng được thấy anh, ngày nào cũng ăn sáng chung, thỉnh thoảng xem ti vi chung,... tui vui lắm. Là một gia đình đúng không?

Nhóc, đừng lo lắng. Mẹ la vậy thôi chứ không giận lâu đâu.

Ờ, anh cũng hạnh phúc lắm đó, cứ về tới nhà là có nhóc bên cạnh anh. Ăn chung, xem ti vi chung, hehe sao nhóc không chịu tắm chung với anh luôn cho rồi?

Anh biết nhóc phải học rồi còn làm thêm rất mệt, nhóc để anh phụ nhóc làm việc nhà nha? Nhóc muốn lấy lòng ba mẹ, anh hiểu mà, nhưng nhóc đâu phải superman mà đòi cáng đáng hết được. Để anh giúp nhóc ha, ngoan đi, anh sẽ tặng nhóc một nụ hôn làm quà khuyến mãi hen?

Ngày... tháng... năm... - 1 tuần rồi!

Buổi sáng chủ nhật có nụ hôn của nhóc càng trở nên ngọt ngào.

Hôm nay nhóc đổ bánh xèo. Anh thấy mẹ vừa lật rau vừa khẽ cười. Chắc trong lòng mẹ đang khen nhóc. Nhóc của anh giỏi thiệt!

Ba chịu nói chuyện với nhóc rồi, nhóc thấy không? Ba khen bánh xèo giòn và béo. Anh thiệt hãnh diện vì nhóc là người yêu của anh đó.

Anh... đồ xấu xa! Còn dám nhắc lại vụ hôn hít đó hả? Biết là chị Nhi đứng ngay đó mà anh còn... Áaaaa, cũng tại tui, hông có khi nào anh hôn mà tui chống lại được hết á.

Khỏi khen, bánh xèo là sở trường của tui. Tui làm vì tui biết ba mẹ thích. Hôm qua tui về thăm nhà, ba mẹ tui đã chỉ cho tui mấy chiêu “lấy lòng người lớn”. Công hiệu thiệt.

Hôm nay tui vui lắm. Tui sẽ cố gắng hơn nữa. Dù là 3 tháng, 3 năm hay 30 năm tui cũng đều muốn cùng anh và mọi người sống vui vẻ như ngày hôm nay.

Chủ nhật tuần sau tui nấu bún riêu, món mà chị Nhi với anh thích.

Ngày... tháng... năm...

Anh đi công tác, tự dựng căn nhà rộng ra.

Chiều nay anh gọi về, nghe giọng anh làm tui muốn khóc. Mới không gặp có một ngày thôi mà tui đã thấy nhớ, lỡ không vượt qua được 3 tháng thử thách, tui biết làm sao???

Con người là một sinh vật tham lam. Hồi trước thì mong ước ở chung, dù một ngày cũng được. Giờ thì muốn ở chung suốt đời luôn. Thích sáng sớm nghe anh chào “Nhóc cưng!” bằng cái giọng ngái ngủ. Thích hộp sữa trái cây anh để sẵn trong tủ lạnh mỗi tối tui đi làm thêm về. Thích cái cách bàn tay to lớn của anh bẹo má tui...

Ôi tui không biết đâu, anh xong việc rồi về đây nhanh lên!

Ngày... tháng... năm...

Hạnh phúc. Anh là người hạnh phúc nhất thế giới. Nhìn nhóc đang thấp thỏm chờ trước cửa chạy ào ra với anh, anh xúc động quá chừng. Anh đi công tác có 3 ngày, nhớ nhóc muốn chết, nghe giọng nhóc trong điện thoại mà anh chỉ muốn “đào tẩu” để về bên nhóc ngay thôi.

Sắp hết tháng đầu tiên rồi. Nhóc ơi nhất định phải cố gắng, để anh mãi được hạnh phúc như bây giờ nhóc nhé!

Anh mua bánh kẹo cho tui chi mà nhiều vậy?

Trời ơi hông biết chiều nay ba mẹ nghĩ gì khi tự nhiên tui nhào ra ôm anh như vậy nữa. Hic, thấy anh là tui quên hết xung quanh >”<.

Tui mà là giám đốc công ty của anh, tui sẽ ký quyết định miễn cho anh mấy vụ đi công tác, để anh luôn ở nhà với tui >”<.

Còn hơn 2 tháng nữa. Tui sẽ cố gắng mà. Nhưng lỡ có thất bại thì tui sẽ bắt cóc anh đi với tui. Liệu hồn!

Ngày... tháng... năm...

Nhìn nhóc bệnh, nằm bẹp trên giường anh xót quá. Nhóc ngốc, dặn đi dặn lại bao nhiêu lần là mùa này ra ngoài nhớ đem áo mưa vậy mà không nghe lời gì hết. Bây giờ nằm một đống rồi thấy chưa?

Đêm qua nhóc sốt cao làm anh lo lắng quá trời, có ngủ được đâu, sáng nay mặt anh y như cú mèo >”<. Cũng may mà nhóc hạ sốt rồi.

Mẹ nấu cháo cho nhóc, còn ba thì mua thuốc. Anh đem cháo lên cho nhóc, nhóc búống không chịu ăn, anh phải năn nỉ mãi. Ôi cái mặt nhóc xị ra kìa, yêu không chịu được. Hôn cho một cái, hì hì.

Nhóc ơi, thương anh thì làm ơn chú ý giữ gìn sức khỏe giùm đi.

Ngày... tháng... năm...

Dạo này anh về còn khuya hơn cả tui. Công việc nhiều lắm à?

Ngồi coi ti vi, chờ mở cửa cho anh, chán quá tui lại lôi cuốn sổ này ra viết. Tui nghĩ rất nhiều về chuyện của tui và anh. Trong mấy tỉ người trên thế giới, sao tui lại gặp rồi yêu anh? Chắc là duyên phận. Giờ lại còn được sống chung với nhau, tui cảm thấy mình thật may mắn. Biết gì không, anh là món quà tuyệt vời nhất mà cuộc sống tặng cho tui đó.

Xin lỗi nhóc, đi học, làm thêm, làm việc nhà đã mệt rồi mà còn phải thức khuya chờ anh. Sao nhóc không ngủ trước?

Mà sao hôm nay người khô khan như nhóc của anh lại viết ra mấy thứ tình cảm thế?

Ừ, anh cũng có cảm giác giống như nhóc. Thiết mừng vì anh đã tìm được nhóc trong biển người mêh mông này. Anh hạnh phúc vì yêu nhóc và được nhóc yêu.

Một nửa của thời hạn 3 tháng trôi qua rồi, nhóc cố lên. Rồi tui mình sẽ ổn, đúng không nhóc?

Yêu nhóc lắm.

Ngày... tháng... năm...

Nhóc giận anh rồi.

Anh đã làm nhóc buồn, anh tệ quá!

Nhưng sao nhóc không nghe anh giải thích chứ? Mấy dấu son môi đó chỉ là trò đùa của mấy cô bạn yêu quái. Anh có nhóc rồi, anh đâu dám lăng nhăng >”<. Nhóc phải tin anh, đừng buồn anh nữa nghe nhóc!

Nhóc phải biết nhóc là số một và là duy nhất trong tim anh chứ.

Hì hì, dù sao nhóc ghen thế anh cũng thấy vui vui. Điều đó chứng tỏ nhóc yêu anh rất nhiều.

Xí, ai thèm ghen?

Anh cứ thử đi lăng nhăng rồi biết!

Tui chẳng biết mình có đủ sức để giữ anh hoài không? Giữa hai đứa con trai, vốn dĩ đâu có gì ràng buộc.

Hạnh phúc có phải rất xa vời?

Ngốc, ngốc, ngốc!!! Nhóc ngốc!!!

Anh yêu nhóc, nhóc yêu anh, vậy là đủ ràng buộc hai đứa rồi. Hạnh phúc là anh và nhóc đang ở bên nhau nè, đồ ngốc!

Buồn ngủ. Anh đi ngủ.

Ngày... tháng... năm...

Hai tháng. Mọi việc vẫn tốt đẹp, thật nhẹ cả người. Tối qua mẹ có nói bóng gió với anh cái gì đó về việc rút ngắn thời hạn thử thách. Nhóc biết tin này chắc sẽ vui lắm. Nhóc đã cố gắng đến thế mà.

Mình sắp được sống chung với nhau thật lâu... Vui quá đi.

Hôm nay sinh nhật nhóc rồi, nhóc muốn tặng gì đây?

Anh đem chính mình ra làm quà hén! Hehe!!!

*

Anh tranh thủ viết vài dòng trong giờ nghỉ trưa, trước khi ra ngoài định mua thứ gì đó làm quà sinh nhật cho nhóc.

- Alô, con hả? Con đến ngay bệnh viện, nhanh lên!!!

Giọng mẹ anh hốt hoảng, nhóc tắt điện thoại và vội vàng chạy ra nhà xe. Lạy trời anh không có việc gì! Anh nhất định phải bình an!

Bệnh viện.

“Cô ơi, bệnh nhân cấp cứu ở phòng này đâu rồi?”

“Xin lỗi, anh ta đã... và được chuyển đi rồi!”

Trời đất sụp đổ trước mắt nhóc.

Không thể nào. Không thể như vậy được. Anh... anh sao lại bỏ tui được? Hôm nay sinh nhật tui mà, hôm trước anh còn bảo sẽ tặng tui một món quà đặc biệt. Anh không giữ lời!!! Tui ghét anh! Ghét nhất trên thế giới.

Nhóc quy xuống sàn, nước mắt lặng lẽ rơi.

Tui đã cố gắng biết bao nhiêu vì muốn được ba mẹ anh chấp nhận, để được ở chung nhà với anh, để được cùng anh là một gia đình. Bây giờ mọi thứ còn ý nghĩa gì nữa chứ. Anh giận tui khô khan không biết thể hiện tình cảm nên bỏ tui đi phải không? Anh xấu xa, anh đáng ghét lắm.

“Anh quay về đây cho tui!!!”

“Không được đâu, sao mà về được???”

“ Tui không biết... tui không biết.... Anh về đây với tui đi...!!!”

“ ...”

“Muốn gì tui cũng làm hết, về đây đi. Tui phải sống thế nào nếu không có anh hả???”

“Muốn gì cũng làm? Thiệt không?”

“Thiệt mà ~~~ hic hic,...!!! Ở...”

“Hahaha!!!”

“Hả????”

Quay lại. Anh đứng đó, nhìn nhóc điệu dàng (xen chút gian tà). Thấy nhóc trợn tròn đôi mắt đầm nước, anh không nhịn nổi phì cười:

“Nhóc ngốc đúng là ngốc! Anh cấp cứu ở phòng kế bên chứ đâu phải phòng này!”

“ ...”

“Cũng may xe thẳng kịp, anh bị bất ngờ nên ngã xe và ngắt xiủ thôi. Trầy trụa chút đỉnh, khâu mấy mũi là ổn. Làm gì mà nhóc khóc như mưa vậy?”

“ANH CÒN ĐỨNG ĐÓ MÀ CƯỜI ĐƯỢC À? ANH CÓ BIẾT TUI SỢ THẾ NÀO KHÔNG?”

Nhóc quát lớn, nước mắt lưng tròng. Anh bước đến ôm chặt nhóc, cảm nhận rõ ràng nhóc đang run rẩy trong vòng tay mình. Nhóc của anh là thế, luôn giấu cái yếu đuối đằng sau vẻ ngang tàng thờ ơ. Sao mà thương quá!

“Đây là bệnh viện, đừng la lớn vậy!” Anh cười, lau nước mắt cho nhóc “Anh làm sao bỏ nhóc đi được mà nhóc sợ? Hôm nay sinh nhật nhóc, anh còn chưa tặng quà cho nhóc mà!”

“Tui không cần quà...” Nhóc lí nhí, mặt đỏ bừng “Anh là đủ rồi!”

“Ờ thì... anh cũng định tặng nhóc cả con người anh nè!”

“Tối nay hai đứa dọn vô ở chung một phòng luôn đi!” Ba mẹ và chị anh đã đứng phía sau từ lúc nào, và người vừa phát ngôn không ai khác hơn là bà chị dễ thương của anh. Anh quay lại nhìn, thấy ba mẹ cười hiền hậu, còn bà chị cười gian tà. Nhóc đẩy anh ra, mặt đỏ còn hơn mặt trời. Anh thò tay nắm tay nhóc và kéo nhóc sát lại phía mình:

“Về nhà thôi nhóc!”

“Ừm.”

“Nhà của tui mình.”

“Ừm.”

“Anh yêu nhóc.”

“Ừm.”

“Không nói được một câu yêu anh à?”

“Cần gì nói, bộ anh không biết à?”

“Haha, nhóc ngốc!”

Có lẽ không cần nói thêm về cuộc sống của họ sau đó. Họ vẫn giữ thói quen viết nhật ký, như một cách để nhớ về từng ngày hạnh phúc mà họ ở bên nhau, và như lời anh nói, cũng tạo ra tư liệu cho đời sau tham khảo. Một công mà đôi việc vậy!

1\ Jigmé Khyentsé Rinpoché, bài giảng tại Bồ Đào Nha, tháng 9.2007. 2\ Một tác giả Phật tử khác của thế kỷ thứ VII có tác phẩm chính là “Nhập Bồ tát hạnh” (Bodhicharyâvatâra) hay “Nhập môn về cuộc đời dẫn tới Đại giác”. Đây là một tác phẩm cổ điển. 1\ Yongey Mingyou Rinpoché, Phúc lạc của thiền, NXB Fayard, 2008. 2\ Shantidéva, “Nhập Bồ tát hạnh” (Bodhicharyâvatâra) hay “Nhập môn về cuộc đời dẫn tới Đại giác”, NXB Padmakara, 2007, I, 28. 3\ Dilgo Khyentsé Rinpoché (1910 - 1991) là một trong những vị thầy tâm linh lỗi lạc nhất của Tây Tạng thế kỷ XX. Xem Tâm linh Tây Tạng, tủ sách Points Sagesse, NXB Le Seuil, 1996. 4\ Edwin Schroedinger, Quan niệm của tôi về thế giới, NXB Mercure de France, 1982 (dịch từ My view of the world, Londres, Cambridge University Press, 1922, tr.22). 5\ Bhante Henepola Gunaratna, Thiền trong cuộc sống thường ngày: một cách thực hành đơn giản của đạo Phật, NXB Marabout, 2007. 6\ Thích Nhất Hạnh, Hướng dẫn về thiền hành, NXB Lá Bối, Làng Mai, 1983. 7\ Trong tiếng sanskrit, ba thành phần này được gọi theo thứ tự là manaskara, smriti và samprajnana (từ tương đương trong tiếng Phạn là manasikara, sati và sampajanna, và từ tương đương trong tiếng Tây Tạng là yid, la byed pa, dran pa và shes bzhin). 8\ Nói chung, không nên hiểu một câu thần chú (mantra) theo nghĩa đen như một câu thông thường. Ở đây, “Om” là một từ mở đầu một câu thần chú và cho nó quyền năng chuyển hóa. “Mani” hay “châu báu”, muốn nói tới châu báu của tình thương vị tha và lòng bi mẫn. “Padmé”, gốc từ padma hoặc “hoa sen”, muốn chỉ bản chất nền tảng của tâm thức, tức là “chân thiện tâm” của chúng ta được ví như bông hoa sen, dù mọc trong bùn lầy vẫn vươn lên tinh khiết, ngay cả giữa những độc tố của tâm thức do chúng ta tạo nên. “Hung” là một từ khiến câu chú có sức mạnh hiện thực hóa lời cầu nguyện. 9\ Bokar Rinpoché, Thiền định, lời khuyên cho những người mới tập, NXB Claire Lumière, 1999, tr.73. 10\ Yongey Mingyou Rinpoché, sách đã dẫn. 11\ Etty Millesum, Một cuộc đời bị đảo lộn, NXB Le Seuil, Points, 1995, tr.308. 12\ Shatidéva, sách đã dẫn, III, 18-22. 13\ Shatidéva, sách đã dẫn, X, 55. 14\ “Pain”, BBC World Service Radio, trong phần “Tư liệu”, do Andrew North thực hiện, tháng 2.2008. 15\ Banthe Henepola Gunaratna, sách đã dẫn. 16\

Longchen Rabjam, (1308 - 1363), một trong những vị thầy thông thái nhất của Phật giáo Tây Tạng; trích trong *Gsung thor bu*, tr.351 - 352, do M.Ricard chuyển ngữ. 17\ Trích trong “Những lời dạy của các vị thầy thuộc tông phái Kadampas”, *Mkha' gdams kyi skyes bu dam pa rnam kyi gsung bgros thor bu ba rnam*, tr. 89, do M. Ricard chuyển ngữ. 18\ Đức Dalai Lama, những bài giảng tại Schvenedingen, Đức, 1998, do M. Ricard chuyển ngữ. 19\ Thích Nhất Hạnh, *Cái nhìn Tuệ giác*, do Philippe Kerforme chuyển ngữ từ cuốn *The Sun in my Heart* (Mặt trời trong trái tim tôi), 1988, từ sách *Spiritualités Vivantes*, NXB Albin Michel, 1995. 20\ Bhante Henepola Gunaratna, sách đã dẫn. 21\ Nagarjouna, Suhrlleka, “Thư gửi một người bạn”, dịch từ tiếng Tây Tạng. 22\ Etty Hillesum, *Một cuộc đời bị đảo lộn*, sách đã dẫn, tr.218. 23\ Etty Hillesum, như trên, tr.104. 24\ Dalai Lama, *Những lời khuyên chân thành*, NXB Presses de la Renaissance, tr.130 - 131. 25\ Dilgo Khyentsé Rinpoché, *Kho báu của trái tim những người giác ngộ*, từ sách *Point Sagesse*, NXB Le Seuil, 1997. 26\ Như trên. 27\ Han F. De Wit, *Hoa Sen và hoa Hồng*, do C. Francken, Huy chuyển ngữ từ tiếng Hà Lan, NXB Kunchap, 2002. 28\ Dilgo Khyentsé Rinpoché, *Giữa lòng cảm thông*, NXB Padmakara, 2008. 1\ Romain Rolland, *Jean-Christophe*, Paris, NXB Albin Michel, 1952, tập VIII. 2\ Về những tác động có hại của trạng thái căng thẳng (stress), xem Sephton, S.E., Sapolsky, R., Kraemer, H.C., et Spiegel, D., “Diurnal Cortisol Rhythm as a Predictor of Breast Cancer Survivant”, *Tờ báo của Viện ung thư quốc gia* 92 (12), 2000, tr.994 - 1000. Về ảnh hưởng của thiền định, xem: Carlson, L.E., Speca, M., Patel, K.D., Goodey, E., “Mindfulness - Based Stress Reduction in Relation to Quality of Live, Mood, Symptoms of Stress and Levels of Cortisol, Dehydroepiandrostrone - Sulfate (DHEAS) and Melatonin in Breast and Prostate Cancer Out - patients”, *Psychoneuroendocrinology*,_ tập 29, Issue 4, 2004; Speca, M., Carlson, L.E., Goodey, E., Angen M., “A Randomized, Wait-list Controlled Clinical Trial: the Effect of a Mindfulness Meditation - based Stress Reduction Program on Mood and Symptoms of Stress in Cancer Outpatients”, *Psychosomatic medicine - Y học tâm thể* -, 62 (5), tháng 9 - 10.2000,

tr.613-622; Orsillo, S.M. et Roemer, L. Acceptance and Mindfulness - based Approaches to Anxiety, Springer 2005. 3\ Teasdale, J.D. và cộng sự., “Metacognitive awareness and prevention of relapse in depression: empirical evidence”; J. Consult. Clin. Psychol., 70,2002, tr.275-287; Grossman, P., Niemann, L., Schmidt, S., và Walach, H., “Mindfulness-based stress reduction and health benefits. A meta-analysis”, Bản tin nghiên cứu tâm thể, 57 (1), 2004, tr. 35-43; Sephton, S.E., Salmon, P., Weissbecker, I., Ulmer, C., Hoover, K., và Studts, J., “Mindfulness Meditation Alleviates Depressive Symptoms in Women with Fibromyalgia: Results of a Randomized Clinical Trial”, Arthritis Care Research, 57 (1), 2004, tr.77-85; M.A. Kenny, J.M.G. Williams, “Treatment-resistant depressed patients show a good response to Mindfulness-based Cognitive Therapy”, Behaviour Research and Therapy, tập 45, Issue 3m 2007, tr. 617-625. 4\ MBSR, “Mindfulness Based Stress Reduction”, là luyện tập thiền định ở ngoài đời về ý thức trọn vẹn, được đặt trên cơ sở thiền định Phật giáo. Nó đã được Jon Kabat-Zinn phát triển trong hệ thống bệnh viện ở Mỹ từ hai chục năm nay, và ngày nay, ông đã thành công trong việc làm giảm những cơn đau hậu phẫu và đau đớn liên quan tới ung thư và các bệnh nan y khác ở hơn 200 bệnh viện. 5\ Davidson, R.J., Kabat-Zinn, J., Schumacher, J. Rosenkranz, M., Muller, D., Santorelli, S.R., Urbanowski, F., Harrington, A., Bonus, K., và Sheridan, J.F., “Alterations in brain and immune function produced by mindfulness meditation”, Psychosomatic Medicine, 65, 2003, tr.564-570. Về những ảnh hưởng lâu dài của thiền định, xem: Lutz, A., Greischar, L. L., Rawlings, N.B., Ricard, M. và Davidson, R. J., “Long - term Mediators Self - induced High-amplitude Gamma Synchrony During Mental Practice”, PNAS, tập 101, số 46, tháng 11.2004; Brefczynski-Lewis, J.A., Lutz, A., Schaefer, H.S., Levinson, D.B. và Davidson, R.J., “Neural Correlates Of Attentional Expertise in Long-Term Meditation Practitioners”, PNAS, tập 104, số 27, tháng 7.2007, tr.11483 - 11488; Ekman, P., Davidson, R.J., Ricard, M. và Wallace, B.A., “Buddhist and psychological perspectives on emotions and well - being”, Current Directions in Psychological Science, 14, 2004, tr.59-63. 6\ Lutz,

A., Slagter, H.A., Dunne, J.D. và Davidson, R.J. “Attention regulation and monitoring en meditation”, *Trend in Cognitive Science*, tập 12, số 4, tháng 4.2008, tr.163-169; Jha, A.P. và các cộng sự, “Mindfulness’training modifies subsystems on attention”, *Cogn.Affect.Behav.Neurosci*, 7, 2007, tr.109-119; Slagter, H.A., Lutz, A., Greischar, L.L., Francis, A.D., Nieuwenhuis, S., Davis, J.M., Davidson, R.J., “Mental Training Affects Distribution of Limited Brain Resources”, *Plos Biology*, tập 5, Issue 6, e 138, www.plosbiology.org, tháng 6.2007. 7\ Carlson, L.E. và các cộng sự, “One year pre-post intervention follow-up of psychological, immune, endocrine and blood pressure outcomes of mindfulness-based stress reduction (MBSR) in breast and prostate cancer out patients”, *Brain Behav. Immun.*, 21, 2007, tr. 1038 - 1049. 8\ Xem Grossman, P. và cộng sự, sách đã dẫn. 9\ Lutz, A., Dunne, J.D. và Davidson, R.J., “Meditation and the Neuroscience of Consciousness: An Introduction” in *The Cambridge Handbook of Consciousness*, chương 19, tr.497 - 549, 2007.

1. Đào Hành Tri (1891-1946) là nhà giáo dục nhân dân vĩ đại của Trung Quốc. Ông đưa ra ba chủ trương lớn: “Cuộc sống là giáo dục”, “Xã hội là trường học”, “Dạy và học cùng hợp nhất”. Lý luận “Cuộc sống là giáo dục” là hạt nhân lý luận trong hệ thống tư tưởng giáo dục của Đào Hành Tri. Tư tưởng giáo dục của Đào Hành Tri đã trở thành một trong những cơ sở quan trọng để xây dựng nên hệ thống lý luận giáo dục một cách khoa học.

2. Vương Dương Minh (1472-1528) là nhà chính trị, nhà triết học, nhà tư tưởng xuất sắc thời nhà Minh ở Trung Quốc.

1. Suzuki Chinza (1898-1998) là nhà giáo dục người Nhật, ông đã dành tâm huyết cả đời để nghiên cứu giáo dục sớm ở lứa tuổi nhi đồng. Phương pháp giáo dục tài năng âm nhạc của ông đã góp phần nâng cao trí tuệ cùng tài năng của hàng ngàn hàng vạn trẻ em Nhật Bản.

2. Mạnh Mẫu, tức mẹ của Mạnh Tử đã ba lần chuyển nhà để đem đến môi trường học tập tốt nhất cho con.

3. Đây là một trường hợp đồng âm khác nghĩa, chữ Tôn Tử vừa là tên nhà quân sự lỗi lạc thời Trung Quốc cổ đại vừa có nghĩa là cháu.

4. Mai Vũ Đàm là một thác nước sâu nằm trong dãy núi Nhạn Thương, cách thành phố Ôn Châu và thành Thụy An khoảng 30km. Màu nước xanh thăm thẳm của thác nước đã được nhà văn Chu Tự

Thanh miêu tả trong tác phẩm cùng tên của mình. 5. Ánh trăng nói hộ lòng tôi là một bài hát nổi tiếng về tình yêu được ca sĩ Đặng Lệ Quân của Đài Loan thể hiện. Cô gái trong bài hát mượn ánh trăng để bày tỏ tình yêu sâu đậm của mình với người yêu. 6. Nhà vật lý và hoá học của Viện Hoàng gia và Hội Hoàng gia Anh. 7. Nhà vật lý, nhà hoá học người Anh, có nhiều cống hiến trong lĩnh vực điện tử học. 8. Hùng Khánh Lai, 1893-1969, là một nhà toán học của Trung Quốc nổi tiếng với “Lý luận hàm số”. Ông đồng thời còn là một nhà giáo dục đã bồi dưỡng nên nhiều tài năng toán học cho đất nước Trung Quốc. 9. Hoa La Canh, 1910-1975, nhà toán học nổi tiếng thế giới và là người sáng lập ra Lý thuyết số giải tích. 10. Sau khi giành chiến thắng trong cuộc chiến chinh phục vùng Ô Hăng - một cuộc chiến quan trọng trong sự nghiệp thống nhất phương Bắc, Ngụy Vũ Đế Tào Tháo lên thăm ngọn núi Kiệt Thạch đã làm bài thơ này. 11. Binh pháp Thái Công do Khương Tử Nha, quân sư của Chu Vũ Vương – người sáng lập nhà Chu biên soạn và được coi là một trong những cuốn binh pháp kinh điển về nghệ thuật quân sự của Trung Hoa. 12. Galois, 1811-1832, là một thiên tài toán học người Pháp, các công trình toán học ông để lại là một đề tài rất quan trọng cho việc tìm nghiệm của các phương trình đa thức bậc cao hơn 4 thông qua việc xây dựng lý thuyết nhóm trừu tượng mà ngày nay được gọi là lý thuyết nhóm Galois.

1. Nhà bác học Vật lý người Mỹ gốc Hoa. 2. Nhà vật lý học nổi tiếng Trung Quốc, chuyên gia tên lửa nổi tiếng thế giới.

1. Năm 1975, Bill Gates đã bỏ ngang khoá học để theo đuổi giấc mơ Microsoft. Đến năm 2007, ông đã quay lại trường để nhận bằng Tiến sĩ.

1. Phương pháp giáo dục sớm của Carl Weter có sự kết hợp hoàn hảo giữa lý luận và thực tiễn, đã ảnh hưởng sâu sắc đến vô số các bậc phụ huynh, được rất nhiều nhà giáo dục nổi tiếng ca ngợi. Cuốn sách Phương pháp giáo dục thần đồng của Carl Weter là tác phẩm đầu tiên trên thế giới về giáo dục sớm, ghi lại một cách trọn vẹn quá trình giáo dục một đứa trẻ kém trí tuệ trở thành một kỳ tài nổi tiếng khắp nước Đức. 2. Thành ngữ của Trung Quốc, ý nói cố gắng làm những việc ngược lại quy luật khách quan của tự nhiên để mong đạt được kết quả sớm, sẽ dẫn đến hậu quả ngược lại. (ND)

1. Kimura Kyuichi (1883 - 1977) là nhà tâm lý học, nhà giáo dục học nổi

tiếng của Nhật, người đặt nền móng cho việc giáo dục sớm ở trẻ nhỏ. 2. Do Vương Ứng Lâm biên soạn, tập hợp những tinh hoa của đạo Nho, đạo Khổng, dùng để dạy cho học sinh võ lòng của Trung Quốc. 3. Được Nhà xuất bản Lao động – Xã hội và Công ty Cổ phần Sách Thái Hà phát hành tại Việt Nam. 4. tham khảo thêm cuốn Phát triển ngôn ngữ từ trong nôi của Giáo sư Phùng Đức Toàn, do Công ty Cổ phần Sách thái Hà phát hành. 5. Tên đầy đủ là Jean-Jacques Rousseau, một nhà giáo dục, nhà văn, nhà triết học và nhà tư tưởng nổi tiếng người Pháp và là một nhân vật tiêu biểu trong Phong trào Khai sáng người Pháp thế kỷ XVIII. (1) Cụm từ 'tâm hồn' được sử dụng trong quyển sách này cũng có thể được diễn tả theo nhiều cách khác nhau như: Năng lượng sống, Linh hồn, Ý thức, Bản thân,... Xin cứ hiểu theo bất cứ từ ngữ nào mà bạn cho là thích hợp nhất đối với mình. Từ gốc trong tiếng Anh là 'soul', trong tiếng Sanskrit (tiếng Phạn) là 'atma', nhưng với mục đích cần hiểu rõ để tránh gây ra nhầm lẫn và phù hợp theo tiếng Việt, chúng ta sẽ sử dụng từ 'tâm hồn' trong quyển sách này. (2) Như đã giải thích về lý do tại sao 'tâm hồn' ('soul') được sử dụng trong quyển sách này, chúng tôi đã xem xét và tìm từ mang ý nghĩa chính xác nhất để chuyển dịch cụm từ 'Supreme Being'. 'Đấng Tối cao, Tâm hồn Thánh thiện, Ánh sáng Thánh thiện, Cội nguồn Năng lượng Sống, Năng lượng Thánh thiện' là những từ thích hợp nhất cho quyển sách này, nhưng độc giả có thể thay thế những từ này bằng những từ khác mà mình cho rằng thích hợp hơn... (1) Thành ngữ chỉ sự nghiệp đang đà tiến lên, càng ngày càng cao. (2) Tên nhân vật chính trong truyện ngắn nổi tiếng Hoa Uy tiên sinh của nhà văn Trung Quốc Trương Thiệu Dực (1906 - 1985). (3) Nguyên văn: đầu Vạn Kim, chỉ người cái gì cũng biết nhưng không giỏi việc gì. (4) Doctor of Philosophy: chữ viết tắt chỉ “tiến sĩ” trong tiếng Anh. (5) “Nhã đạt đến mức cao thì như là tục, biến đạt đến mức lớn thì như đất liền.” (6) Chỉ công nhân, người lao động chân tay. (7) “Hoặc có sóng gợn vào ngày rằm hay mồng một chứ không có khí huyết để theo đuổi chìm nổi cùng thói tục.” (8) “Tái ông mất ngựa sao biết không phải phúc.” (9) “Nghèo hèn không thể thay đổi, oai và võ lực không thể khuất phục nổi.” Chữ trong Luận ngữ. (10) Nguyên văn: “sinh tự giáo huấn”. Chữ trong Tả truyện kể

về nước Việt: nước Việt để dân sinh sôi, tích tụ và dạy bảo họ trong mười năm, sau đó phục thù đánh thắng nước Ngô. (11) Không có việc gì làm, không có hứng thú gì, không có tài năng gì. (12) Chỉ riêng mình là tôn quý. (13) Ba người đi cùng nhau, trong số đó ắt có thầy của ta. (14) Nguyên văn: “thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu đán tịch họa phúc.” (15) Nguyên văn: “phúc vô song chí, họa bất đơn hành”, nghĩa là “phúc không lại đến, họa chẳng đi lẻ.” (16) Vận đi, vàng thành đất; thời đến đất thành vàng. (17) Nhà giột lại gặp mưa liên mấy đêm, thuyền chậm lại thêm gió ngược. (18) Nghiêm Phục (1853 - 1921): nhà phiên dịch nổi tiếng Trung Quốc, từng giới thiệu khá nhiều sách về hệ thống tư tưởng học thuật tư sản phương Tây. (1) Đạo không phải là đạo không biến đổi, thuật không phải là thuật không biến đổi. (2) Nguyên văn: hành vân lưu thủy, có ý nói tự nhiên, không câu thúc, gò bó. (3) Đại phương vô ngưng: phương là đạo hoặc đất, đại đạo (hoặc nơi đất rộng lớn), không có góc, gấp khúc; đại khí vẫn thành: tài lớn làm nên muện, hoặc tài lớn không cần làm nên; đại âm hy thanh: âm lớn ít tiếng; đại tượng vô hình: hình tượng lớn không có bóng hình. (4) “Người đời đều biết thiện là tốt lành thì không còn là thiện nữa; đều biết mỹ là đẹp thì không còn là đẹp nữa.” (5) Sinh ra sao thì thuận theo như thế, nghĩa là thuận theo tự nhiên. (6) Nhân vật chính trong truyện A.Q chính truyện của đại văn hào Lỗ Tấn, Trung Quốc. (7) “Vì đại nghĩa mà hy sinh người thân.” (8) Nữ nhà văn đương đại Trung Quốc, nổi tiếng với truyện vừa Người đến tuổi trung niên. (9) Con lừa đất Kiềm, truyện ngụ ngôn của Liễu Tông Nguyên đời Đường. Truyện kể đất Kiềm (vùng Quý Châu hiện nay) không có lừa, có người đưa lừa từ nơi khác về, hổ trông thấy rất sợ, lánh xa, sau dần dần đến gần, lừa đá cho hổ một cú. Nhưng lừa chỉ có tài đó mà thôi nên sau đó hổ đã ăn thịt được lừa. Đời sau dùng điển này để ví người bản lĩnh có hạn. (1) Sống mà như trong cơn say, trong giấc mộng, hồ đồ, được chẳng hay chớ. (2) Nguyên văn: “Sự hậu Gia Cát Lượng” với ý “nói vượt đuôi” vì Gia Cát Lượng bao giờ cũng dự đoán trước khi sự việc xảy ra. (3) Nguyên văn: “đê điệu”, có nghĩa là điệu thấp, ví với luận điệu hòa hoãn. (4) Hương nguyệt: kẻ đạo đức giả. (5) Cương cường, chính trực (6) Một chủ trương của nhà Nho, đề cao thái độ chiết trung, trung hòa,

không quá mức, không thiên lệch trong đối xử với người và việc. (7) Nguyên văn: “hoàng kim phân cát”. Công thức chia đôi một đoạn dây theo tỉ lệ $(\sqrt{5}-1)/2 = 0,618...$ là đẹp nhất về mặt tạo hình, bởi vậy có tên là cách phân chia vàng (8) Lối tự xưng của vua chúa. (9) Tính linh: chỉ chung tinh thần, tính tình, tình cảm của con người. (1) Độc phu: vị vua vô đạo. (2) Tiêu Hà: tướng quốc nhà Hán. Ở đây mượn âm, có nghĩa là “chẳng ra sao”. (3) Chờ khuyết chỗ thì bổ sung vào (4) Lời Khổng Tử: Luận ngữ, thiên Thuật nhi, điều 37. Nguyên văn: “Quân tử thân đẳng đẳng, tiểu nhân trường thích thích.” (5) Can: mộc, khiên; Qua: giáo. Ý nói hóa giải chiến tranh thành quan hệ ngoại giao tốt. (1) Hóa cảnh: nơi thanh tâm, u nhã, cực kỳ cao siêu. (2) Như ta nói làm trâu, ngựa. (3) “Thuật lại mà không nói.” (4) “Đạo mà nói ra được không phải đạo hằng thường.” (5) “Được ý thì quên lời.” (6) “Lời nói có thể hết, còn ý thì vô cùng tận.” (7) “Hỏi đến sách lược giúp nước giúp đời, thì như rơi vào đám khói sương.” (8) Liễu cũng là ngộ, tức hiểu rõ. (9) Chữ này là nhạ (vướng vào) mới đúng. ND. (10) Một loại động vật có mai, hình dáng giống tôm hùm nhưng nhỏ hơn, đôi càng giống càng cua, sống ở vùng nước ngọt. (1) Thơ của Lý Thương Ẩn đời Đường trong bài Lạc Du Nguyên (tên một bình nguyên đời xưa). Nguyên văn: “Tịch dương vô hạn hảo, chỉ thị cận hoàng hôn.” (2) Ý tương tự câu “một người làm quan, cả họ được nhờ”. (3) “Tình bạn bè của người quân tử nhạt như nước”. Câu này có từ sách Luận ngữ ghi lại lời Khổng Tử. (4) “Biết dừng thì sau đó mới có ổn định.” (5) “Ổn định thì sau đó mới có tĩnh, tĩnh thì sau đó mới có an, an thì sau đó mới có suy nghĩ, suy nghĩ thì sau đó mới có được cái muốn có.” (6) “Cái gì mình muốn thì ắt làm cho người.” (7) “Cái gì mình không muốn thì cứ làm cho người.” (8) Trước và sau đều không có ai bằng mình. (9) Một cách bị phạt khi thua bài. (10) “Thưởng ngoạn thứ yêu thích đến nỗi mất cả chí khí.” (11) Lỗ Tấn có bài bàn về fair play trong Tập văn của Lỗ Tấn. (12) Đế quốc, phong kiến, quan liêu. (13) Võ Đại, anh trai Võ Tòng trong chuyện Thủy hử, người lùn. (14) “Trăng sáng nhô lên từ mặt biển, chân trời cũng chung thời khắc này”. Hai câu đầu trong bài Vọng nguyệt hoài viễn của Trương Cửu Linh, nhà thơ đời Đường. (15) “Trăng sáng trên biển xanh, hạt trai có lệ, nắng ấm trên núi Lam Điền, ngọc

bốc khói”. Theo truyền thuyết, mỗi khi trăng sáng, trai hé mở ra hứng lấy ánh trăng để nuôi ngọc, ngọc được ánh trăng chiếu nên sáng thêm. Trăng vốn là ngọc trai sáng trên biển, ngọc trai chẳng khác gì trăng sáng dưới nước, còn nước mắt thường được ví với ngọc trai, người xưa cho rằng người cá mập (giao nhân) khóc thì từng giọt nước mắt ấy biến thành ngọc trai. Vậy thì ở đây là trăng, là ngọc trai hay nước mắt? Còn Lam Điền thuộc tỉnh Thiểm Tây ngày nay, nổi tiếng vì có ngọc đẹp; ánh nắng chiếu xuống núi, ngọc khí (người xưa cho rằng bảo vật đều có hơi sáng bốc ra, mắt thường không thể nhìn thấy) uốn lượn bốc lên, nhưng tình khí ấy ở xa thì có, đến gần lại không. Cả hai câu thơ nói đến một nơi tuyệt diệu và huyền diệu, một cảnh sắc lý tưởng, đẹp khác thường song không thể nắm bắt. Đây là hai câu đầu trong bài thơ thất ngôn bát cú Cầm sắt của nhà thơ đời Đường mà từ đời Tống đến nay có vô vàn cách giải thích vẫn chưa có cách nào thuyết phục tuyệt đối. (16) Đoạn này lấy ý từ nhiều bài thơ cổ, chẳng hạn hai câu “Hai con chim hoàng ly...” mà nguyên văn là “Lưỡng cá hoàng ly minh thúy liễu, Nhất hàng bạch lộ thưởng thanh thiên” được rút trong bài Tuyệt cú (bài 3) của Đỗ Phủ; “Khói bốc lên thẳng đứng...” nguyên văn là “Đại mặc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên” rút trong bài Sứ chí tái thượng (Đi sứ đến biên ải) của Vương Duy. (17) “Hỏi ngài có bao nhiêu sâu, vừa đúng như một dòng sông xuân chảy về hướng Đông.” (18) “Trước mặt cố nhân dừng nghĩ về cố quốc. Hãy lấy nước mới thử pha trà mới. Thơ và rượu chờ tháng năm!” (19) “Ôm tài mà không gặp thời, gặp người biết đến.” (20) “Núi trùng điệp, sông quanh co, ngõ hết lối. Hóa ra lại có một thôn nứa ở nơi liễu rậm, hoa sáng.” Đây là hai câu thơ của Lục Du (1125 - 1210), nhà thơ nổi tiếng đời Tống. (21) “Lúc này không có âm thanh hơn hẳn có âm thanh.” (22) Nguyên văn: “Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng. Thiên kim tán tận hoàn phục lai”, là hai câu trong bài Tương tiến tửu của Lý Bạch. (23) Người đời Hán, được Văn Đế tin dùng, đề xuất nhiều cải cách như đổi ngày mừng một, đổi ngày quần áo, đặt ra pháp độ, phát triển lễ nhạc song bị đồng liêu ghen ghét không được dùng. Khi qua sông Tương làm bài phú điệu Khuất nguyên, có ý ví mình có tài mà không được dùng như Khuất Nguyên. (1) Lời than thở của Hạng Vũ khi thất trận ở Cai Hạ.

(2) “Người sinh ở đời không được vừa ý, sáng mai từ chức lên một lá thuyền.” (3) “Mỗi con chó đều có thời của mình.” (4) Người sáng lập nền triết học của nước Đức, sinh năm 1724, mất năm 1804. (5) Thu Cầm (1875 - 1907), nhà nữ cách mạng; Lý Đại Chiêu (1888 - 1927), kỹ sư thủy lợi kiệt xuất. (6) Hàn Dũ: đại văn hào đời Đường. (7) Hải Thụy: quan thanh liêm đời Minh. (1) Nguyên văn: dã nhân hiến bộc. (2) Nguyên là tiếng nhà Phật. Ở đây có nghĩa là dùng kinh nghiệm, cảm ngộ của mình làm thí dụ, dẫn chứng, nhằm giảng giải, khuyên răn. (1) Nhạc sĩ hiện đại nổi tiếng của Trung Quốc (1905 - 1945), thành danh với hai bài hát 'Hoàng Hà đại hợp xướng' và 'Tối hậu phương quân thu'. Chú thích dưới đây đều của người dịch. (2) Mức độ mà sự vật đạt tới. (1) Nguyên văn: “Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc.” (2) Nguyên văn: “Phần nộ xuất thi nhân.” (3) Nguyên văn: “Văn chương tăng mệnh đạt.” (4) Nguyên văn: “Tài mệnh lưỡng tương phương.” Tác giả có lẽ đọc 'Truyện Kiều' bản Trung văn do giáo sư Hoàng Dật Cầu dịch lại từ bản tiếng Việt. (1) Lỗ Tấn (188 - 1936), đại văn hào Trung Quốc, tự đặt cho mình nhiệm vụ thức tỉnh dân chúng bằng văn chương. (2) Có nghĩa nhận mình yếu đuối, bất tài. (3) Chữ trong sách Lão Tử: “vô vi mà thái bình.” (4) Nguyên văn “bất diệc lạc hồ” là một câu trong sách Luận ngữ, thiên Học nhi: “Hữu bằng tự viễn phương lai bất diệc lạc hồ?” (Có bạn từ phương xa đến chẳng vui sao.) Về sau dùng chỉ niềm vui. (5) Lửa tam muội: chữ trong truyện Thủy hử, có nghĩa nổi giận dữ dội. (6) Nhân vật chính trong truyện Chúc phúc của Lỗ Tấn, vì mãi làm để con bị sói tha đi mất, đâm lẩn thẩn, gặp ai cũng kể khiến người nghe phát chán. (7) Các cán bộ cấp cao của Đảng Cộng sản Trung Quốc và chiến sĩ cách mạng (chị Giang). (8) Ý nói người nôn nóng, muốn việc thành ngay mà bất chấp cả quy luật phát triển. Điển cố này có từ chương Công Tôn Sửu của sách Mạnh Tử. (9) Nguyên văn: chúng khẩu làm chảy vàng. (10) Nguyên văn: “bất tranh cổ thiên hạ mạc năng dữ chi tranh vô tư dư, cổ năng thành kỳ tư và tương dục thủ chi cổ dữ chi.” (11) Trích từ Kinh Thi. (12) Nguyên văn: thổ miết. Tên một loại côn trùng mình dẹt, màu nâu, con đực có cánh, thường sống trong đất dưới chân tường. Có thể làm thuốc (1) Chỉ những thứ có hình chất, ý nói thấp hèn, đối lập với

“hình nhi thượng” - chỉ những thứ vô hình, không có hình chất, ý nói cao siêu, thuộc về tinh thần. (2) Có nghĩa là lẽ trời, tức luân lý phong kiến, cần được bảo tồn, còn dục vọng con người cần phải tiêu diệt. (3) Ông là bác sĩ người Canada, nhận lời ủy thác của Đảng Cộng sản Canada và Mỹ sang Trung Quốc trong thời gian chống Nhật để cứu chữa cho thương bệnh binh Trung Quốc. (4) Đốn ngộ: danh từ nhà Phật chỉ sự đột nhiên phá trừ vọng niệm, hiểu ra chân lý. Nay dùng để chỉ sự đột nhiên bừng tỉnh, hiểu ra. (5) “Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác.” (6) “Mình muốn được đứng vững thì cũng làm cho người khác đứng vững, mình muốn thành đạt thì cũng giúp người khác thành đạt.” (7) “Biển thu nạp trăm sông, có bao dung thì mới lớn được.” (1) Có nghĩa là không chính thống. (2) Ý nói chỉ có mỗi một thứ. (3) “Sáu kinh (Thi, Thư, Lễ, Nhạc, Dịch, Xuân Thu) đổ dồn vào ta”, ý nói chỉ mình là thông thái. (4) Người quân tử luôn bình thản thư thái, kẻ tiểu nhân thường hay buồn bực. (5) Dùng để ví con người cạnh tranh mà thực lực còn khó đoán. (6) Nguyên văn: “bôi cung xà ảnh”. Sách Phong tục thông nghị chép: một người mời khách ăn cơm, chiếc cung treo trên tường chiếu bóng vào chén rượu của khách, khách tưởng rắn trong chén, về nhà vẫn không cởi bỏ được mỗi ngờ, đâm ốm. Sau điển tích này dùng để chỉ sự đa nghi. (7) Sách Sử ký chép: đời Hán, trong số các nước láng giềng phía Tây có nước Dạ Lang (nay thuộc tỉnh Quý Châu) là lớn nhất. Vua nước ấy hỏi sứ thần nhà Hán. “Nhà Hán các ông lớn hay nước Dạ Lang chúng tôi lớn”. Sau điển này dùng để chỉ không biết gì mà tự cao tự đại. (8) Truyện Con sói Trung Sơn kể ông Đông Quách tốt bụng cứu con sói bị người ta săn đuổi, suýt nữa bị chính con sói ấy ăn thịt. (9) Phòng tuyến thép của nước Pháp trong chiến tranh thế giới thứ hai. (10) Tên Trung Quốc thời cổ. (11) Dùng lời hoặc hành động để khỏa lấp việc mà người khác chế giễu mình. (12) Nguyên văn: “nhị tiêm biện”. (13) Nguyên văn: “thất chi tang du, đắc chi đông ngưng”. Câu này xuất xứ từ truyện Phùng Dị trong Hậu Hán thư, vốn là “thất chi đông ngưng, thu chi tang du” (mất ở góc phía đông thì thu được ở cây dâu cây du), ý nói lúc này thất bại, lúc khác thành công. (14) Nguyên văn: “cao hứng”. (15) Nguyên văn: “khoái lạc”. (16) Nguyên văn: “hoan hỉ”. (17) Nguyên văn: “hỉ duyệt”. (18)

Xưa kia cao phết trên một miếng da chó nhỏ là thứ cao dán rất hiệu nghiệm, sau đó nhiều kẻ làm giả, vì thế cao da chó chỉ sự gian dối, lừa bịp. (19) “Đơn thuần” trong Trung văn còn có nghĩa là “trong sáng, giản đơn”. (20) Có nghĩa là thân nạp tinh túy, phiên âm từ tiếng Đức Nazi. (21) Nguyên văn: “lượng tướng”, chỉ việc diễn viên đang diễn thì ngừng lại, giữ yên trong chốc lát để gây ấn tượng. (22) Nguyên văn: “giá tử hoa”, một loại mặt được vẽ rất kỹ. (23) Tên cô gái viết đồng thoại một ngày mùa xuân, một ngày mùa đông trong “Cách mạng Văn hóa” (24) Có nghĩa là phong tục tập quán nói chung (hàm nghĩa xấu). (25) “Ở với nhau suốt ngày mà chỉ thích làm ớn nhỏ, không nói tới điều nghĩa thì đến gần đạo khó lắm thay!” (26) Thơ của Mao Trạch Đông: “không thích áo đỏ mà thích vũ trang”. (27) Vương Thực Vị (1906-1947): nhà văn Trung Quốc (28) Một nhân vật của nhà văn Liên Xô cũ Fadeyev. (29) Hợp nhất giữa trời và người trong bản thể của vũ trụ. (30) Đạo buôn bán tức là đạo làm người. (31) Francis Fukuyama, người Mỹ gốc Nhật, tác giả cuốn Sự cáo chung của lịch sử. (32) Tuổi ba mươi, xuất xứ từ câu “tam thập nhi lập” trong Luận ngữ . (33) Huyện là cấp dưới của tỉnh và khu tự trị, thật ra cũng không phải là chức quan quá nhỏ. (34) Trong “Cách mạng Văn hóa”, trí thức bị xếp xuống loại 9, bị gọi là Chín thối. (35) Leo dòng kẻ trên giấy, chỉ việc viết văn, viết sách... (36) Một phong tục để trừ tà ma (37) Không còn là tình cảm thông thường của con người. (38) Hy sinh tính mạng cho chính nghĩa cao cả. (39) Hy sinh sự sống để chọn lấy điều nghĩa. (40) Đời người từ xưa ai chẳng chết, lưu lại lòng son chiếu sử xanh. (1) Lục hợp: trên, dưới và đông, tây, nam, bắc; chỉ chung thiên hạ hoặc vũ trụ. (2) Bờ bên kia: tức bỉ ngạn. Phật giáo gọi nơi vượt lên trên sống chết, tức niết bàn. (3) Nguyên văn: “một nhân”, nghĩa đen là không có mắt, nghĩa bóng là ngu. (4) Nguyên văn: “nhân giả thọ”, chữ trong thiên Ung dã sách Luận ngữ. (5) Chỉ biết làm điều ác. (6) Nguyên văn: “ngưu thị”, dịch từ “bull market”, một thuật ngữ trong chứng khoán chỉ thị trường đang lên. (7) “Văn nhân khinh lẫn nhau”. (8) Không có một thú vui nào. (9) Đọc đến chỗ sâu xa trong sách thì ý chí và tính cách sẽ bằng lặng, không nóng nảy. (10) Nguyên văn: “thiên đạo thù cần”. (1) Phạm Tiến là nhân vật trong Nho lâm ngoại sử của Ngô Kính

Tử, thi hai mươi lần không đỗ, đến khi đỗ thì hóa điên. (2) Ý nói học như cắt gọt, mài giũa ngọc thì ắt tới lúc gió xuân hóa thành mưa, ban ơn huệ cho ta thật nhiều. (3) Cách làm cho khỏi buồn ngủ của người xưa khi học khuya, từng được ca ngợi. (4) Huấn luyện viên nổi tiếng người Serbia, từng dẫn dắt năm đội tuyển quốc gia khác nhau tham dự World Cup. (5) Một loài cá cực lớn trong truyền thuyết xưa.

Table of Contents

[Hai chiếc cốc](#)

[Shily.](#)

[Quán có ba người đàn ông](#)

[Ấm](#)

[Mồ hoang cỏ dại](#)

[Hãy để anh thương em](#)

[Hậu ơi!](#)

[Phía sau mắt kính](#)

[Mãi mãi](#)

[Cổ tích cho những kẻ dự phần](#)

[Hoàng Tử Bé của tôi](#)

[Exception](#)

[Đi tìm Mặt Trời](#)

[Biển khóc](#)

[Cửa sổ hướng Tây.](#)

[Bầy cá trong bồn tắm trong suốt](#)

[Nhật ký anh và nó](#)